

Csák Ferenc

Ézsiás István

magyar és nemzetközi
gyűjteménye

Csák Ferenc

Ézsiás István

magyar és nemzetközi gyűjteménye

István Ézsiás

Collection of Hungarian and International Artists

István Ézsiás

Sammlung ungarischer und internationaler Künstler

Szerző | Author

© Csák Ferenc művészettörténész

Szerkesztő | Editor

Csák Ferenc művészettörténész

Fotó | Photo

© Körmendi Galéria fotótára

A kötetet tervezte | Graphic design

Kneisz István

Fordítás | Translation | Übersetzung

© Körmendi Galéria, AI-támogatással

Kiadó | Publisher

© Körmendi Galéria, Budapest, 2025.

www.kormendigaleria.hu – info@kormendigaleria.hu

Körmendi Galéria Budapest sorozat

ISBN 978-615-6234-64-3 (print)

ISBN 978-615-6234-65-0 (pdf)

Felelős kiadó | Responsible editor

dr. Körmendi Anna

Nyomda | Printing house

Stanctech Digital Kft.

Borító | Cover

Alex Goncsarenko: MADI-relief, 2021 felhasználásával

Online megtekinthető | Viewable online

Országos Széchényi Könyvtár Elektronikus Könyvtára (MEK):

<https://mek.oszk.hu>

Arcanum Adatbázis Kiadó

<https://www.arcanum.com/hu>

[academia.edu](https://www.arcanum.com/hu/academia.edu)

2025

Csák Ferenc

Ézsiás István

magyar és nemzetközi gyűjteménye

István Ézsiás
Collection of Hungarian and International Artists

István Ézsiás
Sammlung ungarischer und internationaler Künstler

A Körmendi Galéria 68. kiadványa. Válogatás Ézsiás István gyűjteményéből.
The 68th publication of the Körmendi Gallery. A selection from the collection of István Ézsiás.

A Körmendi Galéria
weboldala.
Website of
the Körmendi Gallery.
Körmendi-Galerie
Website.

A Körmendi Galéria kiadványai
a MEK gyűjteményében.
Available publications of the Körmendi
Gallery in the MEK Collection.
Publikationen der Körmendi-Galerie
in der MEK-Sammlung.

A Körmendi Galéria
Youtube-csatornája.
The Körmendi Gallery
Youtube channel.
Körmendi-Galerie
Youtube-Kanal.

Négy karrier egy életben

Ézsiás István művészi pályája számos társáétól eltérően alakult: nem egyenes vonalú, lineáris fejlődéssel, hanem több, egymást kölcsönösen megtermékenyítő terület párhuzamos művelésével formálódott. Már a kezdetektől fogva négy különböző szerep találkozott személyében: a gyakorló alkotóművész, a múzeumi restaurátor szakember, a művészeti szervező és az intézményvezető alapvetően eltérő feladatkörei. Ezek a szerepkörök nem egyes életszakaszok egymásba fordulását jelentették, hanem párhuzamosan futottak végig pályáján, változó hangsúlyokkal, de folyamatos kölcsönhatásban, együttmozgásban.

A négy karrierszál nem egymástól függetlenül futott, hanem folyamatos együttmozgásban. A múzeumi restaurátor gyakorlat gazdagította az alkotóművész anyagismeretét; a kiállításszervezői tapasztalat segítette a saját művek bemutatását; az intézményvezetői pozíció új nemzetközi kapcsolatokat teremtett a művészeti pályához; a gyakorló alkotói munka pedig hitelességet adott a szervezői és vezetői tevékenységnek.

Ézsiás István művészeti pályája az 1960-as években kezdődött Pápán és Veszprémben, ahol a Bakonyi Múzeumhoz tartozó Bakonyi Ház munkatársaként tevékenykedett. Az egyre bővülő szakmai kapcsolatrendszer, a múzeumi háttér és a kurátori gyakorlat mind arra utaltak, hogy olyan személyiségről van szó, aki képes a művészi kreativitást a szervezői és vezetői készségekkel összekapcsolni. Ilyen összefüggésben válik érthetővé, miért jelentett valódi fordulópontot az 1978-as Rába Symposium Ézsiás István pályáján. Nem azért, mert ekkor mutatkozott be először – hiszen pályáját már tizenhat éve működő kiállító művészként kezdte –, hanem azért, mert itt találta meg azt az irányt, amelyben alkotói pályája kiteljesedhetett.

Győrben a Rába Vagon- és Gépgyár volt a fő helyszíne az ipari háttérű konstruktivista magyar és nemzetközi művészek tevékenységének és bemutatkozásuknak. A Rába Symposiumon ismerkedett meg Fajó Jánossal, aki a magyar konstruktivista és geometrikus művészet meghatározó alakja volt, és aki biztosította azt az elméleti háttérrel, amelyre a konstruktivista fordulatához szüksége volt. Ez a találkozás nemcsak szakmai, hanem szemléleti szempontból is meghatározó jellegű volt: Fajó János mellett Ézsiás a gyakorlati megvalósítás szerepét vállalta fel.

A Rába Symposium további hozadéka az a művészközösség, amely itt alakult ki – Bohus Zoltán, Harasztý István, Győri László, Heftér László részvételével. Ez a kör a később informálisan „Rábás csapatként” emlegetett csoport alapját adta. Olyan szakmai és emberi közösség jött itt létre, amely tartós együttműködések és barátságok bázisává vált, és fontos szerepet játszott abban, hogy a magyar konstruktivizmus a nyolcvanas években új lendületet kapott.

Az 1978 és 1985 közötti időszak a konstruktivista stílus kialakításának és megszilárdításá-

nak korszaka. Ézsiás ebben az időszakban dolgozta ki azt a jellegzetes formanyelvet – a fa, fém és plexi kombinációját, a geometrikus formák variálását, a színek tudatos használatát –, amely később jellegzetesen felismerhetővé tette alkotásait.

A korábbi múzeumi tapasztalatok ekkor hasznosultak először: az anyagok szakszerű kezelése, a technikai precizitás iránti elkötelezettség, a tartós szerkezetek létrehozásának képessége mind olyan alaptudást jelentett, amely az 1980-as évek közepétől kibontakozó intenzívebb kiállítási aktivitás alapjává vált. 1982-ben a veszprémi Fiatal Művészek Stúdiójában, 1983-ban Tatán, 1984-ben Nyíregyházán és 1985-ben ismét Veszprémben rendezett ki-

állításai már azt a konstruktivista formanyelvet tükrözték, amely a következő évtized nemzetközi sikereinek alapját képezte.

Ebben az időszakban vált egyértelművé, hogy Ézsiás számára a művészi munka mellett a szervezői tevékenység is meghatározó jelentőséggel bír. A tokaji művésztelepen szerzett tapasztalatok, a bővülő szakmai kapcsolatrendszer, a múzeumi háttér és a kurátori gyakorlat mind arra utaltak, hogy olyan személyiségről van szó, aki képes a művészi kreativitást a szervezői és vezetői készségekkel összekapcsolni.

1985-re Ézsiás István szakmai identitásának minden lényeges eleme kialakult. Művészi szemlélete a konstruktivizmus felé fordult, a múzeumi tapasztalatok biztos szakmai alapot

■ Alex Goncsarenko látogatása Veszprémben, 2025.

nyújtottak, a szervezői gyakorlat nemzetközi kapcsolatokat teremtett, és kibontakoztak intézményvezetői ambíciói is. A négy karrierszál együttes kiépülése teremtette meg azt az alapot, amelyre a következő évtizedek nemzetközi karrierje épülhetett.

A hetvenes évek végének „Rábás csapata” ebben az időszakban már nem kezdő kísérletezők közössége volt, hanem a magyar konstruktivizmus megújításának tudatos képviselői. Ézsiás István esetében ez a megújítás különösen jelentős eredményeket hozott, mert személyében találkozott a gyakorló művész alkotói tehetsége, a múzeumi szakember alapossága, a szervező közösségteremtő képessége és a kulturális vezető távlatos gondolkodása.

Az 1980-as évek közepére tehát kialakult az a komplex szakmai profil, amely lehetővé tette, hogy a magyar konstruktivizmus nemzetközi pozíciót szerezzen. Ézsiás István készen állt arra, hogy a következő időszakban újabb intézményvezetői szerepkört vállaljon, nemzetközi művésztelep-hálózatot építsen ki, és saját művészetével is egyre nagyobb nemzetközi elismerést szerezzen. A formatív évek lezárultával a következő fejezet már a nemzetközi áttörés és a MADI-mozgalommal való kapcsolatfelvétel történetét mutatja be.

Ézsiás István első jelentős nyugat-európai kiállítási szereplése 1992-ben valósult meg, amikor a Duisburger Sezession „Die menschliche Figur” (Az emberi alak) című csoportos tárlatán

■ Kőkapu Nemzetközi Művésztelep Symposium, 2003. Marta Rodriguez, Luis Arnal, Zalavári József, Várnagy Ildikó, Csóti Gábor

mutatkozott be.¹ A kiállításon az „Hommage à Walter Gropius” című acélszobrával szerepelt. Ez a bemutatkozás fontos állomás volt nemzetközi pályafutásában: itt ismerkedett meg több olyan művésszel, akikkel később tartós szakmai és baráti kapcsolat alakult ki, és akiknek munkái idővel bekerültek a gyűjteményébe is.

A MADI-mozgalom (Movimiento, Abstracción, Dimensión, Invención) 1946-ban jött létre Buenos Airesben, négy fiatal művész kezdeményezésére: Carmelo Arden Quin, Rhod Rothfuss, Martín Blascko és Gyula Kosice alkottak egy olyan művészeti programot, amely radikálisan szakított a hagyományos festészet ortogonális kereteivel.

A MADI-program lényege a művészet felszabadítása volt a hagyományos, négyszögletes keret korlátai alól.

Különös hangsúlyt helyeztek a mobilitás elvére: számos MADI-alkotás mozgatható részeket tartalmazott, előrevetítve ezzel a későbbi kinetikus művészet jellemzőit.

1948-ban Carmelo Arden Quin Párizsba költözött, és ott hozta létre a mozgalom európai központját. A párizsi MADI-csoport hamarosan kapcsolatba került a Salon des Réalités Nouvelles körével, és fokozatosan beépült a nemzetközi művészeti életbe. Arden Quin több mint hatvan éven keresztül volt a mozgalom európai motorja, egészen 2010-ben bekövetkezett haláláig.

A hatvanas és hetvenes években a MADI-

alkotások bekerültek a világ legfontosabb modern művészeti gyűjteményeibe: a New York-i Museum of Modern Art, a londoni Tate Modern, a párizsi Centre Pompidou és számos más intézmény vásárolt MADI-műveket. A mozgalom nemzetközi elismertsége azonban elsősorban Nyugat-Európára és Észak-Amerikára korlátozódott – Kelet-Európában, így Magyarországon is, gyakorlatilag ismeretlen maradt egészen az 1990-es évekig.

A MADI magyarországi megjelenése 1991-ben kezdődött, amikor Dárdai Zsuzsa és Saxon-Szász János festőművész Párizsban személyesen megismerkedtek Carmelo Arden Quinnel.² A találkozás során elhatározták, hogy bevonják a kortárs magyar konstruktív, geometrikus művészeket a nemzetközi MADI-

mozgalomba. Magyarországon ugyanis köztudott volt, hogy a kortárs konstruktív, geometrikus irányzatok erős gyökerekbe kapaszkodtak – gondoljunk Moholy-Nagy László, Kassák Lajos, Gyarmathy Tihamér, Orosz Gellért, Kántor Lajos, Schéner Mihály örökségére, vagy a hatvanas években színre lépő második generációs avantgárd művészekre, köztük Fajó Jánosra, Csiky Tiborra, Harasztý Istvánra, Ézsiás Istvánra, Saxon-Szász Jánosra és az Ipartervesekre.

Az első hazai, már MADI-jellegű kiállítást 1993 nyarán szervezte Ézsiás István – aki ekkor a győri Műcsarnok vezetője volt – Saxon-Szász Jánossal közösen. A „Formázott” című tárlaton

■ 2005, Budapest, Aranytíz, ArtSzem Modern Művészeti Galéria. Megnyitotta: Harasztý István

gyűjtötték össze először a „rég” konstruktivistákat „új” szemlélettel.³

Még ugyanebben az évben, ősszel egy második kiállítás is megvalósult, amelyet Saxon-Szász János szervezett, és amelyen Ézsiás művészként vett részt.⁴

1994 februárjában – további művészekkel bővülve – a budapesti Kassák Múzeumban is bemutatkozott a „Formázott” című tárlat. A kiállítók között megtaláljuk Bak Imre, Bányász Éva, Budahelyi Tibor, Csiky Tibor, Ézsiás István, Fajó János, Herczegh László, Hetey Katalin, Horváth László, Klicsu Lajos, Konok Tamás, Marafkó Bence, Maurer Dóra, Nemes

Ferenc, Saxon-Szász János és Szőnyi György nevét.

Ézsiás István számára 1994 hozta meg azt a fordulópontot, amikor a több évtizedes konstruktivista pálya nemzetközi elméleti környezetbe helyeződött. A párizsi Claude Dorval Galériában rendezett Madi en perspective című nemzetközi csoportos kiállítás már kifejezetten MADI-esemény volt, amely nemcsak művészeti karrierjének nemzetközi szakaszát nyitotta meg, hanem egyben személyes találkozását is jelentette a MADI-mozgalom nemzetközi képviselőivel.

1994-ben Párizs még mindig a MADI-mozgalom európai központja volt, Carmelo Arden

3 Lásd: www.mobilemadimuseum.hu

4 Lásd: www.mobilemadimuseum.hu

■ Ézsiás 65 kiállítás, Bartók 32 Galéria, megnyitó

Quin vezetésével. A Claude Dorval Galéria, amely Ézsiás műveit is bemutatta, aktív résztvevője volt a kortárs konstruktivista szcénának, és rendszeresen állított ki MADI-művészeket. Ézsiás István műveinek párizsi fogadtatása tehát nem pusztán egy magyar művész külföldi kiállítása volt, hanem annak felismerése is, hogy a magyar konstruktivista hagyomány összeegyeztethető a MADI esztétikai elveivel.

A kiállítás sikere több szempontból is figyelemre méltó volt. Egyrészt Ézsiás művei – a fa, fém és plexi kombinációival, geometrikus formáival – természetes módon illeszkedtek a MADI-esztétikához, anélkül, hogy tudatosan a mozgalom hatása alatt születtek volna. Másrészt a párizsi művészeti közönség és kritika

elismerő tisztelettel fogadta a magyar művész munkásságát.

A párizsi kiállítás során Ézsiás István első kézből ismerkedett meg a MADI elméleti hátterével. Carmelo Arden Quin teoretikus írásai, a mozgalom manifesztumai és a korábbi alkotók munkásságának tanulmányozása révén felismerte, hogy saját művészeti törekvései számos ponton találkoznak a MADI-programmal.

Ézsiás István kezdeményezésére, aki a győri Petőfi Sándor Művelődési Központ Art Galériája és a Győri Műcsarnok vezetője, valamint a győri Nemzetközi Művésztelep szervezője volt 1990–98 között, 1995 júniusában – Moholy-Nagy születésének 100. évfordulójára – Győrben rendezték meg a kiállítást a Műcsarnok-

■ 2010, Róma, Magyar Akadémia, nemzetközi kiállítás és szimpózium, Passuth Krisztina előadása

ban, melynek kurátora és rendezője Ézsiás István volt. A kiállításon Moholy-Nagy fotódokumentációja és Ézsiás installációi szerepeltek.

Ezzel egy időben zajlott a Nemzetközi MADI-fesztivál első rendezvénye a győri Petőfi Sándor Művelődési Központban.⁵ A rendezvényeket a város és szponzorok támogatták. A nagyszabású eseményt megtisztelte jelenlétével Carmelo Arden Quin, akit Dárdai Zsuzsa hívott meg Párizsból. Ez a látogatás több szempontból is mérföldkő volt: egyrészt ez volt az első alkalom, hogy a MADI-mozgalom egyik alapítója Kelet-Európába látogatott; másrészt Arden Quin elismerő értékelése Ézsiás művészetéről legitimálta a magyar MADI-törekvéseket a nemzetközi mozgalom szemében.

Arden Quin győri tartózkodása során nemcsak Ézsiás műveit ismerte meg, hanem találkozott Fajó Jánossal, Saxon-Szász Jánossal és a magyar konstruktivista kör több képviselőjével is.⁶ Ezek a találkozások megerősítették abban a meggyőződésében, hogy Magyarországon egy olyan autentikus konstruktivista hagyomány él, amely méltó arra, hogy a MADI-mozgalom részévé váljon.

A MADI szellemiségének megfelelően a képzőművészeti kiállítás mellett volt MADI-konferencia és dokumentációs tárlat, valamint sor került a magyar művészek és a nemzetközi MADI-közösség közötti kapcsolatok elmélyítésére.⁷

A fesztivál után a világ különböző országaiból származó alkotók felajánlották műveiket egy magyarországi székhelyű, nemzetközi MADI Múzeum megalapítására. A folyamatosan bővülő gyűjteményt a Nemzetközi Mobil MADI Múzeum Alapítvány gondozza.⁸

Arden Quin magyarországi látogatásának köszönhetően Ézsiás István is kapcsolatba került a venezuelai MADI-körrel. Venezuela különleges szerepet játszott a mozgalom történetében: számos argentin és uruguayi MADI-művész talált itt otthonra, és alakított ki aktív művészeti központot Caracasban.

A venezuelai kapcsolatok mellett fokozatosan kiépültek más nemzetközi együttműködések is. Martha Rodrigues, a venezuelai származású, Párizsban élő művésznő révén további lehetőségek nyíltak meg a francia MADI-szcénára felé. Joseph Kádár (L'Kadar), a debreceni születésű, Franciaországban alkotó mail art és MADI-művész pedig a magyar–francia kulturális kapcsolatok megerősítésében játszott szerepet.

Ezek a személyes kapcsolatok alkották azt a hálózatot, amely lehetővé tette, hogy Ézsiás István ne csupán alkalmi vendégként jelenjen meg a nemzetközi MADI-szcénában, hanem annak szerves részévé váljon.

A kapcsolatépítés csúcspontját az 1998-as Euro-MADI fesztivál jelentette, amelyet Győrben rendeztek meg. Ez a rendezvény

⁵ Lásd: www.mobilemadimuseum.hu

⁶ Dárdai Zsuzsa: „Arden Quin Magyarországon”. *Új Művészet*, VI. évf. 8. sz. (1995): 18–21.

⁷ Ézsiás István életrajzából: 1965 A Pápai Esterházy Kastélymúzeum volt az első szakmai munkahelye (Szij Béla művésztörténész munkatársa); 1965–1980 A Bakonyi Múzeum, majd a Veszprém Megyei Múzeumi Igazgatóság munkatársa. A főiskola elvégzése után a VMMI Restaurátor és Kiállításrendező osztályának vezetője. Barátaival megalapítja a progresszív szellemű Fiatalok Művészeti Stúdióját; 1980–1985 Rövid idő grafikusként a veszprémi színháznál, majd szabadfoglalkozású művészként megalapítja a Bakonyi Faszobrász Művésztelepet (Bakony Műhely), ahol több évig pályatársaival dolgozik együtt; 1986–1998 A győri Petőfi Sándor Művelődési Központ Art Galériája és a Győri Műcsarnok vezetője, a győri Nemzetközi Művésztelep szervezője, 1990–98 között vezetője; 1999–2016 A Művészeti Műhely Kőkapu Alapítvány kuratóriumának elnöke.

⁸ A Nemzetközi Mobil MADI Múzeumról: www.mobilemadimuseum.hu

a MADI-mozgalom addigi történetének egyik legjelentősebb eseménye volt, amely egyben demonstrálta a mozgalom nemzetközi jellegét és folyamatos megújulási képességét. Az Ézsiás által biztosított művészeti helyszíneken fontos szerepük volt Dárdai Zsuzsa kurátornak és Saxon-Szász János képzőművésznek a MADI-szimpóziumok szervezésében is.

A fesztivál során több művész is tartott előadást, amelyekben a magyar konstruktivizmus sajátosságait és a MADI-szemlélettel való kapcsolódási pontokat elemezték.

Az Euro-MADI fesztivál egyik legfontosabb hosszútávú következménye a dallasi Museum of Geometric and MADI Arttal való kapcsolat kialakulása volt. Ez a texasi intézmény a MADI-mozgalom legfontosabb amerikai központja,

amely világszerte gyűjti és állítja ki a mozgalom alkotásait.

1999-ben a dallasi múzeum megvásárolta Ézsiás István több művét, amelyek így a mozgalom hivatalos nemzetközi gyűjteményének részévé váltak.

A Museum of Geometric and MADI Art „Geometry and MADI” programjának keretében Ézsiás István is rendszeresen részt vett nemzetközi szimpóziumokon és konferenciákon, például Rómában.

Az 1998-as győri siker és a dallasi múzeumi elismerés után Ézsiás István nemzetközi karrierje tovább gyorsult. 1999-ben és 2000-ben számos újabb külföldi kiállításra került sor, amelyek megerősítették pozícióját a nemzetközi MADI-közösségben.

■ 2013, Ézsiás 70, kiállításmegnyitó, Veszprém, Dubniczay-palota. Dr. Beke László, az MTA Művészettörténeti Kutató Intézet igazgatója, a művész és Hegyeshalmi László intézményvezető

1999-ben Berlinben, majd 2000-ben Amszterdamban és Brüsszelben rendezett kiállításokat, amelyek mind a MADI-mozgalom kontextusában mutatták be műveit.

Az 1994 és 2000 közötti időszak végére nemcsak Ézsiás nemzetközi karrierje szilárdult meg, hanem kialakult egy magyarországi MADI-mozgalom is.

A magyar MADI-kör sajátossága volt, hogy nem mechanikusan vette át a nemzetközi mintákat, hanem beépítette a magyar konstruktivista hagyományokat – Kassák örökségét, a magyar ornamentikát, a hazai anyagokat – a MADI-esztétikába.

2000-re intézményi támogatások is megjelentek: Kőkapu Nemzetközi Művésztelep, győri Műcsarnok, budapesti galériák mind részt vettek a magyar MADI-mozgalom támogatásában.

Ézsiás István gyűjteményének egyik legfigyelemreméltóbb aspektusa ez a 91 művész köréből származó alkotáseggyüttes, amely évtizedek alatt alakult ki körülötte. A gyűjtemény nem hagyományos értelemben vett műgyűjtés eredménye, hanem személyes kapcsolatok, barátságok és művészi cserék hosszú történetének lenyomata.

A könyvben megjelenített magyar és nemzetközi művészek alkotásai döntő többségben személyes ajándékok vagy közvetlen művészi cserék révén kerültek Ézsiás kollekciójába. Ez alapvetően különbözik a piaci alapú műgyűjtéstől: minden egyes mű mögött konkrét emberi kapcsolat, közös munka vagy baráti gesztus áll.

A cserék gyakran konkrét alkalomhoz, eseményhez kötődtek. Művésztelepeken, szimpóziumokon, közös kiállításokon alakultak ki azok a személyes kapcsolatok, amelyek később műcserékhez vezettek. Harasztly István kinetikus szobrai például a győri műteremben tett

látogatások során kerültek Ézsiáshoz, Bohus Zoltán domborművei a közös Rába Symposion emlékét őrzik, Saverio Cecere olasz-venezuelai művész munkái pedig az Euro-MADI fesztivál baráti kapcsolatainak eredményei.

A kilencvenegy művész között számos nemzetközileg elismert alkotó található. Alex Goncsarenko orosz művész több alkotása berlini kiállításához kapcsolódik, Martha Rodrigues venezuelai-párizsi művésznő relíeffe pedig a francia MADI-körrel való kapcsolattartás emléke.

Európai vonatkozásban figyelemreméltó Luc Marion belga építész és festőművész jelenléte a gyűjteményben, aki a Határ-esetek című belga–magyar nemzetközi fesztiválon került kapcsolatba Ézsiással. A holland Jan Baetsenel való együttműködés pedig a kilencvenes évek közép-európai konstruktivista hálózatának fontos dokumentuma.

A nemzetközileg ismert nevek mellett a gyűjtemény erőssége az egyéni, specifikus művészeti világokat képviselő alkotók jelenléte. Papp Tibor költő verbo-vizuális munkái, Tirnován Ari-Vid erdélyi származású művész relíeffe, Enikő Simó textilművész geometrikus kompozíciói mind olyan egyéni pozíciókat képviselnek, amelyek gazdagítják a konstruktivista/geometrikus művészet palettáját.

A könyvben szereplő művészek alkotásai nemcsak dokumentumként működnek, hanem aktív inspirációs forrásként is. Ézsiás műterme egyben kis múzeum, ahol a különböző kultúrákból, generációkból és irányzatokból származó művek folyamatos párbeszédet folytatnak egymással és a házigazda alkotásaival.

A gyűjtemény heterogenitása – a hagyományos konstruktivizmustól a mail artig, a kinetikus szobrászattól a konceptuális munkákig – biztosítja azt a nyitottságot és befogadókészséget, amely Ézsiás művészetének jellemzője.

■ 2019, Záróünnepség – Madrid, Universo MADI, Odalys Galery

A gyűjtemény nemzetközi művészei

Carmelo Arden Quin	Jan Kazinczy
Luis Arnal	Stéphane Kilar
Jan Baetsen	Josée Lapeyrère
Bányász Éva	Enea Mancino
Max Bill	Luc Marion
Veronica Tatulea Bodea	Renato Milo
Jean Branchet	Marta Pilone
Will Brands	Molnár Vera
Jean Cabrera	Johann van den Noort
Giancarlo Caporicci	Alexander Pankin
Saverio Cecere	Ivo Pannaggi
Eduardo Chillida Juantegui	Antonio Perrottelli
Marian Drugda	Wolfgang Prager
Bolívar Gaudin	Martha Rodrigues
Ingo Glass	Nicolas Schöffer
Alex D. Goncsarenko	Inés Silva
Octavio Herrera	Simó Enikő
Joseph Herth	Francesco Varlotta
Viktor Hulík	Victor Vasarely
Piotr Iwicki	Anik Vinay
Joseph Kádár	

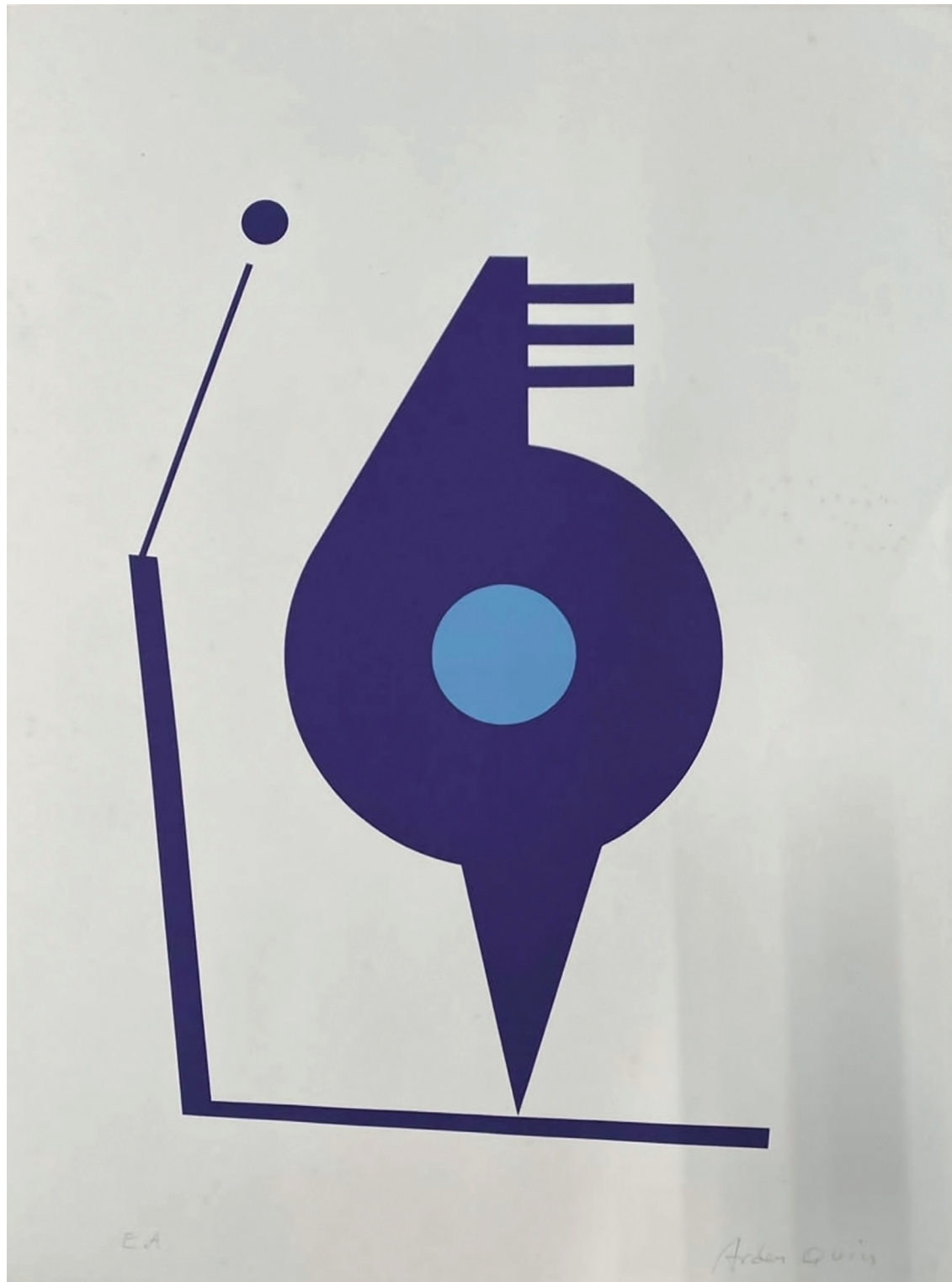
Carmelo Arden Quin

(Rivera, Uruguay, 1913. március 16. – Savigny-sur-Orge, Franciaország, 2010. szeptember 27.)

Carmelo Arden Quin uruguayi festő és szobrász, a MADI-mozgalom egyik megalapítója. Gyermekkorától érdeklődött a képzőművészet iránt; serdülőkorától saját kompozíciókkal kísérletezett. 1935-ben Montevideóban találkozott Joaquín Torres-Garcíával, akinek konstruktív szemlélete döntően befolyásolta munkásságát. Az 1930-as évek közepétől fokozatosan szakított a hagyományos képformával, poligonális, nem ortogonális felületeket alkalmazott. 1937-ben Buenos Airesbe költözött, bekapcsolódott az avantgárd művészeti és irodalmi körökbe. 1946-ban Gyula Kosice és Rhod Rothfuss társaságában kezdeményezte az Arte MADI mozgalmat, és nyilvánosan felolvasta a MADI-kiáltványt. 1948-ban Párizs környékére költözött, rendszeresen szerepelt a Salon des Réalités Nouvelles kiállításain, és a MADI irányzatának egyik központi alakjává vált. Ézsiás Istvánnal és feleségével, Muha Máriával szoros barátságot ápolt, meghívott alkotója volt a győri MADI Fesztiválnak. Festményeket, kollázsokat, reliefeket és mozgatható objektumokat készített; művei a New York-i MoMA és a londoni Tate Modern gyűjteményében is megtalálhatók.

Carmelo Arden Quin was a Uruguayan painter and sculptor, co-founder of the MADI movement. From childhood, he showed interest in visual arts; from adolescence, he experimented with his own compositions. In 1935, he met Joaquín Torres-García in Montevideo, whose constructive approach decisively influenced his work. From the mid-1930s, he gradually abandoned the traditional picture format, applying polygonal, non-orthogonal surfaces. In 1937, he moved to Buenos Aires and joined avant-garde art and literary circles. In 1946, together with Gyula Kosice and Rhod Rothfuss, he initiated the Arte MADI movement and publicly read the MADI manifesto. In 1948, he settled near Paris, regularly exhibited at the Salon des Réalités Nouvelles, and became a central figure of the international MADI movement. He maintained a close friendship with István Ézsiás and his wife Mária Muha, and was an invited artist at the Győr MADI Festival. He created paintings, collages, reliefs, and movable objects; his works are held in collections including MoMA New York and Tate Modern London.

Carmelo Arden Quin war ein uruguayischer Maler und Bildhauer, Mitbegründer der MADI-Bewegung. Seit seiner Kindheit interessierte er sich für bildende Kunst; als Jugendlicher experimentierte er mit eigenen Kompositionen. 1935 begegnete er in Montevideo Joaquín Torres-García, dessen konstruktive Auffassung sein Schaffen entscheidend beeinflusste. Ab Mitte der 1930er Jahre löste er sich vom traditionellen Bildformat und verwendete polygonale, nicht-orthogonale Flächen. 1937 zog er nach Buenos Aires und schloss sich avantgardistischen Kunst- und Literaturkreisen an. 1946 initiierte er zusammen mit Gyula Kosice und Rhod Rothfuss die Arte-MADI-Bewegung und verlas das MADI-Manifest. 1948 ließ er sich bei Paris nieder, stellte regelmäßig im Salon des Réalités Nouvelles aus und wurde zu einer zentralen Figur der internationalen MADI-Bewegung. Mit István Ézsiás und dessen Frau Mária Muha verband ihn eine enge Freundschaft; er war eingeladen Künstler beim MADI-Festival in Győr. Er schuf Gemälde, Collagen, Reliefs und bewegliche Objekte; seine Werke befinden sich u. a. in den Sammlungen des MoMA New York und der Tate Modern London.

■ MADI-szimbólum 1/50 – 1985, papír, szitanyomat, 58×47 cm

Luis Arnal

(Caracas, Venezuela, 1947. március 6. – Párizs, 2010.)

■ Cím nélkül – fa, 25,5×27×4 cm 5440002

Luis Arnal venezuelai születésű, Franciaországban letelepedett festő, grafikus és szobrász, a dél-amerikai kinetikus művészek második generációjának képviselője. Caracasban született, 1967-től haláláig Párizsban élt és dolgozott, életműve a konkrét, geometrikus absztrakció és a kinetikus szemlélet metszéspontjában bontakozott ki. Művészetét a kísérletezés iránti nyitottság és a szigorú formai szerkesztés kettőssége jellemzi; gyakran dolgozott festett fémlemezekkel, reliefszerű, optikailag mozgó hatású kompozíciókkal. Csoportos és egyéni kiállításokon szerepelt Európában és Amerikában, többek között Párizsban, Caracasban, Kölnben és Düsseldorfban. Magyarországon köztéri munkája a balatonalmádi Kézfogás Európa Szoborparkban álló, festett acélból készült *Konstruktív modulator* című plasztikája. Jelentős mennyiségű grafikája van Ézsiás István gyűjteményében. Következtesen geometrikus, mégis játékos tér- és színkísérlétei a latin-amerikai kinetikus hagyomány és az európai konkrét művészet párbeszédében értelmezhetők.

Luis Arnal was a Venezuelan-born painter, graphic artist, and sculptor who settled in France, representing the second generation of South American kinetic artists. Born in Caracas, he lived and worked in Paris from 1967 until his death; his oeuvre developed at the intersection of concrete, geometric abstraction and the kinetic approach. His art is characterized by openness to experimentation and strict formal composition; he often worked with painted metal sheets in relief-like compositions with optically moving effects. He participated in group and solo exhibitions in Europe and America, including Paris, Caracas, Cologne, and Düsseldorf. In Hungary, his public work is the painted steel sculpture *Constructive Modulator* in the Handshake Europe Sculpture Park in Balatonalmádi. A significant body of his graphics is held in István Ézsiás's collection. His consistently geometric yet playful spatial and colour experiments can be understood within the dialogue between Latin American kinetic tradition and European concrete art.

Luis Arnal war ein in Venezuela geborener, in Frankreich ansässiger Maler, Grafiker und Bildhauer, Vertreter der zweiten Generation südamerikanischer kinetischer Künstler. In Caracas geboren, lebte und arbeitete er von 1967 bis zu seinem Tod in Paris; sein Œuvre entfaltete sich im Schnittpunkt von konkreter, geometrischer Abstraktion und kinetischer Auffassung. Seine Kunst zeichnet sich durch Offenheit für Experimente und strenge formale Komposition aus; er arbeitete häufig mit bemalten Metallplatten in reliefartigen Kompositionen mit optisch bewegten Effekten. Er nahm an Gruppen- und Einzelausstellungen in Europa und Amerika teil, u. a. in Paris, Caracas, Köln und Düsseldorf. In Ungarn befindet sich sein öffentliches Werk, die bemalte Stahlplastik *Konstruktiver Modulator*, im Skulpturenpark Kézfogás Európa in Balatonalmádi. Ein bedeutender Bestand seiner Grafiken befindet sich in der Sammlung von István Ézsiás. Seine konsequent geometrischen und dennoch spielerischen Raum- und Farbexperimente sind im Dialog zwischen lateinamerikanischer kinetischer Tradition und europäischer konkreter Kunst zu verstehen.

■ **Cím nélkül** – fa, festett, 32,5×17×7 cm

Jan Baetsen

(Roermond, Hollandia, 1944. január 18.)

Jan Baetsen holland szobrász, festő és grafikus, a képzőművészet sokoldalú alkotója. Pályáját a 20. század második felében kezdte, művészetét a geometrikus absztrakció, a tér és a vonal kapcsolatának vizsgálata jellemzi. Számos köztéri munkája ismert, például a *Lijn en Ruimte* (Vonal és tér) című szobra; alkotásai között grafikák, rajzok és festmények is szerepelnek. A florális motívumokat idéző *Tulipán* című kompozíciója jól illeszkedik a holland művészeti hagyományhoz. 1994-ben Magyarországon is volt kiállítása, és részt vett a zalaegerszegi Gébart Művésztelepen. Ézsiás Istvánnal szoros alkotói kapcsolatot ápolt; közösen dolgoztak Zalaegerszegen, és Olaszliszkán együtt állították fel a *Fekete Tulipán a fekete Madonnának és Máriának* című nagyméretű plasztikát a templom mellett. Győrben, a belvárosi PSVMK Szoborparkban *Tulipán* című acélszobra látható. Más holland művészekkel is szoros szakmai kapcsolatokat ápolt; Jan Nap pályakezdő művészt motiválta az enschedéi AKI Művészeti Akadémiára való jelentkezésben. Művei magyar és nyugat-európai gyűjteményekben és városi köztereken láthatók.

Jan Baetsen was a Dutch sculptor, painter, and graphic artist, a versatile creator in the visual arts. He began his career in the second half of the 20th century; his art is characterized by geometric abstraction and the exploration of the relationship between space and line. He is known for numerous public works, such as the sculpture *Lijn en Ruimte* (Line and Space); his oeuvre also includes graphics, drawings, and paintings. His composition *Tulip*, evoking floral motifs, fits well within the Dutch artistic tradition. In 1994, he had an exhibition in Hungary and participated in the Gébart Artist Colony in Zalaegerszeg. He maintained a close creative relationship with István Ézsiás; they worked together in Zalaegerszeg and jointly installed the large sculpture *Black Tulip for the Black Madonna and Mary* beside the church in Olaszliszka. His steel sculpture *Tulip* can be seen in the PSUMK Sculpture Park in downtown Győr. He also maintained close ties with other Dutch artists; he motivated the young artist Jan Nap to apply to the AKI Art Academy in Enschede. His works are displayed in Hungarian and Western European collections and urban public spaces.

Jan Baetsen war ein niederländischer Bildhauer, Maler und Grafiker, ein vielseitiger Künstler der bildenden Kunst. Seine Laufbahn begann in der zweiten Hälfte des 20. Jahrhunderts; seine Kunst zeichnet sich durch geometrische Abstraktion und die Erforschung der Beziehung zwischen Raum und Linie aus. Er ist für zahlreiche öffentliche Werke bekannt, etwa die Skulptur *Lijn en Ruimte* (Linie und Raum); sein Œuvre umfasst auch Grafiken, Zeichnungen und Gemälde. Seine Komposition *Tulpe*, die florale Motive aufgreift, fügt sich gut in die niederländische Kunsttradition ein. 1994 hatte er eine Ausstellung in Ungarn und nahm an der Künstlerkolonie Gébart in Zalaegerszeg teil. Mit István Ézsiás verband ihn eine enge künstlerische Beziehung; sie arbeiteten gemeinsam in Zalaegerszeg und stellten in Olaszliszka die Großplastik *Schwarze Tulpe für die Schwarze Madonna und Maria* neben der Kirche auf. Seine Stahlskulptur *Tulpe* ist im PSUMK-Skulpturenpark in der Innenstadt von Győr zu sehen. Er pflegte auch enge Beziehungen zu anderen niederländischen Künstlern; er motivierte den jungen Künstler Jan Nap zur Bewerbung an der Kunstakademie AKI in Enschede. Seine Werke sind in ungarischen und westeuropäischen Sammlungen und auf städtischen Plätzen zu sehen.

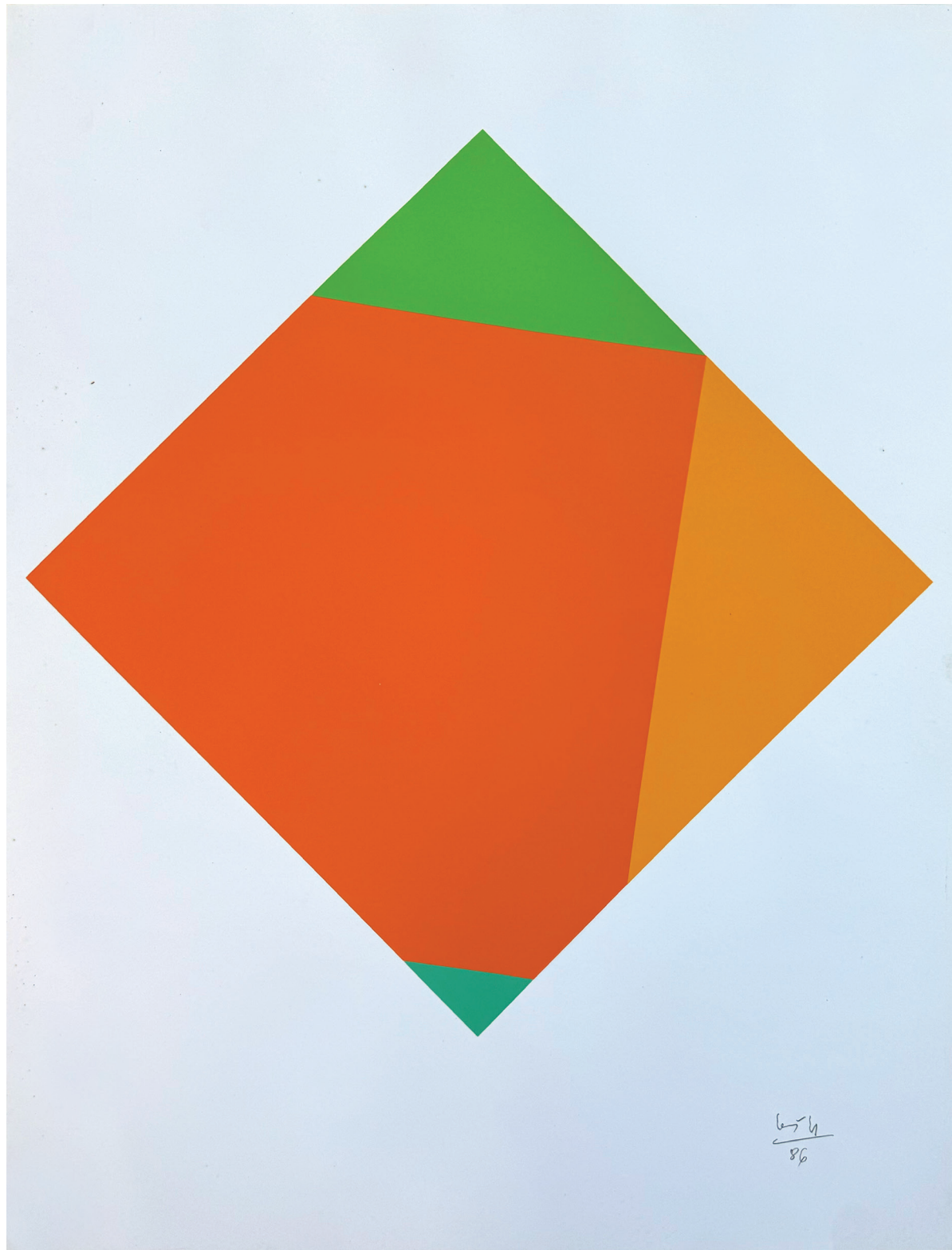
Max Bill

(Winterthur, Svájc, 1908. december 22. – Berlin, 1994. december 9.)

Max Bill svájci festő, szobrász, építész, ipari formatervező és pedagógus, a konkrét művészet egyik vezető alakja. A Zürichi Iparművészeti Iskolában, majd a dessau Bauhausban tanult, többek között Klee, Kandinsky, Moholy-Nagy László és Albers növendékeként. 1929-től Zürichben dolgozott, az 1930-as évektől a geometriai és matematikai formák következetes alkalmazásával vált a konkrét művészet meghatározó alakjává. Svájci kapcsolatai révén a magyar konstruktív avantgárral is összefonódott: 1939-ben egy mappa és Kállai Ernőnek címzett levele révén került kapcsolatba Gyarmathy Tihamérral. 1951-ben társalapítója és első rektora volt az Ulmi Formatervezési Főiskolának; híres tervezései közé tartoznak a Junghans órák és az „Ulmer Hocker”. Részt vett a Documenta és a São Pauló-i Biennale kiállításain, 1993-ban Praemium Imperiale díjat kapott. Művei a MoMA és a washingtoni National Gallery of Art gyűjteményében is megtalálhatók; szerigrafái külföldről és a budapesti Pesti Műhelytől kerültek az Ézsiás-gyűjteménybe. Ezek a gyűjtemény értékes darabjai közé tartoznak.

Max Bill was a Swiss painter, sculptor, architect, industrial designer, and educator, a leading figure of concrete art. He studied at the Zurich School of Applied Arts and the Bauhaus in Dessau, under Klee, Kandinsky, Moholy-Nagy, and Albers. From 1929, he worked in Zurich; from the 1930s, his consistent application of geometric and mathematical forms made him a defining figure of concrete art. Through his Swiss connections, he became linked with the Hungarian constructive avant-garde: in 1939, a portfolio and a letter to Ernő Kállai brought him into contact with Tihamér Gyarmathy. In 1951, he co-founded and became the first rector of the Ulm School of Design; his famous designs include Junghans clocks and the “Ulmer Hocker”. He participated in Documenta and São Paulo Biennial exhibitions and received the Praemium Imperiale in 1993. His works are held by MoMA and the National Gallery of Art; his serigraphs entered the Ézsiás Collection through purchases abroad and from Pesti Műhely in Budapest. These rank among the collection’s prized works.

Max Bill war ein Schweizer Maler, Bildhauer, Architekt, Industriedesigner und Pädagoge, eine Leitfigur der Konkreten Kunst. Er studierte an der Kunstgewerbeschule Zürich und am Bauhaus in Dessau, u. a. bei Klee, Kandinsky, Moholy-Nagy und Albers. Ab 1929 arbeitete er in Zürich; seit den 1930er Jahren wurde er durch konsequente Anwendung geometrischer und mathematischer Formen zu einer prägenden Gestalt der Konkreten Kunst. Über seine Schweizer Verbindungen kam er mit der ungarischen konstruktiven Avantgarde in Berührung: 1939 führten eine Mappe und ein Brief an Ernő Kállai zur Verbindung mit Tihamér Gyarmathy. 1951 war er Mitbegründer und erster Rektor der Hochschule für Gestaltung Ulm; zu seinen bekannten Entwürfen zählen Junghans-Uhren und der „Ulmer Hocker”. Er nahm an der Documenta und der Biennale São Paulo teil und erhielt 1993 das Praemium Imperiale. Seine Werke befinden sich im MoMA und in der National Gallery of Art; seine Serigrafien gelangten durch Ankäufe im Ausland und bei der Pesti Műhely in Budapest in die Sammlung Ézsiás. Sie gehören zu den wertvollen Stücken der Sammlung.”

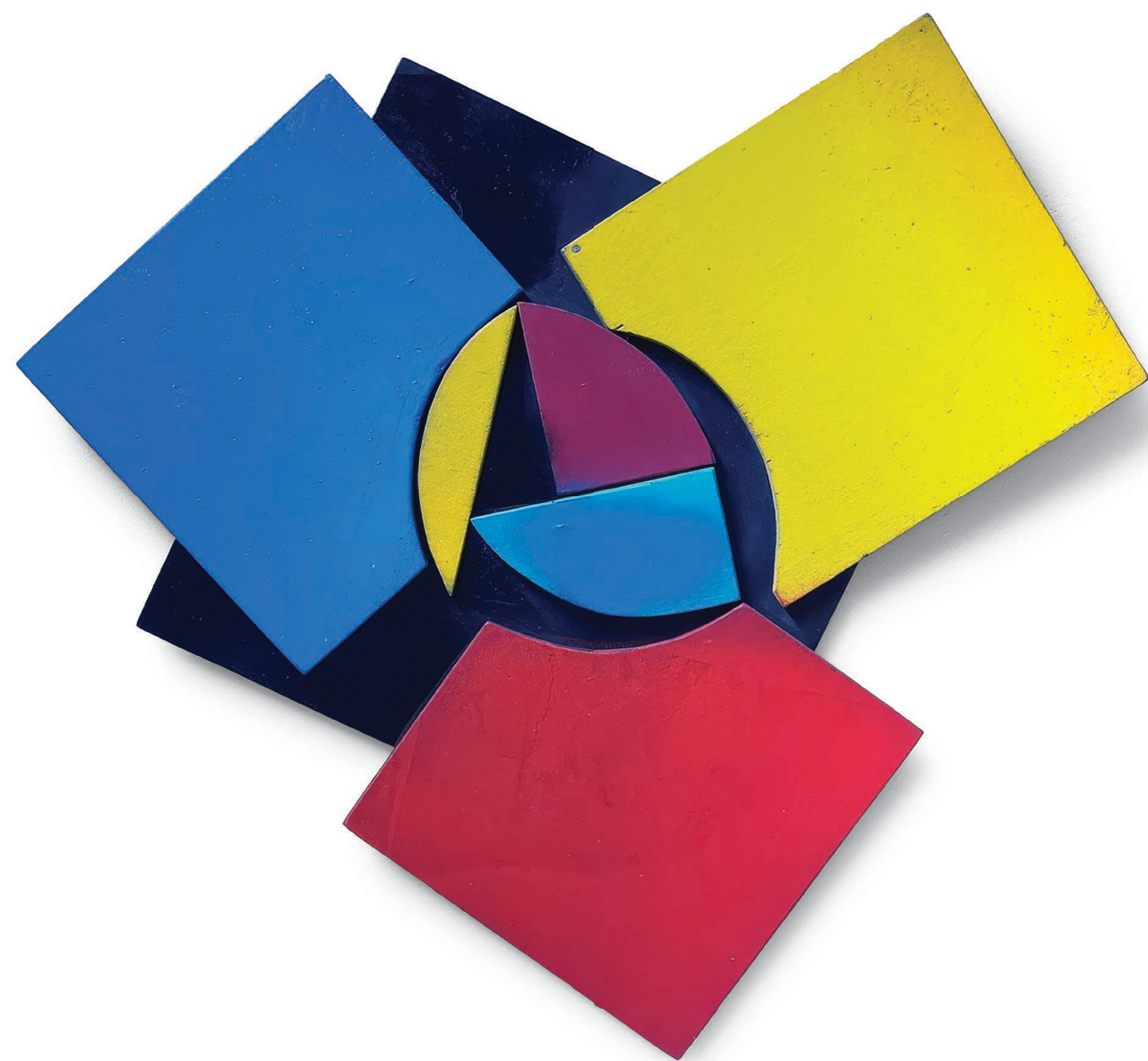

■ **Geometria Centime** – 1986, papír, szitanyomat, 71×51 cm

Veronica Bodea Tatulea

(Brassó, 1947. február 18. – Brassó, 2020. június 10.)

■ **Dinamikus relief** – 2000, fa, festett, 50×52 cm

Veronica Bodea Tatulea kortárs romániai magyar képzőművész, az erdélyi vizuális színtér egyik meghatározó alakja volt. Gazdag munkássága a konstruktív, környezeti és kísérleti művészet területeit ölelte fel. Alkotásaiban ötvözte a festészet, dombormű, plasztika és installáció műfajait. Anyaghasználata rendkívül innovatív volt: fából, acélból, plexiből, PVC-ből és újrahasznosított anyagokból készített dinamikus, geometrikus vagy organikus tárgyképeket. Művei, mint a „dinamikus reliefs” és „ökoinstallációk”, a kortárs művészet ökológiai és társadalomkritikai kérdéseire érzékenyen reflektáltak. Gyakran inspirálódott a szecesszió és az építészeti ornamentika formavilágából. Oktatóként és kurátorként is aktív volt, művészetpedagógiai foglalkozásokat is vezetett. Rendszeresen kiállított Romániában és Magyarországon, önálló tárlatai voltak Bukarestben, Kolozsváron és Nagyváradon; a Kapu-szimpoziumok rendszeres kiállítója és haláláig az olaszliszakai nemzetközi művésztelep aktív alkotója volt. Aktív tagja volt a Romániai Képzőművészek Szövetségének és a budapesti MAMŰ Társaságnak.

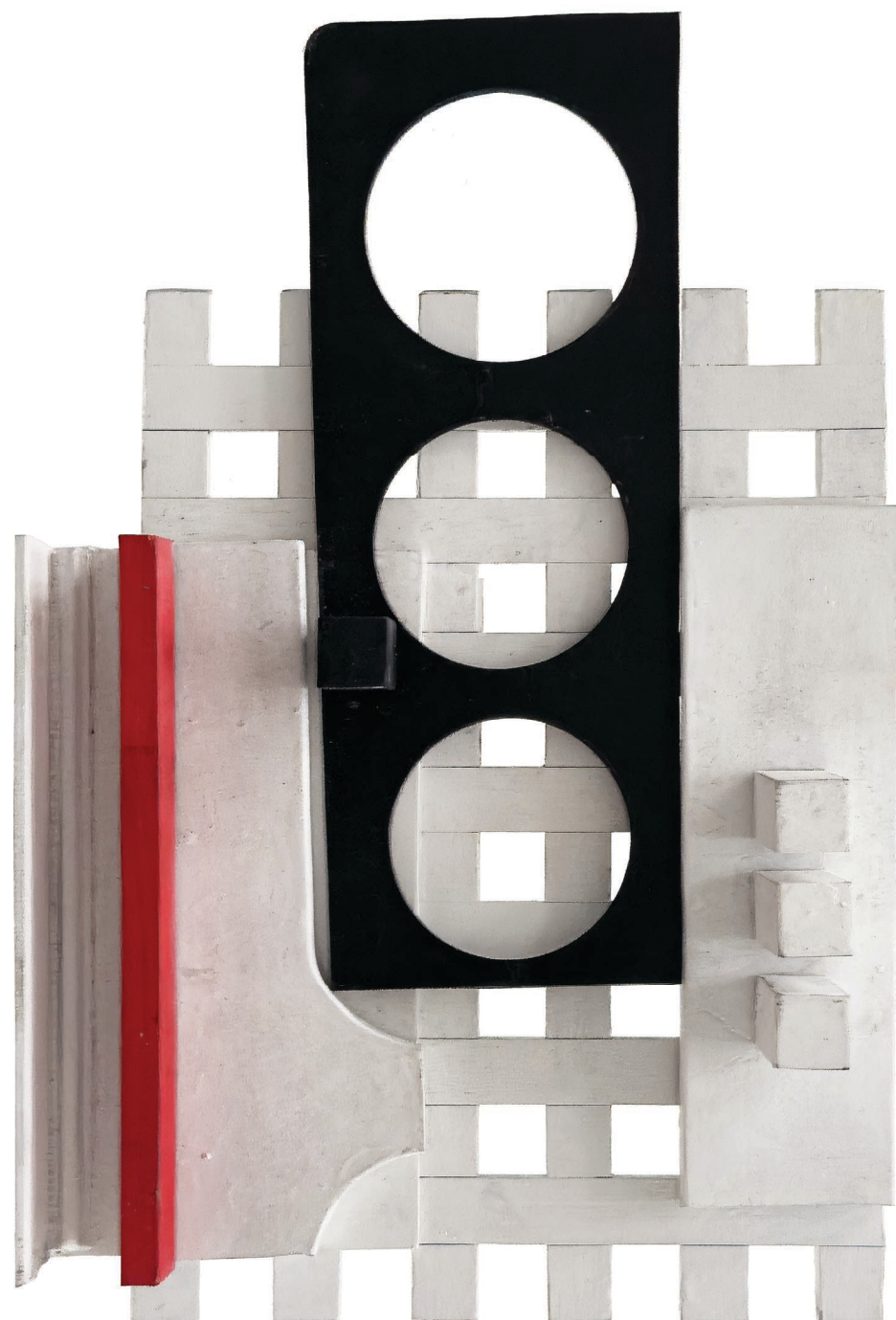
Veronica Bodea Tatulea was a contemporary Romanian-Hungarian artist and a leading defining figure of the Transylvanian visual scene. Her rich body of work spanned constructive, environmental, and experimental art, combining painting, relief, sculpture, and installation. Her use of materials was highly innovative: she created dynamic, geometric, or organic object-images from wood, steel, plexiglass, PVC, and recycled materials. Works such as “dynamic reliefs” and “eco-installations” sensitively reflected on ecological and socio-critical issues in contemporary art. She was often inspired by Art Nouveau and architectural ornament, and was also active as an educator and curator, leading art pedagogy workshops. She regularly exhibited in Romania and Hungary, with solo shows in Bucharest, Cluj, and Oradea; she was a regular exhibitor at the Kapu Symposiums and remained an active artist at the Olaszliszka international artist colony until her death. She was an active member of the Romanian Artists’ Union and the MAMŰ Society in Budapest.

Veronica Bodea Tatulea war eine zeitgenössische rumänisch-ungarische Künstlerin und eine führende prägende Figur der siebenbürgischen Kunstszenen. Ihr reiches Werk umfasste konstruktive, ökologische und experimentelle Kunst; sie verband Malerei, Relief, Plastik und Installation. Ihre Materialverwendung war äußerst innovativ: Aus Holz, Stahl, Plexiglas, PVC und recycelten Materialien schuf sie dynamische, geometrische oder organische Objektbilder. Werke wie „dynamische Reliefs” und „Öko-Installationen” reflektierten sensibel ökologische und gesellschaftskritische Fragestellungen der zeitgenössischen Kunst. Inspiriert von Jugendstil und architektonischer Ornamentik, war sie auch als Pädagogin und Kuratorin tätig und leitete auch kunstpädagogische Workshops. Sie stellte regelmäßig in Rumänien und Ungarn aus, mit Einzelausstellungen in Bukarest, Klausenburg und Oradea; sie war ständige Ausstellerin der Kapu-Symposien und bis zu ihrem Tod aktive Künstlerin der internationalen Künstlerkolonie Olaszliszka. Sie war aktives Mitglied des rumänischen Künstlerverbands und der MAMŰ-Gesellschaft in Budapest.

Jean Branchet

(Lons-le-Saunier, Franciaország, 1934. november 14.)

■ **Madi-relief 5.** – fa, festett, 25×38,5×7 cm

Jean Branchet Lons-le-Saunier-ben született, gyermekkorát Toulouse-ban töltötte. 1953-ban Párizsba érkezett, ahol a Sorbonne-on jogot és közgazdaságtant tanult. A kortárs művészetet a Musée National d'Art Moderne-ben és a párizsi szalonokban, mindenekelőtt a Réalités Nouvelles-en fedezte fel. Multinacionális vállalatok közgazdásza és pénzügyi vezetője volt, miközben a hetvenes évektől a konstruktivista mozgalomhoz kapcsolódva alakította ki geometrikus, a MADI Nemzetközi mozgalmához kötődő plasztikai munkásságát. Feleségével 1975 és 2000 között a nantes-i Galerie Convergence-t vezette. A kilencvenes évek elején mutatkozott be a Réalités Nouvelles szalonon, ezt követően a MADI-csoport nemzetközi rendezvényein szerepelt Spanyolországban, Olaszországban, Hollandiában és Magyarországon. A győri MTA-MADI Galériában jelentős kiállítása volt; a budapesti Bánki Donát Galéria Universitas Art Industrielben Muha Mária a tiszteletére rendezett kiállítást. Rendszeresen kiállított a párizsi Galerie Claude Dorval-ban is. Feleségével jelentős műalkotás-gyűjteményt adományozott a nantes-i Musée d'arts-nak. Nantes-ban él és dolgozik.

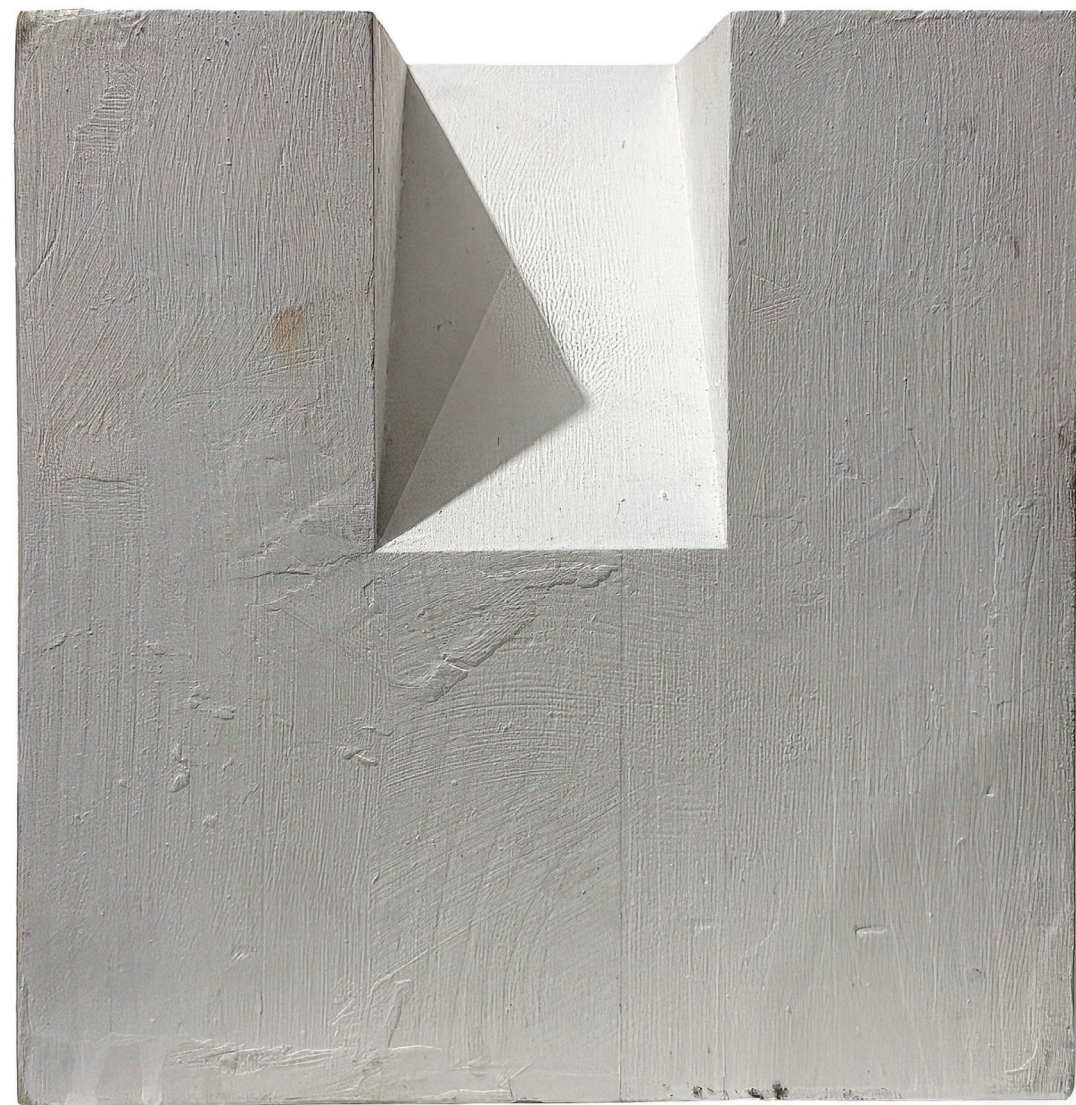
Jean Branchet was born in Lons-le-Saunier and spent his childhood in Toulouse. In 1953, he arrived in Paris, studying law and economics at the Sorbonne. He discovered contemporary art at the Musée National d'Art Moderne and the Paris salons, above all at the Réalités Nouvelles. He worked as an economist and financial officer for multinational companies, while from the 1970s he developed his geometric sculptural practice linked to the international MADI movement. With his wife, he ran Galerie Convergence in Nantes (1975–2000). In the early 1990s, he debuted at the Réalités Nouvelles salon, subsequently participating in MADI group events in Spain, Italy, the Netherlands, and Hungary. He had a significant exhibition at the MTA-MADI Gallery in Győr; an exhibition was organized in his honor by Mária Muha at the Bánki Donát Gallery Universitas Art Industriel in Budapest. He also exhibited regularly at Galerie Claude Dorval in Paris. With his wife, he donated a significant art collection to the Musée d'arts de Nantes. He lives and works in Nantes.

Jean Branchet wurde in Lons-le-Saunier geboren und verbrachte seine Kindheit in Toulouse. 1953 kam er nach Paris und studierte Jura und Wirtschaft an der Sorbonne. Die zeitgenössische Kunst entdeckte er im Musée National d'Art Moderne und in den Pariser Salons, vor allem im Salon des Réalités Nouvelles. Er arbeitete als Ökonom und Finanzleiter in multinationalen Unternehmen; seit den 1970er Jahren entwickelte er seine geometrische, mit der internationalen MADI-Bewegung verbundene plastische Arbeit. Zusammen mit seiner Frau leitete er die Galerie Convergence in Nantes (1975–2000). Anfang der 1990er Jahre stellte er erstmals im Salon des Réalités Nouvelles aus und beteiligte sich anschließend an MADI-Veranstaltungen in Spanien, Italien, den Niederlanden und Ungarn. In der MTA-MADI-Galerie in Győr hatte er eine bedeutende Ausstellung; in der Bánki-Donát-Galerie Universitas Art Industriel in Budapest wurde von Mária Muha eine Ausstellung zu seinen Ehren organisiert. Er stellte auch regelmäßig in der Galerie Claude Dorval in Paris aus. Gemeinsam mit seiner Frau stiftete er dem Musée d'arts de Nantes eine bedeutende Kunstsammlung. Er lebt und arbeitet in Nantes.

Will Brands

(Mülheim an der Ruhr, Németország, 1945. február 15.)

■ Győr, Házgyár-makett – festett fa, 20×20×20 cm

Will Brands a Ruhr-vidék egyik legjelentősebb kortárs művésze, interdiszciplináris alkotó, akinek munkássága a minimalista-konstruktivista szemlélet és a természet, az anyag és az idő kapcsolatán alapul. Mélynyomó-retusőrként kezdte pályáját, majd a nyomdai és grafikai gyakorlatból kiindulva festéssel, grafikával, restaurálással és térbeli munkákkal foglalkozik. Központi témái a növényi motívumok, a négy őselem és azok átalakulása; műveiben az emberi beavatkozás és a természeti folyamatok viszonya jelenik meg. A Ruhr-vidék nyilvános tereiben több köztéri munkája látható – köztük kő- és betonszobrok, illetve olyan projektek, amelyekben szén, fa és növényzet játszik szerepet. Együttműködött a duisburgi Wilhelm Lehmbruck Múzeummal, ahol Ézsiás Istvánnal közösen dolgozott; a győri nemzetközi művésztelepen is részt vett, ahol szobormaketteket cseréltek. Kiállításai voltak többek között Oberhausenben, Gelsenkirchenben, Hernében és Mülheimben; munkásságáról katalógusok és tanulmányok jelentek meg, amelyek ökológiai érzékenységet emelik ki. Mülheim an der Ruhrban él és dolgozik.

Will Brands is one of the most significant contemporary artists of the Ruhr region, an interdisciplinary creator whose work is based on a minimalist-constructivist approach and the relationship between nature, material, and time. Trained as a retoucher, he moved from print and graphics to painting, restoration, and spatial works. Central themes are vegetal motifs, the four elements and their transformations; his works examine the relation between human intervention and natural processes. Across the Ruhr area, he has realized public projects—stone and concrete sculptures as well as interventions using coal, wood, and vegetation. He collaborated with the Wilhelm Lehmbruck Museum in Duisburg, where he worked together with István Ézsiás; he also participated in the Győr international artist colony, where they exchanged sculpture maquettes. Exhibitions in Oberhausen, Gelsenkirchen, Herne, and Mülheim; catalogues and essays highlight his ecological awareness. He lives and works in Mülheim an der Ruhr.

Will Brands ist einer der bedeutendsten zeitgenössischen Künstler des Ruhrgebiets, ein interdisziplinärer Künstler, dessen Werk auf einem minimalistisch-konstruktivistischen Ansatz und der Verbindung von Natur, Material und Zeit beruht. Als Retuscheur ausgebildet, wandte er sich von Druck und Grafik der Malerei, Restaurierung und räumlichen Arbeiten zu. Zentrale Themen sind pflanzliche Motive, die vier Elemente und ihre Wandlungen; seine Arbeiten untersuchen das Verhältnis von menschlichem Eingriff und natürlichen Prozessen. Im Ruhrgebiet realisierte er öffentliche Projekte – Stein- und Betonskulpturen sowie Eingriffe mit Kohle, Holz und Vegetation. Er arbeitete mit dem Wilhelm-Lehmbruck-Museum in Duisburg zusammen, wo er gemeinsam mit István Ézsiás tätig war; er nahm auch an der internationalen Künstlerkolonie in Győr teil, wo sie Skulpturenmaquettes austauschten. Ausstellungen u. a. in Oberhausen, Gelsenkirchen, Herne und Mülheim; Kataloge und Aufsätze betonen sein ökologisches Bewusstsein. Er lebt und arbeitet in Mülheim an der Ruhr.

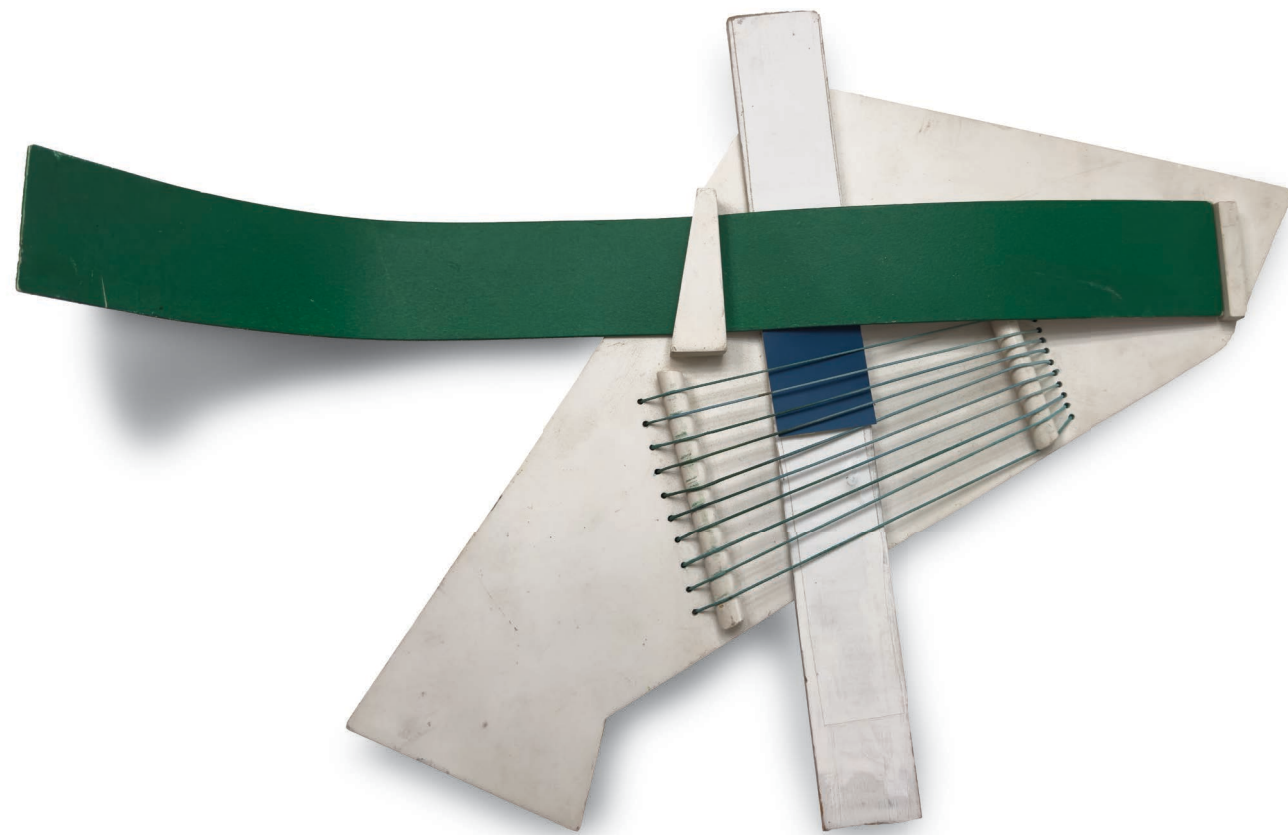
Giancarlo Caporicci

(Nápoly, 1946.)

Giancarlo Caporicci 1946-ban született Nápolyban, tanulmányait a Nápolyi Képzőművészeti Akadémián, majd a milánói Brera Akadémián végezte. Pályáját Szardínián kezdte művészettörténet- és jelmeztörténet-oktatóként, emellett díszlet- és jelmeztervezőként dolgozott Olaszországban és Franciaországban. Az 1970-es évektől konstruktív, geometrikus, gyakran mozgatható térstruktúrákat hoz létre rugalmas anyagok, PVC, plexi, fa és fém felhasználásával. Művészete a feszített szerkezetekre épülő „Tensio-Structure” koncepción alapul, a néző figyelmét a tér, az anyag és a szín érzékelésére, „vizuális tapintásra” irányítva. Munkáit élénk színek, kinetikus elemek és moduláris geometriai kompozíciók jellemzik. A MADI-hoz az 1990-es években csatlakozott, 1990–1998 között az olasz csoport aktív tagjaként állított ki. Ézsiás Istvánnal együtt szerepelt a győri MADI Fesztiválon, valamint párizsi és milánói fesztiválokon; utoljára a madridi Odalysk Galériában állítottak ki közösen. 1963-tól számos csoportos, majd 1968-tól önálló kiállításon szerepelt Olaszországban, Franciaországban, Spanyolországban és az Egyesült Államokban. Párizsban él és alkot.

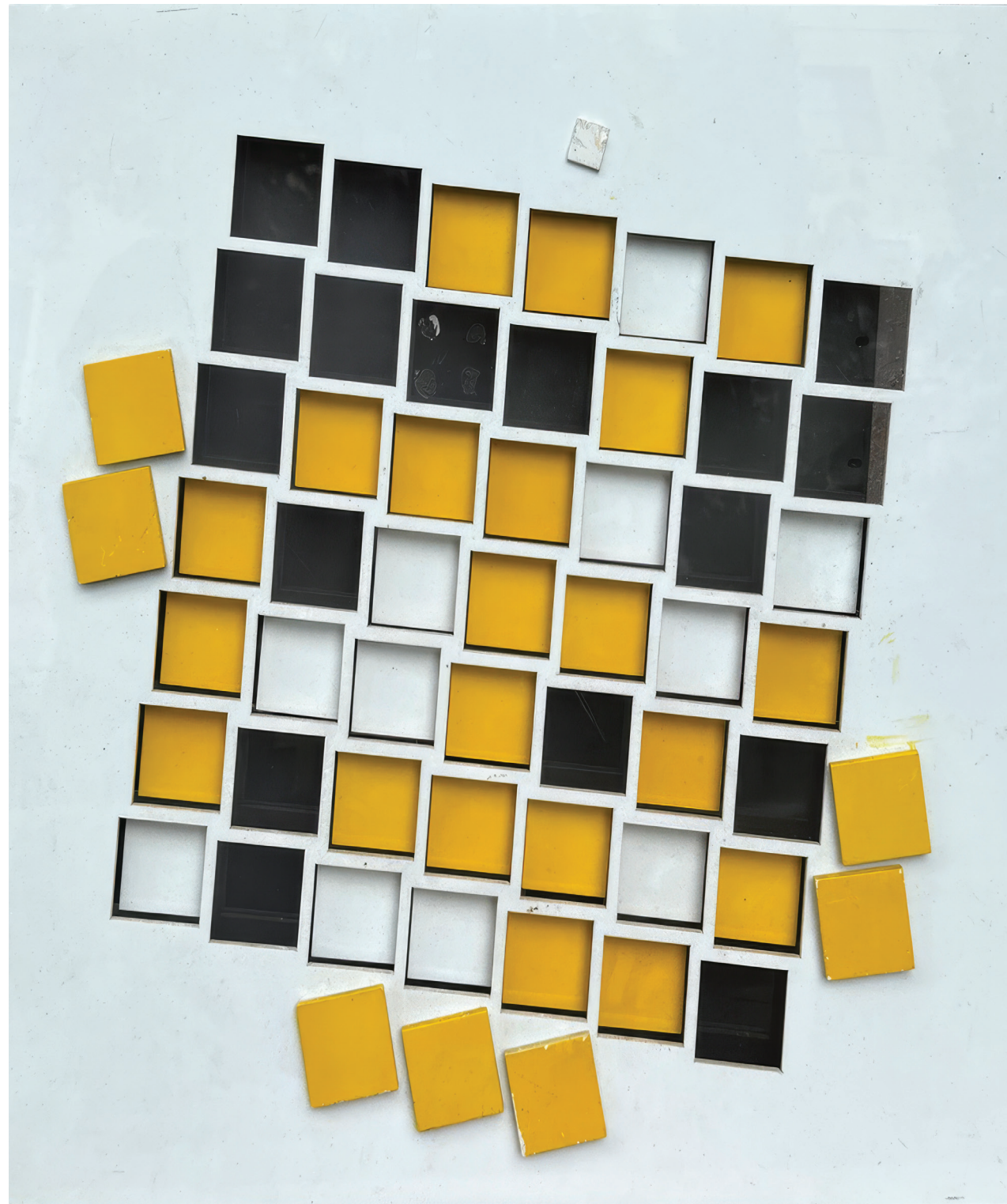
Giancarlo was born in Naples in 1946 and studied at the Academies of Fine Arts in Naples and Brera (Milan). He began his career in Sardinia teaching art and costume history, later working as a set and costume designer in Italy and France. Since the 1970s, he has created constructive, geometric, often movable spatial structures from flexible materials such as PVC, plexiglass, wood, and metal. His art is based on the “Tensio-Structure” concept of tensioned forms, directing the viewer’s attention to the perception of space, material, and colour—a kind of “visual touch”. His works are characterized by vibrant colours, kinetic elements, and modular geometric compositions. He joined the MADI movement in the 1990s and was an active member of the Italian group (1990–1998). He appeared together with István Ézsiás at the Győr MADI Festival, as well as at festivals in Paris and Milan; most recently they exhibited together at the Odalysk Gallery in Madrid. Since 1963 he has participated in group shows and, from 1968, in solo exhibitions in Italy, France, Spain, and the USA. He lives and works in Paris.

Giancarlo Caporicci wurde 1946 in Neapel geboren und studierte an den Akademien der Bildenden Künste in Neapel und an der Brera-Akademie in Mailand. Er begann seine Laufbahn auf Sardinien als Lehrer für Kunst- und Kostümgeschichte und arbeitete später als Bühnen- und Kostümbildner in Italien und Frankreich. Seit den 1970er Jahren schafft er konstruktive, geometrische, oft bewegliche Raumstrukturen aus flexiblen Materialien wie PVC, Plexiglas, Holz und Metall. Seine Kunst basiert auf dem Konzept der „Tensio-Structure” gespannter Formen und lenkt die Aufmerksamkeit des Betrachters auf die Wahrnehmung von Raum, Material und Farbe – eine Art „visuelles Tasten”. Seine Arbeiten zeichnen sich durch leuchtende Farben, kinetische Elemente und modulare geometrische Kompositionen aus. In den 1990er Jahren schloss er sich der MADI-Bewegung an und war 1990–1998 aktives Mitglied der italienischen Gruppe. Mit István Ézsiás trat er gemeinsam beim MADI-Festival in Győr sowie bei Festivals in Paris und Mailand auf; zuletzt stellten sie gemeinsam in der Odalysk-Galerie in Madrid aus. Seit 1963 nimmt er an Gruppenausstellungen teil, seit 1968 auch mit Einzelausstellungen in Italien, Frankreich, Spanien und den USA. Er lebt und arbeitet in Paris.

■ Átlós relief – farost, karton, cérna, 39×46×4 cm

■ Napfény-Transform – 2005, PVC, plexi, üveg, 65×65 cm

Saverio Cecere

(Santo Paolina, Olaszország, 1951.)

Saverio Cecere olasz származású, Venezuelában nevelkedett op-art és kinetikus képzőművész, a nemzetközi geometrikus absztrakció és a MADI-mozgalom jelentős alakja, Európában és Amerikában egyaránt aktív szervező. Családjával 1954-ben Venezuelába költözött, festészetet a maracayi Escuela de Artes Plásticas-ban tanult, majd 1968-ban megalapította a konstruktív szemlélet megújítását célzó Dé-mozgalmat; első konstruktivista munkái is ekkor születtek. Munkássága során a plexi, üveg, PVC és más modern anyagok térbeli és színbeli lehetőségeit kutatja; alkotásait a dimenzióval, a fény-árnyék játékkal és a geometrikus formák tisztaságával való kísérletezés jellemzi. A nemzetközi MADI-mozgalom olasz irányzatának egyik meghatározó képviselője, rendszeresen szerepel a csoport kiállításain Olaszországban, Spanyolországban, Franciaországban és Magyarországon. Ézsiás Istvánnal 1993-tól szoros alkotói kapcsolatot ápol. Művei megtalálhatók a madridi Museo Reina Sofía, a dallaszi MADI Múzeum és más nemzetközi közgyűjtemények kollekciónjában; kiemelkedő alkotásai vannak a vinári és az olaszliszkai gyűjteményekben is. Solofrában (Avellino, Olaszország) él és dolgozik.

Saverio Cecere is an Italian-born, Venezuelan-raised op and kinetic artist, a significant figure in international geometric abstraction and the MADI movement, active as an organizer in both Europe and America. His family moved to Venezuela in 1954; he studied painting at the Escuela de Artes Plásticas in Maracay, and in 1968 founded the Dé movement to renew the constructivist approach—his first constructivist works also date from this period. His practice explores the spatial and chromatic possibilities of plexiglass, glass, PVC, and other modern materials, experimenting with dimension, light-shadow interactions, and the purity of geometric forms. A prominent representative of the Italian branch of the international MADI movement, he regularly participates in group exhibitions in Italy, Spain, France, and Hungary. He has maintained a close creative relationship with István Ézsiás since 1993. His works are held in collections including the Museo Reina Sofía (Madrid), the MADI Museum (Dallas), and other international public collections; outstanding works are also in the Vinar and Olaszliszka collections. He lives and works in Solofra (Avellino, Italy).

Saverio Cecere ist ein in Italien geborener, in Venezuela aufgewachsener Op- und kinetischer Künstler, eine bedeutende Figur der internationalen geometrischen Abstraktion und der MADI-Bewegung, aktiv als Organisator in Europa und Amerika. 1954 zog seine Familie nach Venezuela; er studierte Malerei an der Escuela de Artes Plásticas in Maracay und gründete 1968 die Dé-Bewegung. Sein Werk erforscht die räumlichen und farblichen Möglichkeiten von Plexiglas, Glas, PVC und anderen modernen Materialien. Als führender Vertreter des italienischen Zweigs der internationalen MADI-Bewegung stellt er regelmäßig in Gruppenausstellungen in Italien, Spanien, Frankreich und Ungarn aus. Seit 1993 pflegt er eine enge künstlerische Beziehung zu István Ézsiás. Seine Werke befinden sich u. a. im Museo Reina Sofía (Madrid), im MADI Museum (Dallas) und in weiteren internationalen Sammlungen; herausragende Arbeiten sind auch in den Kollektionen von Vinar und Olaszliszka zu finden. Er lebt und arbeitet in Solofra (Avellino, Italien).

Marian Drugda

(Detva, 1945. április 7. – Pozsony, 2024. június 20.)

■ Bratislava – Győr – 2000, fa, festett, 38×43×5 cm

Marian Drugda (Detva, 1945. április 7. – 2024. június 20.) szlovák szobrász, ipari formatervező és egyetemi oktató, a konkrét művészet és a MADI-mozgalom képviselője volt. 1960–1964 között a turnovi kőfaragó iparművészeti szakközépiskolában tanult, majd 1972-ben a pozsonyi Képzőművészeti Főiskola formatervező szakán végzett Václav Kautman osztályában. A pozsonyi Ipari Formatervező Intézet munkatársa volt, majd 1981-től szabadfoglalkozású művészként dolgozott. Az absztrakt geometria és a variábilis műtárgyak iránt kötelezte el magát: 1976-tól készített mozgatható, perforált és színezett „variabil” objektumokat, amelyek a színek, formák és mozgás dinamikáját vizsgálták. Az 1990-es évektől aktívan bekapcsolódott a MADI-mozgalomba; közel 160 csoportos és 20 egyéni kiállításon vett részt Európa-szerte. Ézsiás Istvánnal és feleségével, Muha Máriával szinte családias baráti viszonyt ápolt. Nagyméretű konstruktív acélszobrát az olaszliszakai múzeum bodrogparti terében állították fel. 1997-től a pozsonyi Szlovák Műszaki Egyetem Design Intézetében oktatott.

Marian Drugda (Detva, 7 April 1945 – 20 June 2024) was a Slovak sculptor, industrial designer, and university lecturer, a representative of concrete art and the MADI movement. From 1960 to 1964, he studied at the School of Applied Stonework in Turnov, then graduated in design at the Academy of Fine Arts in Bratislava (1972, Václav Kautman's class). He worked at the Industrial Design Institute in Bratislava and from 1981 as a freelance artist. He was committed to abstract geometry and variable art objects: from 1976 he created movable, perforated, and coloured “variabil” objects examining the dynamics of colour, form, and movement. From the 1990s, he was active in the MADI movement, participating in nearly 160 group and 20 solo exhibitions across Europe. He maintained an almost family-like friendship with István Ézsiás and his wife Mária Muha. His large constructive steel sculpture was installed in the Bodrog riverbank space of the Olaszliszka museum. From 1997, he taught at the Design Institute of the Slovak University of Technology in Bratislava.

Marian Drugda (Detva, 7. April 1945 – 20. Juni 2024) war ein slowakischer Bildhauer, Industriedesigner und Hochschullehrer, Vertreter der Konkreten Kunst und der MADI-Bewegung. Von 1960 bis 1964 studierte er an der Fachschule für Steinbearbeitung in Turnov, 1972 schloss er sein Designstudium an der Hochschule der Bildenden Künste in Bratislava ab (Klasse Václav Kautman). Er arbeitete am Institut für Industriedesign in Bratislava und ab 1981 als freischaffender Künstler. Er widmete sich der abstrakten Geometrie und variablen Kunstobjekten: Ab 1976 schuf er bewegliche, perforierte und kolorierte „Variabil“-Objekte, die die Dynamik von Farbe, Form und Bewegung untersuchten. Seit den 1990er Jahren war er in der MADI-Bewegung aktiv und nahm an rund 160 Gruppen- und 20 Einzelausstellungen in ganz Europa teil. Mit István Ézsiás und dessen Frau Mária Muha verband ihn eine fast familiäre Freundschaft. Seine großformatige konstruktive Stahlskulptur wurde im Uferbereich des Bodrog beim Museum Olaszliszka aufgestellt. Ab 1997 lehrte er am Design-Institut der Slowakischen Technischen Universität in Bratislava.

■ MADI-relief – 1993, plexi, fa, 34×24 cm

Bolívar Gaudin

(Salto, Uruguay, 1932. június 24. – Párizs, 2017. december 2.)

Bolívar Gaudin uruguayi festő, szobrász és grafikus, a MADI-mozgalom egyik meghatározó alakja volt. Fiatalon Buenos Airesbe költözött, ahol 1948-ban kezdett rajzot tanulni a Escuela de Artes y Oficios intézményben Raúl Barragán irányításával. 1950-től Salto városában José Cziffery műhelyében folytatta tanulmányait. Művészeti pályája az Arden Quin és Kosice által alapított MADI-mozgalomhoz kötődött, amelynek Buenos Airesben vált meghatározó szereplőjévé. Festményeket, reliefeket, objekteteket és grafikai munkákat készített poligonális formákkal, élénk színekkel, gyakran többdimenziós vagy kinetikus elemekkel. 1963-tól Európában élt, először Barcelonában, majd Párizsban telepedett le. Ézsiás Istvánnal a Győrben szervezett MADI Fesztiválon ismerkedett meg; ő szervezte meg Ézsiás nagyméretű MADI-szobrának Párizsból Argentínába történő szállítását a Museo Contemporaneo Latinoamericano La Plata-i kiállítására. Rendszeres résztvevője volt a párizsi Musée d'Art Moderne kiállításainak és a nemzetközi MADI-tárlatoknak. Művei köz- és magángyűjteményekben találhatók Uruguayban, Franciaországban, Magyarországon és más európai országokban.

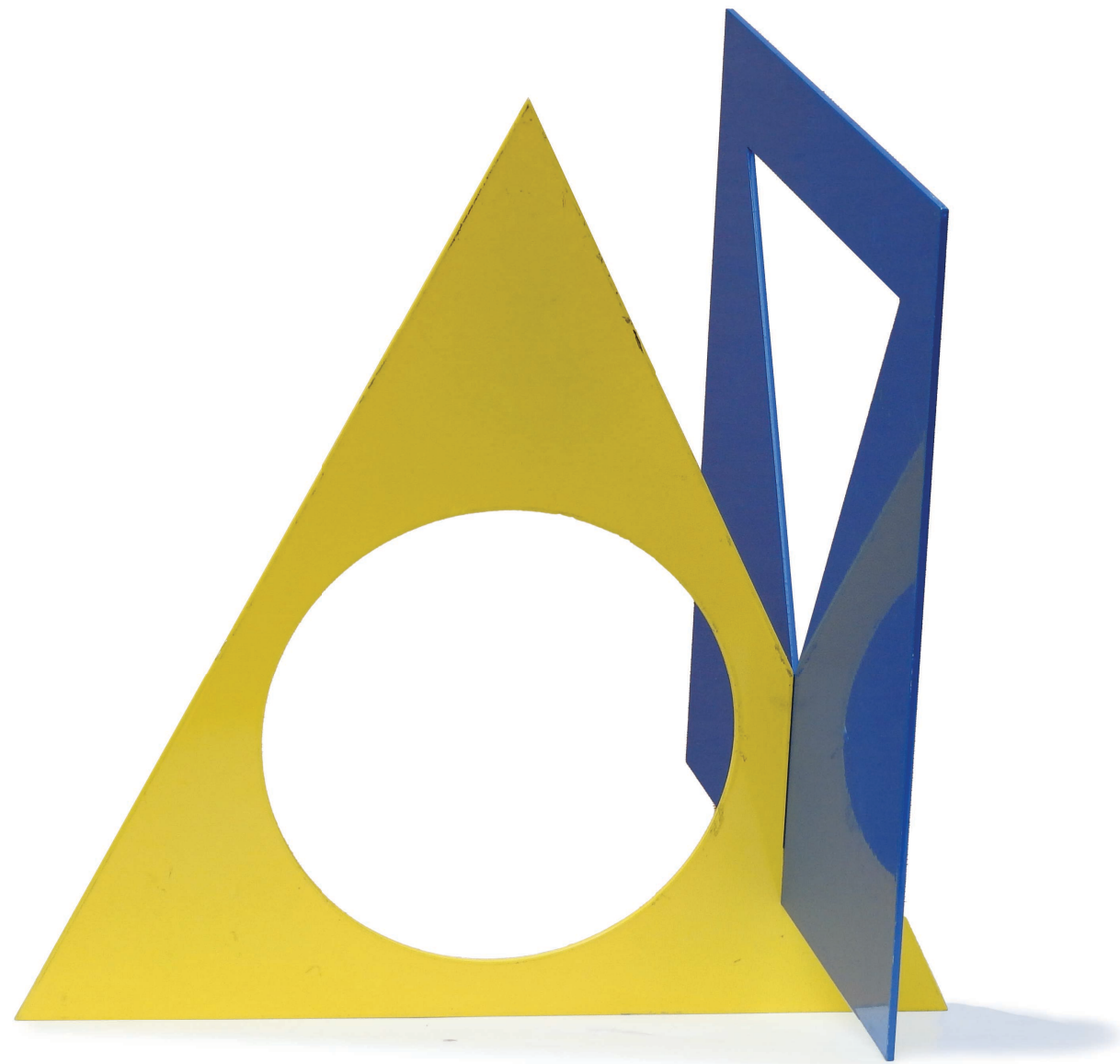
Bolívar Gaudin was a Uruguayan painter, sculptor, and graphic artist, a key figure of the MADI movement. He moved to Buenos Aires in his youth, studying drawing from 1948 at the Escuela de Artes y Oficios under Raúl Barragán. From 1950, he continued at José Cziffery's workshop in Salto. His artistic career was linked to the MADI movement founded by Arden Quin and Kosice, becoming a defining figure in Buenos Aires. He created paintings, reliefs, objects, and graphic works with polygonal forms, vibrant colours, and often multi-dimensional or kinetic elements. From 1963, he lived in Europe, first in Barcelona, then settling in Paris. He met István Ézsiás at the MADI Festival organized in Győr; he organized the transport of Ézsiás's large MADI sculpture from Paris to Argentina for the exhibition at Museo Contemporaneo Latinoamericano La Plata. He regularly participated in exhibitions at the Musée d'Art Moderne in Paris and international MADI shows. His works are held in public and private collections in Uruguay, France, Hungary, and other European countries.

Bolívar Gaudin war ein uruguayischer Maler, Bildhauer und Grafiker, eine Schlüsselfigur der MADI-Bewegung. In seiner Jugend zog er nach Buenos Aires und studierte ab 1948 Zeichnung an der Escuela de Artes y Oficios bei Raúl Barragán. Ab 1950 setzte er seine Ausbildung in José Czifferys Werkstatt in Salto fort. Seine künstlerische Laufbahn war eng mit der von Arden Quin und Kosice gegründeten MADI-Bewegung verbunden, deren prägende Figur er in Buenos Aires wurde. Er schuf Gemälde, Reliefs, Objekte und Grafiken mit polygonalen Formen, leuchtenden Farben und oft mehrdimensionalen oder kinetischen Elementen. Ab 1963 lebte er in Europa, zunächst in Barcelona, dann in Paris. Mit István Ézsiás lernte er sich beim MADI-Festival in Győr kennen; er organisierte den Transport von Ézsiás' großformatiger MADI-Skulptur von Paris nach Argentinien für die Ausstellung im Museo Contemporaneo Latinoamericano La Plata. Er nahm regelmäßig an Ausstellungen im Musée d'Art Moderne in Paris und an internationalen MADI-Schauen teil.

Ingo Glass

(Temesvár, 1941. április 9. – Budapest, 2022. október 27.)

■ Szemtelen háromszög – 2000, festett alumínium, lézervágott, 40×43×41 cm 4470001

Ingo Glass romániai születésű német szobrász, a konkrét és geometrikus művészet nemzetközileg elismert alakja volt. A kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Akadémián végzett Vetro Artur osztályában. Az 1960-as évektől geometrikus absztrakt plasztikákat, szobrokat és reliefeket alkotott, amelyekben a kör, a négyzet és a háromszög alapformái, tiszta színek, valamint acél és alumínium játszottak kulcsszerepet. Az 1970-es években monumentális festett fémszobrokkal vált ismertté, amelyek közül több köztéren áll. 1980-ban Németországba települt, és München művészeti életének aktív szervezője lett. Részt vett a MADI-mozgalom tevékenységében. Budapesten Ézsiás Istvánnal szoros barátságot, szellemi partnerséget alakított ki; többször ajándékoztak egymásnak plasztikát. Nagyméretű műve található Olaszliszkán az Európa Szoborparkban és Ézsiás vinári állandó kiállításán. Művei rangos közgyűjteményekben találhatók, többek között a bukaresti MARE Múzeumban és a budapesti Kassák Múzeumban.

Ingo Glass was a Romanian-born German sculptor and an internationally recognized figure of concrete and geometric art. He graduated from the Ion Andreescu Academy of Fine Arts in Cluj (Artur Vetro's class). From the 1960s, he created geometric abstract sculptures and reliefs in which the basic forms of circle, square, and triangle, pure colours, and steel and aluminium played a key role. In the 1970s, he became known for monumental painted metal sculptures, many of which stand in public spaces. In 1980, he moved to Germany and became an active organizer in Munich's art scene. He participated in the MADI movement. In Budapest, he developed a close friendship and intellectual partnership with István Ézsiás; they exchanged sculptures on several occasions. His large-scale work can be found in Olaszliszka at the Europa Sculpture Park and at Ézsiás's permanent exhibition in Vinar. His works are held in major collections, including the MARE Museum in Bucharest and the Kassák Museum in Budapest.

Ingo Glass war ein in Rumänien geborener deutscher Bildhauer und eine international anerkannte Figur der konkreten und geometrischen Kunst. Er studierte an der Kunstakademie Ion Andreescu in Klausenburg (Klasse Artur Vetro). Seit den 1960er Jahren schuf er geometrisch-abstrakte Plastiken und Reliefs, in denen die Grundformen Kreis, Quadrat und Dreieck, reine Farben sowie Stahl und Aluminium eine Schlüsselrolle spielten. In den 1970er Jahren wurde er durch monumentale bemalte Metallsulpturen bekannt, die vielfach im öffentlichen Raum stehen. 1980 zog er nach Deutschland und wurde ein aktiver Organisator der Münchner Kunstszene. Er beteiligte sich an der MADI-Bewegung. In Budapest entwickelte er eine enge Freundschaft und geistige Partnerschaft mit István Ézsiás; sie schenkten einander mehrfach Plastiken. Sein großformatiges Werk befindet sich in Olaszliszka im Skulpturenpark Europa und in Ézsiás' ständiger Ausstellung in Vinaròs. Seine Werke befinden sich in bedeutenden Sammlungen, u. a. im MARE-Museum in Bukarest und im Kassák-Museum in Budapest.

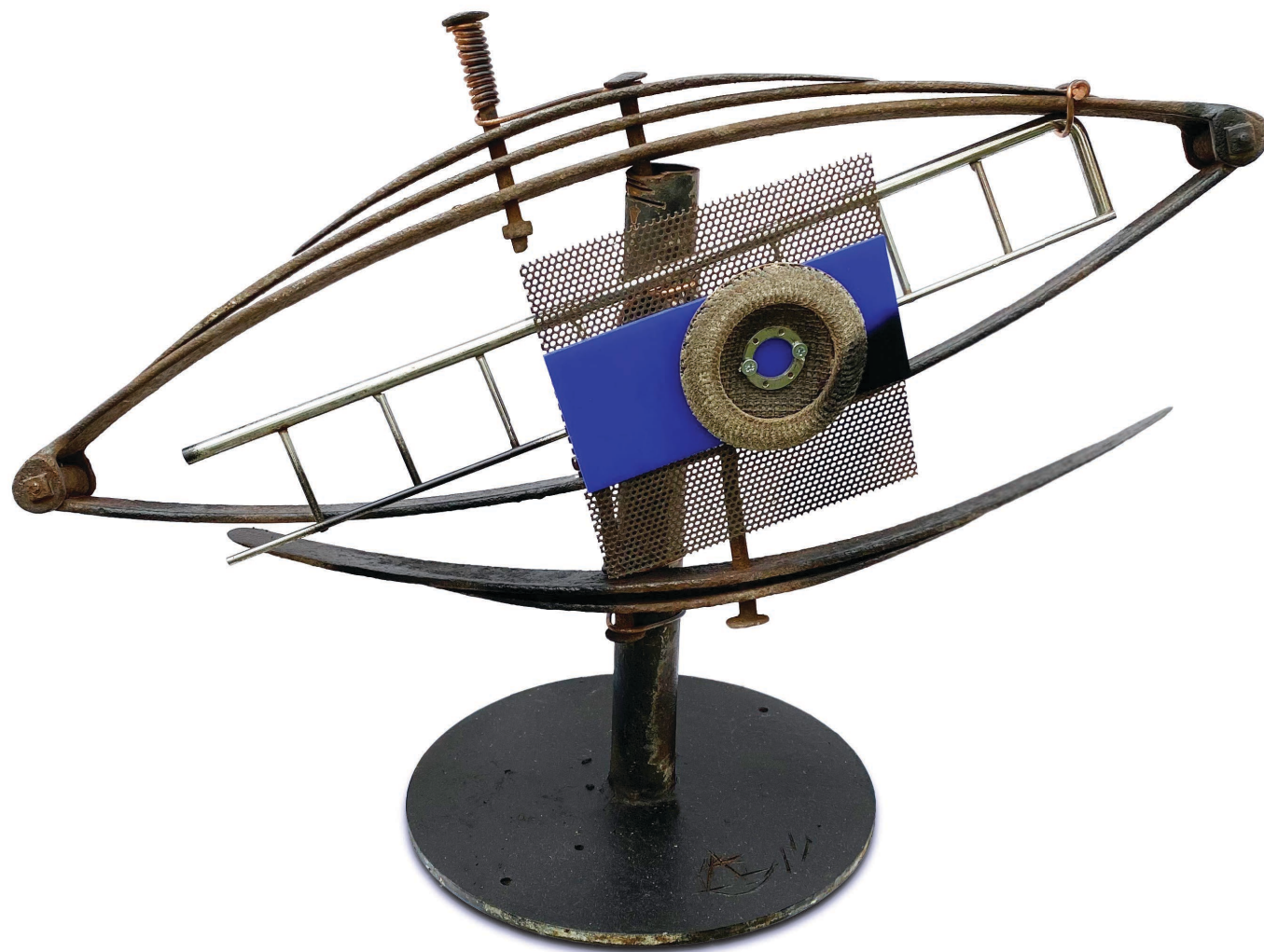
Alex D. Goncsarenko

(Leningrád, 1955. július 27.)

Alekszej Dmitrijevics Goncsarenko orosz képzőművész, művészcsaládban született. Édesapja díszítőművész volt, ő maga fiatalon magánúton tanult. 1975–1994 között Moszkvában középületek mozaikjain és üvegablakain dolgozott. Az 1990-es évektől alakította ki saját irányzatát, a Techno-Pangeometry-t, amely a pángeometria és a high-tech formaépítés digitális integrációjára épül. Festményeket, installációkat, kerámiákat, grafikákat és 3D-plasztikákat készít. 1985 óta kiállít Oroszországban és nemzetközileg, többek között Németországban, Ausztriában és Magyarországon. Jelentős sorozata a *The Right to Dream*, az orosz avantgárd újragondolása. Ézsiás Istvánnal az olaszliszakai nemzetközi művésztelepen barátkozott össze családosan; a berlini „Art in Process” kiállításon közösen voltak kurátorok. Több művét ajándékozta Ézsiásnak. 2025-ben feleségével együtt látogatott el a veszprémi „Mesterművek a nagyvilágból” kiállításra. Művei tematikus kiállításokon szerepeltek (Geometry in the Culture..., UNOVIS XXI Century, Modern Géometria), és több európai gyűjteményben megtalálhatók.

Alexei Dmitrievich Goncsarenko is a Russian artist born into an artistic family. His father was a decorative artist, and he trained privately from a young age. From 1975 to 1994, he worked in Moscow on mosaics and stained glass for public buildings. Since the 1990s, he has developed his own direction, Techno-Pangeometry, integrating pangeometry and high-tech form-building in a digital key. He creates paintings, installations, ceramics, graphics, and 3D sculptures. Since 1985, he has exhibited in Russia and internationally, including Germany, Austria, and Hungary. Notable is his series *The Right to Dream*, a rethinking of the Russian avant-garde. He became friends with István Ézsiás and their families at the Olaszliszka international artist colony; at the Berlin “Art in Process” exhibition, they served as co-curators. He has gifted several works to Ézsiás. In 2025, he visited the “Masterpieces from Around the World” exhibition in Veszprém with his wife. His works have appeared in thematic exhibitions and are held in European collections.

Alexej Dmitrijewitsch Gontscharenko ist ein russischer Künstler aus einer Künstlerfamilie. Sein Vater war Dekorationskünstler, er selbst erhielt früh Privatunterricht. Von 1975 bis 1994 arbeitete er in Moskau an Mosaiken und Glasfenstern für öffentliche Gebäude. Seit den 1990er Jahren entwickelt er seine eigene Richtung, die Techno-Pangeometrie, die Pangeometrie und High-Tech-Formenbau digital integriert. Er schafft Gemälde, Installationen, Keramik, Grafik und 3D-Plastiken. Seit 1985 stellt er in Russland und international aus, u. a. in Deutschland, Österreich und Ungarn. Bedeutend ist seine Serie *The Right to Dream*, eine Neudeutung der russischen Avantgarde. Mit István Ézsiás und ihren Familien freundete er sich in der internationalen Künstlerkolonie Olaszliszka an; bei der Berliner Ausstellung „Art in Process” waren sie gemeinsam Kuratoren. Er schenkte Ézsiás mehrere Werke. 2025 besuchte er mit seiner Frau die Ausstellung „Meisterwerke aus aller Welt” in Veszprém. Seine Werke waren in thematischen Ausstellungen zu sehen und befinden sich in europäischen Sammlungen.

■ **MADI-relief** – 2020, acél, alumínium, plexi, 60x75x20 cm

■ Győzelmi emlékmű – 1995, fa, műanyag, fém, 50×22×20 cm

Octavio Herrera

(Campo Carabobo, Venezuela, 1952. – Párizs, 2021.)

Octavio Herrera venezuelai képzőművész, a geometrikus absztrakció és a MADI-mozgalom nemzetközi hírű alakja. Művészeti tanulmányait a maracayi Rafael Monasterios Képzőművészeti Iskolában kezdte, majd a párizsi Université Paris VIII egyetemen végezte. Munkásságát a színek, formák és anyagok kísérletező használata jellemzi; alkotásaihoz akrilt, vásznat, fát, fémet és digitális technikákat egyaránt alkalmaz. Az 1990-es évektől a nemzetközi MADI-mozgalom aktív résztvevője, festményei, plasztikái és szobrai a tér, a szerkezeti építkezés és a szín jelentéstartalmát kutatják. Ézsiás Istvánnal feleségeik levelezése révén ismerkedett meg. Részt vett a veszprémi Művészetek Házában az Európa Szoborpark konferencián, és latin-amerikai kiállítást szervezett a Magyar Nemzeti Galériában. Pályafutása során kiállított Venezuelában, Franciaországban, Svájcban, Olaszországban, Japánban és az Egyesült Államokban. Különösen Franciaországban élt és alkotott hosszabb ideig. A maracayi művészeti iskolában tanított is. Művei számos köz- és magángyűjteményben megtalálhatók.

Octavio Herrera is a Venezuelan artist and an internationally recognized figure of geometric abstraction and the MADI movement. He began his artistic studies at the Rafael Monasterios School of Fine Arts in Maracay, then completed them at Université Paris VIII in Paris. His work is characterized by experimental use of colours, forms, and materials; he employs acrylics, canvas, wood, metal, and digital techniques. Since the 1990s, he has been an active participant in the international MADI movement; his paintings, reliefs, and sculptures explore the significance of space, structural construction, and colour. He met István Ézsiás through correspondence between their wives. He participated in the Europa Sculpture Park conference at the House of Arts in Veszprém and organized a Latin American exhibition at the Hungarian National Gallery. He has exhibited in Venezuela, France, Switzerland, Italy, Japan, and the USA, and lived for extended periods in France. He also taught at the Maracay art school. His works are held in numerous public and private collections.

Octavio Herrera ist ein venezolanischer Künstler und eine international anerkannte Figur der geometrischen Abstraktion und der MADI-Bewegung. Er begann sein Kunststudium an der Rafael-Monasterios-Kunstschule in Maracay und setzte es an der Université Paris VIII fort. Sein Werk zeichnet sich durch experimentellen Umgang mit Farben, Formen und Materialien aus; er verwendet Acryl, Leinwand, Holz, Metall und digitale Techniken. Seit den 1990er Jahren ist er aktiver Teilnehmer der internationalen MADI-Bewegung; seine Gemälde, Reliefs und Skulpturen erforschen Raum, Konstruktion und Farbbedeutung. Mit István Ézsiás lernte er sich durch Korrespondenz ihrer Ehefrauen kennen. Er nahm an der Konferenz zum Skulpturenpark Europa im Haus der Künste in Veszprém teil und organisierte eine lateinamerikanische Ausstellung in der Ungarischen Nationalgalerie. Er stellte in Venezuela, Frankreich, der Schweiz, Italien, Japan und den USA aus und lebte längere Zeit in Frankreich. Er unterrichtete auch an der Kunstschule in Maracay. Seine Werke befinden sich in zahlreichen öffentlichen und privaten Sammlungen.

Joseph Herth

(Budapest, 1933. június 8. – Brüsszel, 2015. június 15.)

■ **Hommage à Duchamp** – 2007, festett fa, 30×26×20 cm

Budapesti születésű neves magyar építész és szobrász, aki az 1956-os forradalom után telepedett le Belgiumban. Kezdetben három évig segéd munkásként dolgozott, majd a brüsszeli Saint Luc főiskolán szerzett építészeti diplomát, később Belgium egyik legnagyobb építővállalatának igazgatója lett; legismertebb építészeti munkája a brüsszeli Conrad Hotel. Gyermekkorától vonzódott a fához, eredetileg erdőmérnöknek készült. 2000 körül a szobrászat felé fordult, elsősorban fából és ágakból épített egyedi plasztikákat és installatív kompozíciókat alkotott, amelyekben a természeti formák organikus szépségét emelte ki. Kurátorként jelentős belga–magyar kortárs kiállításokat szervezett a budai várban, többek között Jean Cabrera, Andrée Lefèvre, Luc Marion és Ézsiás István részvételével; e kiállítások fontos szerepet játszottak a két ország művészeti kapcsolatainak erősítésében. Ézsiás Istvánék többször is vendégeskedtek nála Brüsszelben. Idős korában is aktív maradt, maratonokat futott. Kettős kötődését így foglalta össze: „Itt élek, belga vagyok, szeretem Belgiumot, de a hazám, az Magyarország.”

A Hungarian-born renowned architect and sculptor who settled in Belgium after the 1956 revolution. He initially worked as a labourer for three years, then graduated in architecture from Saint Luc College in Brussels and later became a director at one of Belgium's largest construction firms; his best-known building is the Conrad Hotel in Brussels. Drawn to wood since childhood, he originally planned to become a forestry engineer. Around 2000, he turned to sculpture, creating unique installations from roots and branches that highlighted the organic beauty of natural forms. His works were exhibited in Brussels, Budapest, and Sátorajáújhely. As a curator, he organized major Belgian–Hungarian contemporary exhibitions at Buda Castle, featuring Jean Cabrera, Andrée Lefèvre, Luc Marion, and István Ézsiás; these exhibitions played a significant role in strengthening artistic ties between the two countries. The Ézsiás family were guests at his home in Brussels on numerous occasions. He remained active into old age, running marathons. He summed up his dual allegiance: “I live here, I am Belgian, I love Belgium, but my homeland is Hungary.”

Ein in Budapest geborener renommierter Architekt und Bildhauer, der sich nach der Revolution von 1956 in Belgien niederließ. Zunächst arbeitete er drei Jahre als Hilfsarbeiter, dann schloss er ein Architekturstudium an der Hochschule Saint Luc in Brüssel ab und wurde später Direktor eines der größten belgischen Bauunternehmen; sein bekanntestes Gebäude ist das Conrad Hotel in Brüssel. Von Kindheit an vom Holz angezogen, wollte er ursprünglich Forstwirt werden. Um 2000 wandte er sich der Bildhauerei zu und schuf einzigartige Installationen aus Wurzeln und Ästen, die die organische Schönheit natürlicher Formen hervorhoben. Als Kurator organisierte er bedeutende belgisch-ungarische Ausstellungen in der Budaer Burg, u. a. mit Jean Cabrera, Andrée Lefèvre, Luc Marion und István Ézsiás; diese Ausstellungen spielten eine wichtige Rolle bei der Stärkung der künstlerischen Beziehungen zwischen beiden Ländern. Familie Ézsiás war oft und gerne bei ihm in Brüssel zu Gast. Auch im hohen Alter blieb er aktiv und lief Marathons. Er fasste seine doppelte Verbundenheit so zusammen: „Ich lebe hier, ich bin Belgier, ich liebe Belgien, aber meine Heimat ist Ungarn.“

Viktor Hulík

(Pozsony, 1949. augusztus 13.)

■ **Konstruktív** – 2010, karton, nyomtat, 40x40 cm

Szlovák képzőművész, a geometrikus absztrakció és konstruktív művészet képviselője. 1968–1974 között a pozsonyi Képzőművészeti Akadémián tanult. Kezdetben figuratív elemekkel dolgozott, később művészetét a racionalitás, a tér és forma geometriája határozta meg. Főként monokróm, redukált színvilágú síkplasztikákat, reliefeket, mozgatható konstrukciókat alkot. Műveiben a rend és a káosz, a mozgás és az állandóság viszonya jelenik meg. 1988-tól az INT-ART csoport tagja, 1989-ben a Pécsi Grafikai Műhely vendége volt. 1990-ben elnyerte a Pollock-Krasner Alapítvány ösztöndíját. 1996-ban Pozsonyban megalapította a Z Galériát. Ézsiás Istvánnal a Beke László által szervezett konstruktív–inter–konkrét berlini kiállításon ismerkedett meg a magyar nagykövetségen. Számos kiállításon szerepelt Európában és az USA-ban, Magyarországon is rendszeresen, többek között a Vasarely Múzeumban. Munkái hazai és nemzetközi gyűjteményekben találhatók, köztük a Szépművészeti Múzeumban, a Pécsi Janus Pannonius Múzeumban és a Győri Rómer Flóris Múzeumban.

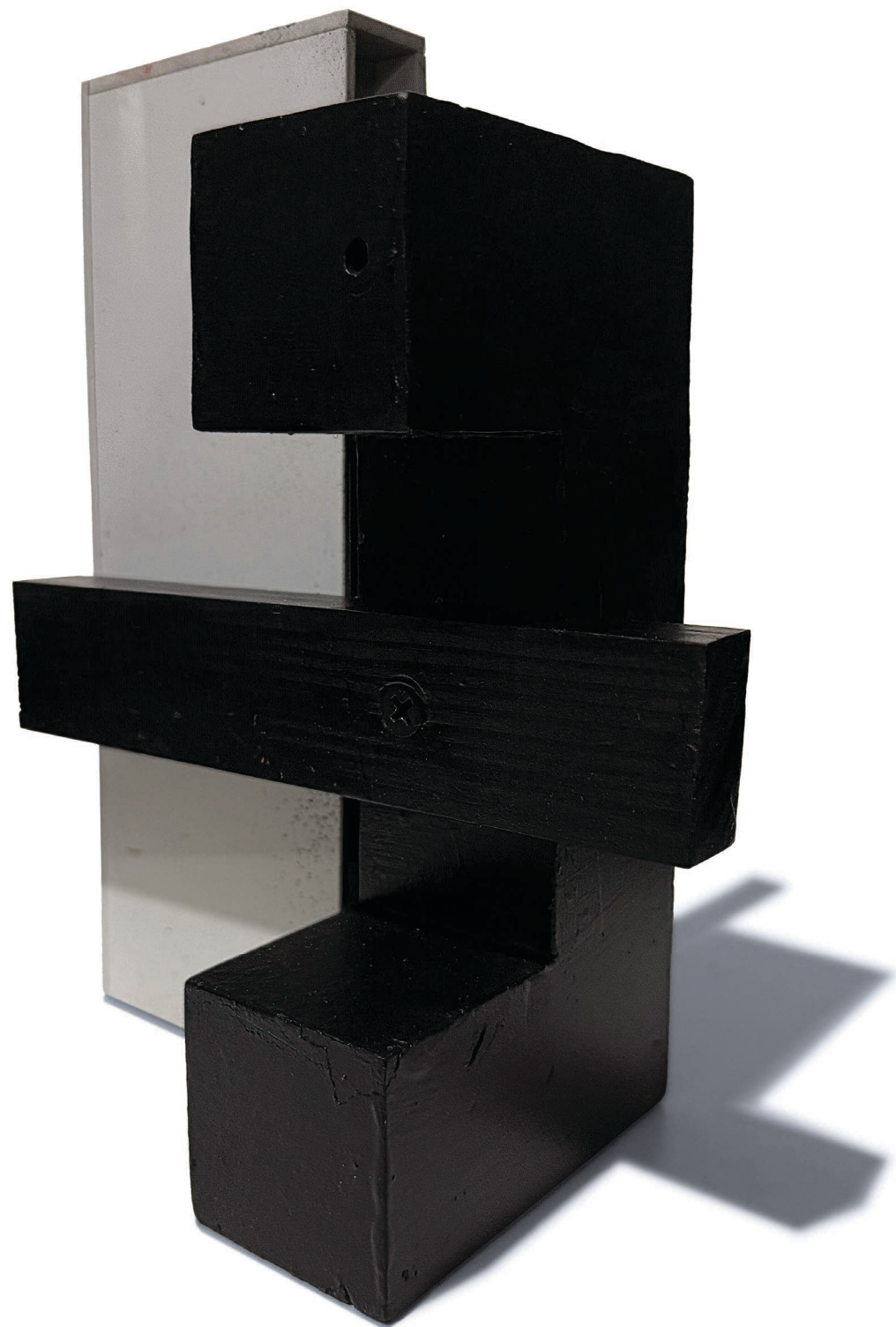
A Slovak artist and a representative of geometric abstraction and constructive art. He studied at the Academy of Fine Arts in Bratislava from 1968 to 1974. Initially working with figurative elements, his art later came to be defined by rationality and the geometry of space and form. He creates mainly monochrome, reduced-colour reliefs, flat sculptures, and movable constructions. His works explore the relationship between order and chaos, movement and permanence. A member of the INT-ART group since 1988, he was a guest of the Pécs Graphic Workshop in 1989. In 1990, he received a Pollock-Krasner Foundation grant. In 1996, he founded the Z Gallery in Bratislava. He met István Ézsiás at the constructive–inter–concrete exhibition organized by László Beke at the Hungarian embassy in Berlin. He has exhibited widely in Europe and the USA, regularly in Hungary, including at the Vasarely Museum. His works are held in domestic and international collections, including the Museum of Fine Arts, the Janus Pannonius Museum in Pécs, and the Rómer Flóris Museum in Győr.

Ein slowakischer Künstler und Vertreter der geometrischen Abstraktion und konstruktiven Kunst. Von 1968 bis 1974 studierte er an der Akademie der Bildenden Künste in Bratislava. Anfangs arbeitete er mit figurativen Elementen, später bestimmten Rationalität sowie die Geometrie von Raum und Form seine Kunst. Er schafft vor allem monochrome, farblich reduzierte Reliefs, Flachplastiken und bewegliche Konstruktionen. In seinen Werken erscheint das Verhältnis von Ordnung und Chaos, Bewegung und Beständigkeit. Seit 1988 Mitglied der INT-ART-Gruppe, war er 1989 Gast der Grafischen Werkstatt Pécs. 1990 erhielt er ein Stipendium der Pollock-Krasner-Stiftung. 1996 gründete er die Z-Galerie in Bratislava. Mit István Ézsiás lernte er sich bei der von László Beke organisierten konstruktiv–inter–konkret-Ausstellung in der ungarischen Botschaft in Berlin kennen. Er stellte vielfach in Europa und den USA aus, regelmäßig auch in Ungarn, u. a. im Vasarely-Museum. Seine Werke befinden sich in nationalen und internationalen Sammlungen, darunter im Museum der Schönen Künste, im Janus-Pannonius-Museum Pécs und im Rómer-Flóris-Museum Győr.

Piotr Iwicki

(Gdynia, Lengyelország, 1950. – Freiburg im Breisgau, Németország, 2024.)

■ **Konstrukció** – 2018, plexi, festett fa, 19×14×14 cm

Lengyel származású, Freiburgban élő képzőművész, a konstruktív fotográfia és digitális művészet nemzetközileg elismert alakja. Tanulmányait a Gdański Egyetemen végezte 1968–1972 között, majd Londonban és Newcastle upon Tyne-ban szerzett művészeti tapasztalatokat, mielőtt 1975-ben Németországba települt. Munkássága a fotókollázs és a digitális képalkotás területén jelentős; kísérletező technikája a hagyományos és az újmédia határterületeit kutatja. Híres „Lost Spaces” ciklusa városi térképek, építészeti elemek és digitális montázstechnikák ötvöztetésével hoz létre összetett vizuális narratívákat, amelyek a városi tér átalakulását és az emlékezet rétegződését vizsgálják. Az 1980-as évektől a konstruktív-fotográfiai és geometrikus művészeti irányzatok aktív szereplője. Szorosan kapcsolódik a nemzetközi MADI-mozgalomhoz; művei szerepeltek a MADI Art Periodical kiadványban, részt vett a hünfeldi MADI Fesztiválon és a budapesti Mobil MADI Múzeum kiállításain. MADI-grafikával szerepelt a budapesti Bánki Donát Galéria Universitas Art Industriel egyik kiállításán is. Pályafutása során több németországi ösztöndíjat és díjat nyert, köztük a freiburgi La Fondation des Prix Européen elismerését 1993-ban.

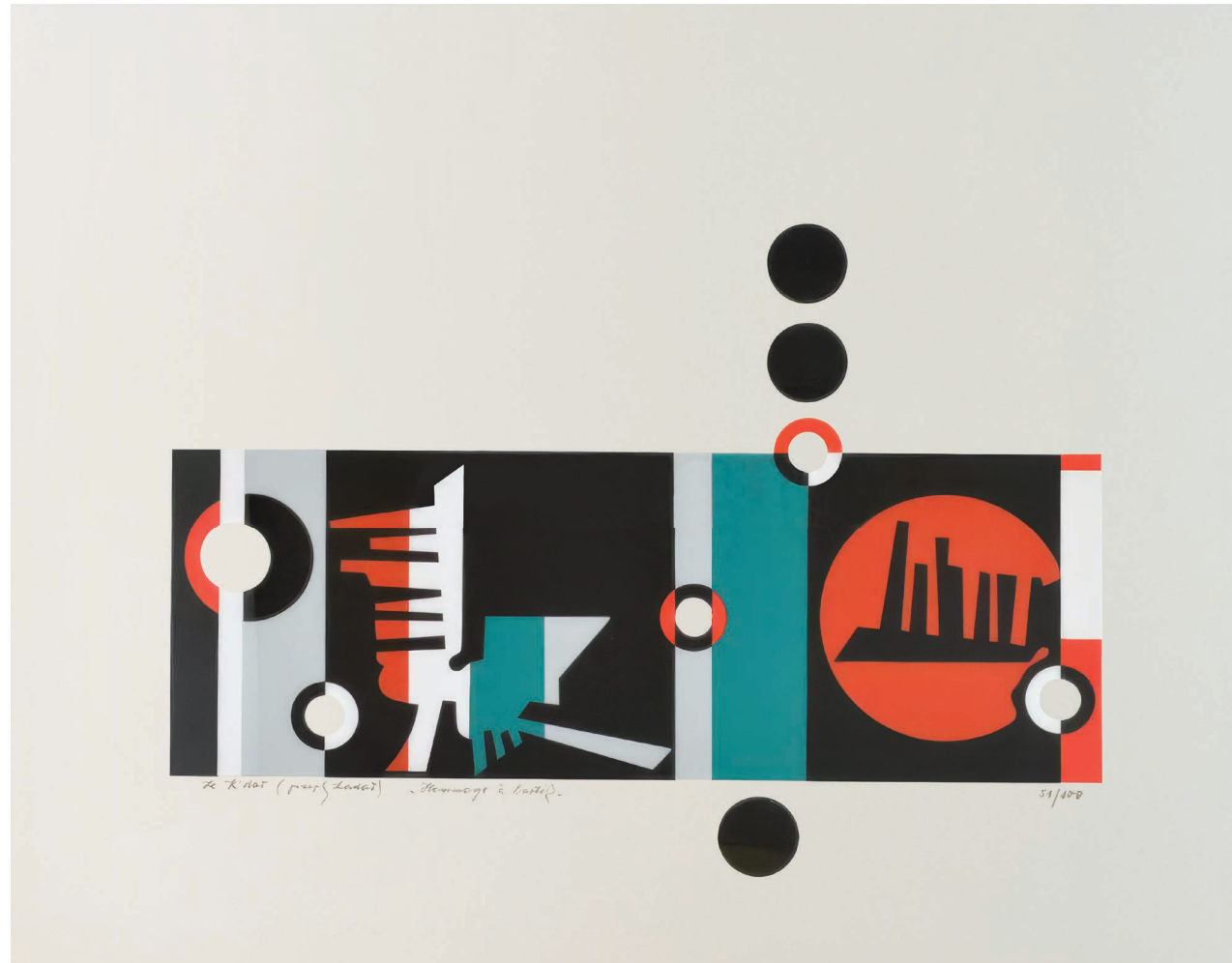
A Polish-born artist living in Freiburg, an internationally recognized figure in constructive photography and digital art. He studied at the University of Gdańsk (1968–1972), gained experience in London and Newcastle upon Tyne, and settled in Germany in 1975. His practice in photo-collage and digital imaging is significant; his experimental techniques explore the borderlands between traditional and new media. His acclaimed „Lost Spaces” cycle combines city maps, architectural elements, and digital montage to create complex visual narratives examining urban transformation and the layering of memory. Since the 1980s, he has been active in constructive-photographic and geometric art, closely associated with the international MADI movement. His works have appeared in the MADI Art Periodical; he participated in the Hünfeld MADI Festival and exhibitions at the Mobile MADI Museum in Budapest. He also exhibited MADI graphics at the Bánki Donát Gallery Universitas Art Industriel in Budapest. He has received German scholarships and awards, including La Fondation des Prix Européen (Freiburg, 1993).

Ein in Polen geborener, in Freiburg lebender Künstler, eine international anerkannte Figur der konstruktiven Fotografie und digitalen Kunst. Er studierte an der Universität Danzig (1968–1972), sammelte Erfahrungen in London und Newcastle upon Tyne und ließ sich 1975 in Deutschland nieder. Bedeutend ist sein Werk in Fotocollage und digitaler Bildgestaltung; seine experimentellen Techniken erforschen die Grenzgebiete zwischen traditionellen und neuen Medien. Der Zyklus „Lost Spaces” verbindet Stadtpläne, Architektur und digitale Montage zu komplexen visuellen Narrativen, die städtische Transformation und Erinnerungsschichten untersuchen. Seit den 1980er-Jahren ist er in konstruktiv-fotografischen und geometrischen Strömungen aktiv und eng mit der internationalen MADI-Bewegung verbunden. Seine Werke erschienen im MADI Art Periodical; er nahm am MADI-Festival Hünfeld und an Ausstellungen des Mobilien MADI-Museums Budapest teil. Mit MADI-Grafiken war er auch in der Bánki-Donát-Galerie Universitas Art Industriel in Budapest vertreten. Auszeichnungen in Deutschland, u. a. La Fondation des Prix Européen (Freiburg, 1993).

Joseph Kádár

(Debrecen, 1936. július 25. – Hajdúszoboszló, 2019. január 25.)

■ **Hommage à Bartók 51/100** – 1990, papír, szerigráfia, 49×63 cm

Magyar–francia festő, grafikus, a mail art és az elektrografika úttörője. A Magyar Képzőművészeti Főiskolán végzett, majd 1969-ben Párizsba emigrált, ahol a nemzetközi neoavantgárd meghatározó alakjává vált. Művészete a konstruktivizmus és a geometrikus absztrakció felé fordult; 1969-től mail art borítékokat és könyvtárgyakat készített. Az 1970-es évektől a fénymásolót és a számítógépet is bevonta alkotói folyamataiba, egyedi elektrografikai technikákat fejlesztve ki; 1985-től kizárólag elektrografikával, fotóval és digitális képalkotással foglalkozott. Párizsból hazatérve a magyar geometrikus művészek „apostolává” vált. Hajdúszoboszlón megalapította a Nemzetközi Modern Múzeumot, amelynek gyűjteményét a városra hagyta. A tőle kapott párizsi mail-art grafikákat Ézsiás István kiállította az általa alapított hajdúszoboszlói múzeumban, a Muha Máriával létrehozott olaszliszkai Kossuth Emlékházban és Wéber András Postaművészeti kiállításán. Munkásságát a Magyar Arany Érdemkereszttel és a MAOE Életműdíjjal ismerték el.

A Hungarian–French painter and graphic artist, a pioneer of mail art and electrographic techniques. He graduated from the Hungarian Academy of Fine Arts, emigrated to Paris in 1969, and became a prominent figure of the international neo-avant-garde. His art turned toward constructivism and geometric abstraction; from 1969 he produced mail-art envelopes and book-objects. From the 1970s he incorporated photocopiers and computers, developing unique electrographic methods; from 1985 he worked exclusively with electrography, photography, and digital imaging. After returning from Paris, he became an “apostle” of Hungarian geometric artists. He founded the International Modern Museum in Hajdúszoboszló, bequeathing its collection to the city. István Ézsiás exhibited the Paris mail-art graphics received from him at the Hajdúszoboszló museum, the Kossuth Memorial House in Olaszliszka (co-founded with Mária Muha), and at András Wéber’s Postal Art exhibition. His work was recognized with the Hungarian Gold Cross of Merit and the MAOE Lifetime Achievement Award.

Ein ungarisch-französischer Maler und Grafiker, Pionier der Mail Art und der Elektrografik. Abschluss an der Ungarischen Akademie der Bildenden Künste; 1969 Emigration nach Paris, wo er eine prägende Figur der internationalen Neoavantgarde wurde. Seine Kunst wandte sich dem Konstruktivismus und der geometrischen Abstraktion zu; ab 1969 schuf er Mail-Art-Umschläge und Buchobjekte. Seit den 1970er-Jahren integrierte er Fotokopierer und Computer und entwickelte eigene elektrografische Techniken; ab 1985 arbeitete er ausschließlich mit Elektrografik, Fotografie und digitaler Bildgestaltung. Nach seiner Rückkehr aus Paris wurde er zum „Apostel“ der ungarischen geometrischen Künstler. In Hajdúszoboszló gründete er das Internationale Moderne Museum und vermachte dessen Sammlung der Stadt. István Ézsiás stellte die von ihm erhaltenen Pariser Mail-Art-Grafiken im Museum Hajdúszoboszló, im Kossuth-Gedenkhaus Olaszliszka (mitbegründet mit Mária Muha) und in András Wébers Postkunst-Ausstellung aus. Auszeichnungen: Ungarisches Goldenes Verdienstkreuz, MAOE-Lebenswerkpreis.

Jan Kazinczy

(Temesvár, 1945. július 20.)

Kiskapu-nagykapu magyaroknak – 2000, festett vaslemez, 18x30x16 cm

A temesvári szabadiskolai tanulmányok és a vésnöki képzés alapozták meg azt a technikai felkészültséget, amely későbbi grafikai és iparművészeti munkáiban is meghatározó maradt. A Magyar Képzőművészeti Főiskolán Rudnay Gyula osztályában szerzett képzettsége korai festészetének tematikáját és visszafogott, strukturált kifejezésmódját befolyásolta. A háború éveiben készült műveinek nagy része megsemmisült, később a romániai politikai helyzet tette szükségessé Magyarországra menekülését. A budapesti években tanári és szerkesztői feladatokat látott el, majd az 1957-es emigráció új irányt szabott alkotói szemléletének. A dél-franciaországi letelepedést követően a figurális és tájképi elemek fokozatosan háttérbe szorultak, helyükbe organikus–geometrikus kompozíciók kerültek, amelyeket a mediterrán környezet fény- és színviszonyai formáltak. Ézsiás Istvánék többször meghívták a „Zemplén Őse” Kazinczy-ünnepségekre és a kőkapui szimpóziumokra a Károlyi vadászkastélyba. A gyűjteményben szereplő „Kis kapu – nagy kapu magyaroknak” lemezplasztika nagyméretű változatát a vinári nemzetközi szoborparkban állították fel.

Studies at the free art school in Timișoara and training as an engraver provided the technical basis that remained decisive in his later graphic and applied works. His education in Gyula Rudnay's class at the Hungarian Academy of Fine Arts influenced the themes of his early painting and its restrained, structured expression. Many works from the war years were destroyed, and later the political situation in Romania compelled him to flee to Hungary. In Budapest he worked in teaching and editorial roles; his emigration in 1957 marked a new direction in his artistic approach. After settling in southern France, figurative and landscape elements receded, replaced by organic–geometric compositions shaped by Mediterranean light and colour. István Ézsiás invited him several times to the “Ancestor of Zemplén” Kazinczy celebrations and to the Kőkapu symposiums at the Károlyi hunting castle. The large-scale version of his “small gate – big gate for Hungarians” disc sculpture in the collection was installed in the Vinar international sculpture park.

Die Studien an der freien Kunsthochschule in Temeswar sowie die Ausbildung zum Graveur bildeten die technische Grundlage, die in seinen späteren grafischen und angewandten Arbeiten prägend blieb. Die Ausbildung in der Klasse von Gyula Rudnay an der Ungarischen Akademie der Bildenden Künste prägte die Themen seiner frühen Malerei sowie deren zurückhaltende, strukturierte Ausdrucksweise. Viele Werke aus den Kriegsjahren wurden zerstört; die politische Lage in Rumänien zwang ihn später zur Flucht nach Ungarn. In Budapest war er in Lehr- und Redaktionstätigkeiten tätig; die Emigration 1957 eröffnete eine neue Richtung in seinem künstlerischen Ansatz. Nach der Ansiedlung in Südfrankreich traten figurative und landschaftliche Elemente zurück und wurden durch organisch–geometrische Kompositionen ersetzt, die vom mediterranen Licht geprägt waren. István Ézsiás lud ihn mehrmals zu den „Ahnherren von Zemplén“-Kazinczy-Feiern und zu den Kőkapu-Symposien im Károlyi-Jagdschloss ein. Die großformatige Version seiner Scheibenplastik „kleines Tor – großes Tor für Ungarn“ aus der Sammlung wurde im internationalen Skulpturenpark Vinar aufgestellt.

Stéphane Kilar

(Földeák, 1935.)

■ Párizsi figura – 1999, fém, 42×9×9 cm

Magyar származású, Franciaországban élő szobrászművész, a modern absztrakt szobrászat nemzetközileg elismert alakja. Tanulmányait 1952 és 1955 között a budapesti Képzőművészeti Főiskolán kezdte, majd 1956-ban emigrált. 1964-ig a párizsi École Nationale Supérieure des Beaux-Arts hallgatója volt. Alkotásait a természet erői, a mozgás és az elemek ihletik, melyeket innovatív anyaghasználattal – fa, gránit, polírozott rozsdamentes acél – valósít meg; munkái a dinamikus formák és a fényvisszaverődés játékát egyesítik. 1961-ben a párizsi Biennálén díjnyertes szobráért André Malraux-elismerésében részesült. 1981-ben a francia légierő megrendelésére készítette el a „Kozmikus kaland” című monumentális szobrát a párizsi Cité de l’Air számára. Ézsiás Istvánnal és Muha Máriával rendszeresen találkozott Szajna-parti műtermében, párizsi tanácskozásaik alkalmával, valamint Carmelónál Savigny-sur-Orge-ban és a Párizsi Magyar Intézetben. Műveit rangos európai, amerikai és ázsiai kiállításokon mutatták be, 2013-ban a párizsi Luxembourg-kert Orangerie-jében. Párizs Montmartre negyedében él és alkot.

A Hungarian-born sculptor living in France, an internationally recognized figure of modern abstract sculpture. He studied at the Academy of Fine Arts in Budapest (1952–1955), emigrated in 1956, and continued at the École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris until 1964. His work is inspired by natural forces, movement, and the elements, realized through innovative use of wood, granite, and polished stainless steel; his pieces unite dynamic forms with plays of light reflection. In 1961, his prize-winning sculpture at the Paris Biennale was recognized by André Malraux. In 1981, he created the monumental “Cosmic Adventure” for the French Air Force at the Cité de l’Air in Paris. He regularly met István Ézsiás and Mária Muha at his Seine-side studio during their Paris consultations, as well as at Carmelo’s in Savigny-sur-Orge and at the Hungarian Institute in Paris. His works have been exhibited widely in Europe, America, and Asia, including the Orangerie of the Jardin du Luxembourg (Paris, 2013). He lives and works in Montmartre.

Ein in Ungarn geborener, in Frankreich lebender Bildhauer, eine international anerkannte Figur der modernen abstrakten Bildhauerei. Er studierte an der Akademie der Bildenden Künste in Budapest (1952–1955), emigrierte 1956 und setzte sein Studium bis 1964 an der École Nationale Supérieure des Beaux-Arts in Paris fort. Seine Arbeiten sind von Naturkräften, Bewegung und den Elementen inspiriert, realisiert in Holz, Granit und poliertem Edelstahl; sie vereinen dynamische Formen mit dem Spiel der Lichtreflexion. 1961 wurde seine preisgekrönte Skulptur bei der Pariser Biennale von André Malraux gewürdigt. 1981 schuf er im Auftrag der französischen Luftwaffe die monumentale Skulptur „Kosmisches Abenteuer” für die Cité de l’Air. Mit István Ézsiás und Mária Muha traf er sich regelmäßig in seinem Atelier an der Seine bei deren Pariser Beratungen sowie bei Carmelo in Savigny-sur-Orge und im Ungarischen Institut Paris. Zahlreiche Ausstellungen in Europa, Amerika und Asien, u. a. in der Orangerie des Jardin du Luxembourg (Paris, 2013). Er lebt und arbeitet in Montmartre.

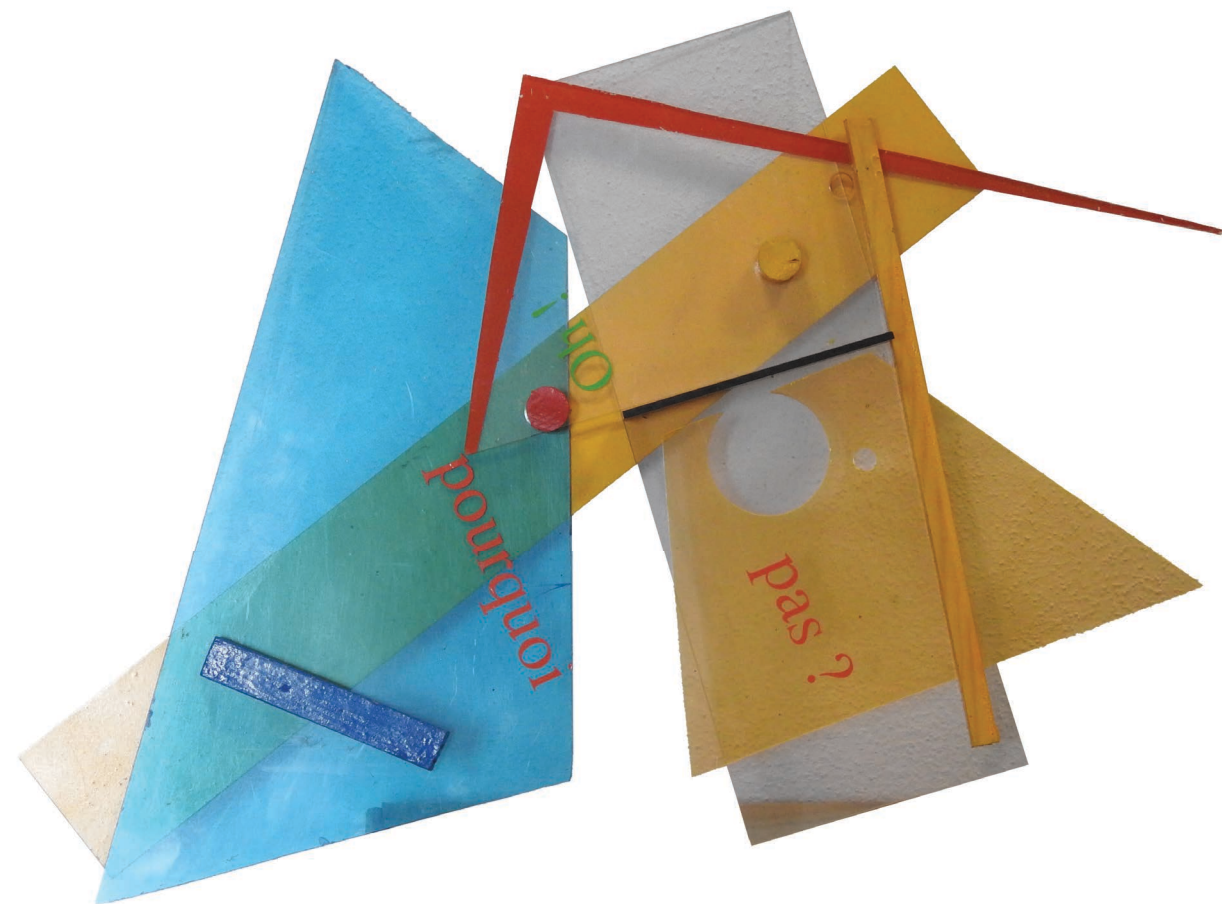
Josée Lapeyrère

(Montréal, Franciaország, 1941. július 2. – Párizs, 2007. december 28.)

Francia pszichoanalitikus, vizuális költő és MADI-művész volt, aki a lacani hagyományokat követő orvosi praxisa mellett az 1970-es évektől irodalmi és művészeti tevékenységet folytatott. Első kötet, a *Là est ici* 1976-ban jelent meg a Gallimardnál, ezt további művek követték (*La Quinze-Chevaux*, 1987; *Comment faire le Tour*, 1992; *La grammaire en forêt*, 2003). Művészete a nyelv, a költészet és a vizuális formák összefonódására épült, egyedülálló módon kapcsolva össze az irodalmi és képzőművészeti gondolkodást. Alkotásait „poème-objet” (tárgyvers) vagy „in votos” (fogadalmi tárgy) formájában hozta létre, ahol a vizuális és szövegalapú megjelenés egységes struktúrává olvad. A nemzetközi MADI-mozgalom aktív tagja volt, együttműködött Carmelo Arden Quinnel. Ézsiás István előbb a „Hommage à Kazinczy” verbális és vizuális nyelvújítás kiállításra hívta meg, majd a kőkapui Geometria–MADI szimpóziumra; utána hetekig együtt dolgoztak plexi-betűrend kompozíciókon. Kiállított Milánóban, Párizsban, Madridban és Buenos Airesben. Utolsó installációit 2007-ben a limoges-i Raoul Hausmann Fesztiválon mutatta be.

A French psychoanalyst, visual poet, and MADI artist who, alongside a Lacanian medical practice, pursued literary and artistic work from the 1970s. Her first book, *Là est ici*, was published by Gallimard in 1976, followed by *La Quinze-Chevaux* (1987), *Comment faire le Tour* (1992), and *La grammaire en forêt* (2003). Her art intertwined language, poetry, and visual forms, uniquely connecting literary and visual artistic thinking. She created “poème-objet” (object-poem) and “in votos” (votive object) works where text and image fuse into unified structures. She was active in the international MADI movement, collaborating with Carmelo Arden Quin. István Ézsiás first invited her to the “Hommage à Kazinczy” verbal and visual language-renewal exhibition, then to the Kőkapu Geometry–MADI symposium; afterwards they worked together for weeks on plexiglass alphabet compositions. Exhibitions in Milan, Paris, Madrid, and Buenos Aires. Her last installations were shown in 2007 at the Raoul Hausmann Festival in Limoges.

Eine französische Psychoanalytikerin, visuelle Dichterin und MADI-Künstlerin, die neben einer lacanianischen Praxis seit den 1970er-Jahren literarisch und künstlerisch arbeitete. Ihr erstes Buch, *Là est ici*, erschien 1976 bei Gallimard, gefolgt von *La Quinze-Chevaux* (1987), *Comment faire le Tour* (1992) und *La grammaire en forêt* (2003). Ihre Kunst verknüpft Sprache, Poesie und visuelle Formen auf einzigartige Weise und verbindet literarisches mit bildkünstlerischem Denken. Sie schuf „poème-objet” (Objektgedicht) und „in votos” (Votivobjekt), in denen Text und Bild verschmelzen. Aktives Mitglied der internationalen MADI-Bewegung, Zusammenarbeit mit Carmelo Arden Quin. István Ézsiás lud sie zunächst zur Ausstellung „Hommage à Kazinczy” über verbale und visuelle Spracherneuerung ein, dann zum Kőkapu-Geometrie–MADI-Symposium; danach arbeiteten sie wochenlang gemeinsam an Plexiglas-Alphabet-Kompositionen. Ausstellungen in Mailand, Paris, Madrid und Buenos Aires. Letzte Installationen 2007 beim Raoul-Hausmann-Festival in Limoges.

■ **Pourqui pass** – 1999, plexi, üveg, fa, festett, 32×48 cm

Enea Mancino

(Tirana, Albánia, 1944.)

Albán származású, Olaszországban aktív képzőművész, a geometrikus absztrakció és a MADI-irányzat nemzetközileg elismert alakja. Pályája nagy részét Nápolyban tölti. 1967-ben Rómában kezdődött művészi pályája, amikor találkozott Brunello Serena Uloával, és az építőmérnöki tanulmányokat a művészet javára hagyta el. 1969 és 1975 között a pozzuoli Giordano Bruno Intézetben ipari tervezést tanított, így az oktatás és az alkotómunka egyaránt meghatározta pályafutását. Elsősorban festett fa, acél, papír és szitanyomat technikákkal dolgozik. Munkáit a szerkezeti modularitás, színdinamika és formai racionalitás jellemzi; a művészeti forma szorosan kötődik a matematikai és természeti törvényszerűségekhez, a vizuális rend és a térszervezés elveihez. Magyarországon Muha Mária „Vizuális nevelés felsőfokon” című nemzetközi kiállításán mutatták be a Bánki Donát Universitas Art Industriel Galériában. Számos nemzetközi kiállításon vett részt, különösen 1980 és 2010 között; művei megtalálhatók a dallaszi Museum of Geometric and MADI Art gyűjteményében és rangos európai magángyűjteményekben.

An Albanian-born artist active in Italy and an internationally recognized figure of geometric abstraction and the MADI movement. Based largely in Naples, his career began in Rome in 1967 when he met Brunello Serena Uloa and left civil-engineering studies for art. From 1969 to 1975, he taught industrial design at the Giordano Bruno Institute in Pozzuoli; teaching and creative work equally shaped his career. He works primarily with painted wood, steel, paper, and screen printing. Structural modularity, colour dynamics, and formal rationality characterize his work, closely linked to mathematical and natural laws, as well as principles of visual order and spatial organization. In Hungary, he was presented at Mária Muha's international exhibition "Visual Education at University Level" at the Bánki Donát Universitas Art Industriel Gallery. He has exhibited widely, especially 1980–2010; works in the Museum of Geometric and MADI Art (Dallas) and distinguished European private collections.

Ein in Albanien geborener, in Italien aktiver Künstler und international anerkannte Figur der geometrischen Abstraktion und der MADI-Bewegung. Größtenteils in Neapel tätig, begann seine Laufbahn 1967 in Rom, als er Brunello Serena Uloa traf und das Bauingenieurstudium zugunsten der Kunst aufgab. 1969–1975 lehrte er Industriedesign am Giordano-Bruno-Institut in Pozzuoli; Lehre und künstlerische Arbeit prägten gleichermaßen seinen Werdegang. Er arbeitet vorwiegend mit bemaltem Holz, Stahl, Papier und Siebdruck. Strukturelle Modularität, Farbdynamik und formale Rationalität kennzeichnen sein Werk, eng verbunden mit mathematischen und natürlichen Gesetzmäßigkeiten sowie Prinzipien visueller Ordnung und räumlicher Organisation. In Ungarn wurde er in der internationalen Ausstellung „Visuelle Erziehung auf Hochschulebene“ von Mária Muha in der Bánki-Donát-Galerie Universitas Art Industriel vorgestellt. Zahlreiche Ausstellungen, insbesondere 1980–2010; Werke im Museum of Geometric and MADI Art (Dallas) und in namhaften europäischen Privatsammlungen.

■ Cím nélkül – 2010, festett fa, 41×54 cm

Luc Marion

(Rixensart, Belgium, 1940.)

■ Cím nélkül – 1973, vászon, olaj, 90x70 cm

Belga festőművész és építész, 1940-ben született Rixensart-ban. Párhuzamosan végezte építészeti rajzoló tanulmányait a brüsszeli Saint-Luc intézetben és festészeti képzését a saint-gilles-i, majd az ixelles-i Szépművészeti Akadémián, ahol 1960-ban első díjat nyert. 1965-ben a Brabanti Művészek Festészeti Versenyének díjazottja lett. Pályafutása során egyidejűleg művelte mindkét hivatását, majd 2002-től kizárólag a festészetnek szenteli idejét. Munkásságát a geometrikus absztrakció és az absztrakt szerkezetek ötvözése jellemzi; építészeti háttere különös érzékenységet adott a tér és forma viszonyának kutatásához. Festészete a párizsi iskola hatását mutatja egyéni strukturális szemlélettel. 1966 óta rendszeres résztvevője belga és nemzetközi tárlatoknak. 2008-ban részt vett a brüsszeli Forest Apátságában rendezett „Rencontres Belgo-Hongroises” kiállításon Ézsiás István és Joseph Herth szobrászokkal, valamint Jean Cabrera és Andrée Lefèvre akvarellistákkal. Művei – mint a *De toute part* vagy az *État d’âme* sorozat – a formai következetesség és anyagkísérletezés példái. Művészete a belga geometrikus absztrakció jelentős folytatója.

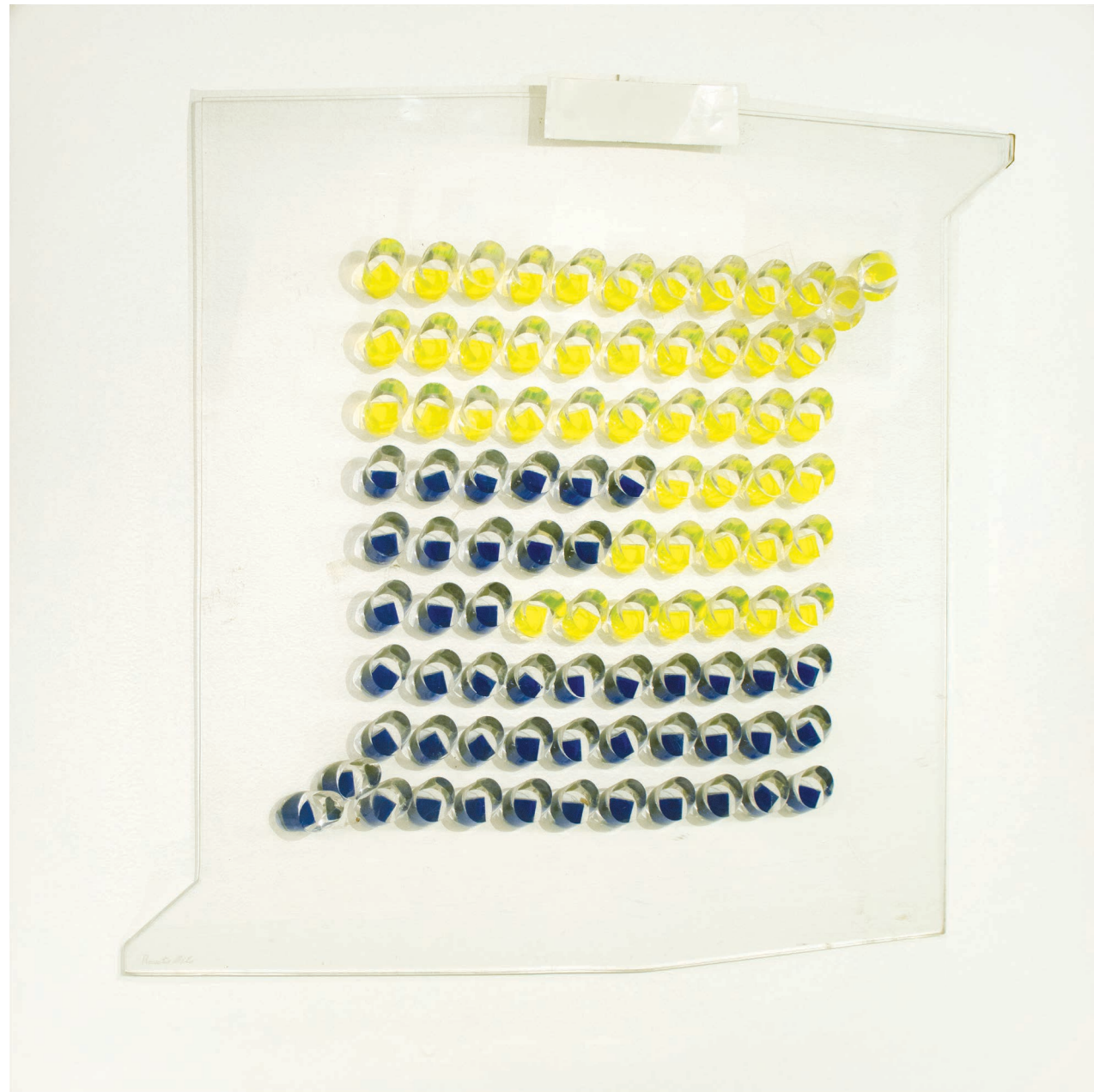
Belgian painter and architect, born in Rixensart in 1940. He studied architectural drawing at the Saint-Luc Institute in Brussels while training in painting at the Academies of Fine Arts in Saint-Gilles and Ixelles, where he won first prize in 1960. In 1965, he was awarded at the Brabant Artists’ Painting Competition. Throughout his career, he practised both professions simultaneously, dedicating himself to painting from 2002. His work combines geometric abstraction with abstract structures; his architectural background lent sensitivity to exploring the relationship between space and form. His painting reflects the influence of the School of Paris with an individual structural approach. Since 1966, he has been a regular participant in Belgian and international exhibitions. In 2008, he took part in the „Rencontres Belgo-Hongroises” exhibition at Forest Abbey in Brussels alongside sculptors István Ézsiás and Joseph Herth, and watercolourists Jean Cabrera and Andrée Lefèvre. Works such as *De toute part* and *État d’âme* series exemplify formal consistency and material experimentation. His art is a notable continuation of Belgian geometric abstraction.

Belgischer Maler und Architekt, 1940 in Rixensart geboren. Er studierte Architekturzeichnung am Saint-Luc-Institut in Brüssel und parallel Malerei an den Kunstakademien von Saint-Gilles und Ixelles, wo er 1960 den ersten Preis erhielt. 1965 wurde er beim Malerwettbewerb der Brabanter Künstler ausgezeichnet. Während seiner gesamten Laufbahn übte er beide Berufe gleichzeitig aus und widmet sich seit 2002 ausschließlich der Malerei. Sein Werk verbindet geometrische Abstraktion mit abstrakten Strukturen; sein architektonischer Hintergrund verlieh besondere Sensibilität für die Erforschung von Raum und Form. Seine Malerei zeigt den Einfluss der Pariser Schule mit individuellem strukturellem Ansatz. Seit 1966 nimmt er regelmäßig an belgischen und internationalen Ausstellungen teil. 2008 beteiligte er sich an der Ausstellung „Rencontres Belgo-Hongroises” in der Abtei von Forest in Brüssel mit den Bildhauern István Ézsiás und Joseph Herth sowie den Aquarellisten Jean Cabrera und Andrée Lefèvre. Werke wie *De toute part* oder die Serie *État d’âme* sind Beispiele formaler Konsequenz und Materialeexperimente. Seine Kunst ist eine bedeutende Fortsetzung der belgischen geometrischen Abstraktion.

Renato Milo

(Cicciano, Olaszország, 1958. június 5.)

■ Nápolyi fények – 2005, plexi, üveg, 60×70×4 cm

Olasz képzőművész, a geometrikus absztrakció és a MADI-mozgalom elkötelezett képviselője. Tanulmányait a Nápolyi Művészeti Intézetben és a Képzőművészeti Akadémián végezte, ahol elsajátította a klasszikus és modern formaképzés alapjait. Első önálló kiállítását 1977-ben Nápolyban rendezte, majd 1981-ben New Yorkban is bemutatkozott. 1997-ben a milánói Galleria Arte Struktura köréhez kapcsolódva csatlakozott a nemzetközi MADI-mozgalomhoz, amelynek azóta is aktív tagja és rendszeres kiállítója. Munkásságát a tiszta geometrikus formák, az élénk, mégis fegyelmezett színhasználat és az innovatív anyagkezelés – különösen a plexi és az üveg – jellemzi; kompozícióiban a fény és az átlátszóság játéka kiemelkedő szerepet kap. Alkotása csereműként szerepelt a Bánki Donát Gépészkar Galéria Universitas Art Industriel nemzetközi kiállításán. Pályája során számos egyéni és kollektív kiállításon vett részt Európában, Amerikában és Ázsiában (Párizs, Madrid, Milánó, New York, Tokió, Bécs); művei szerepeltek a kanazawai 21st Century Museum of Contemporary Art és a párizsi Maison de l'Amérique Latine tárlatain is. Alkotásai közgyűjteményekben is megtalálhatók (Dallas MADI Art Museum, Mobil MADI Múzeum Győr).

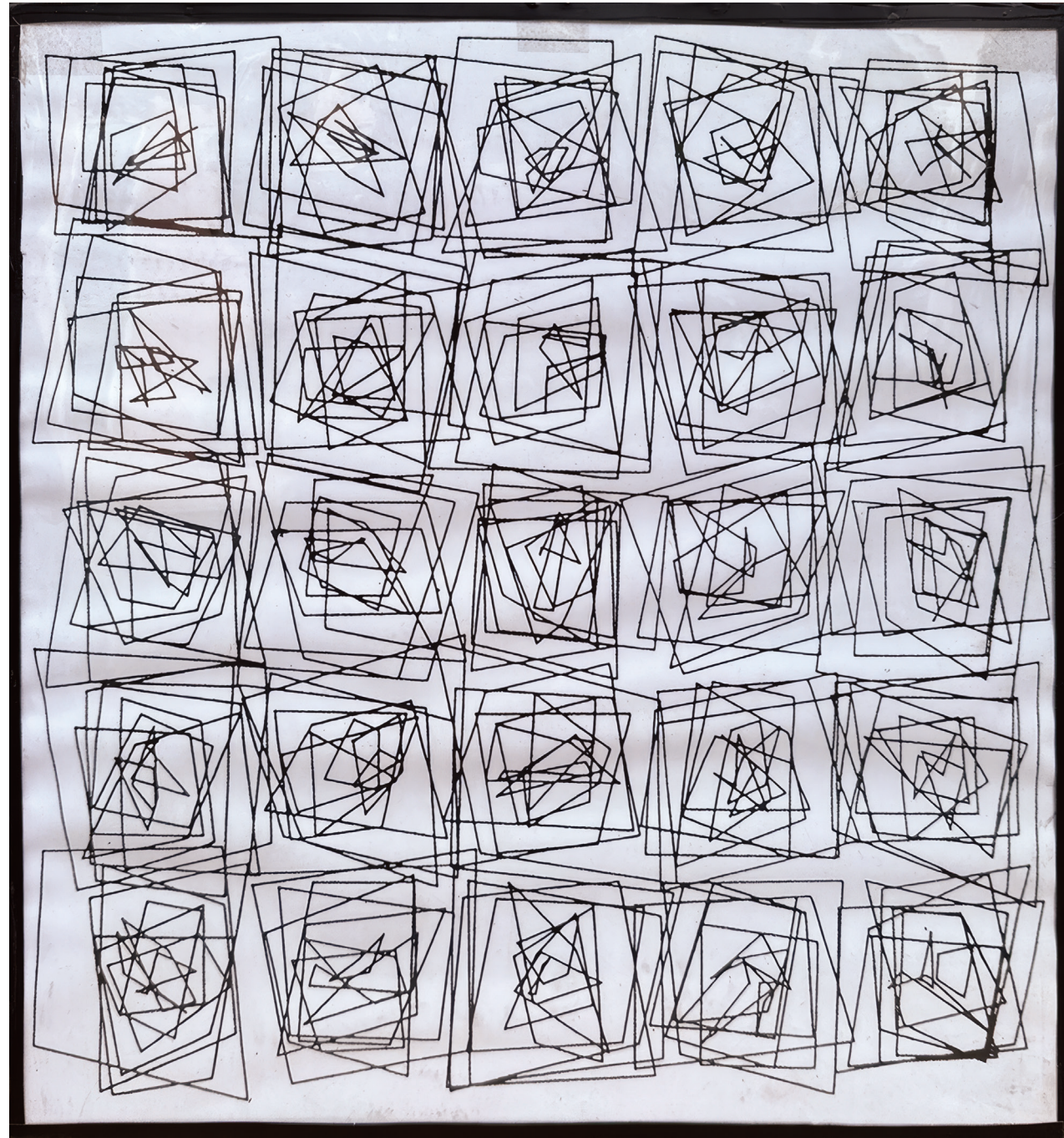
An Italian artist associated with geometric abstraction and the international MADI movement. Trained in Naples (Art Institute; Academy of Fine Arts), where he acquired the foundations of classical and modern form-making, he held his first solo show in 1977 (Naples) and exhibited in New York in 1981. In 1997, he joined the MADI movement via Milan's Galleria Arte Struktura and has remained an active member and regular exhibitor. His practice features pure geometric forms, disciplined colour, and innovative materials (plexiglass, glass); the interplay of light and transparency plays a prominent role in his compositions. His work appeared as an exchange piece at the Bánki Donát Faculty of Mechanical Engineering Gallery Universitas Art Industriel international exhibition. He has presented solo and group exhibitions across Europe, the Americas, and Asia (Paris, Madrid, Milan, New York, Tokyo, Vienna); works shown at the 21st Century Museum of Contemporary Art (Kanazawa) and Maison de l'Amérique Latine (Paris). Public collections include the Museum of Geometric and MADI Art (Dallas) and the Mobil MADI Museum (Győr).

Ein italienischer Künstler der geometrischen Abstraktion und der internationalen MADI-Bewegung. Ausgebildet in Neapel (Kunstinstitut; Akademie der Bildenden Künste), wo er die Grundlagen klassischer und moderner Formgebung erlernte, zeigte er 1977 seine erste Einzelausstellung (Neapel) und 1981 Werke in New York. 1997 schloss er sich über die Mailänder Galleria Arte Struktura der MADI-Bewegung an und ist seither aktives Mitglied und regelmäßiger Aussteller. Charakteristisch sind klare geometrische Formen, disziplinierter Farbeinsatz und innovative Materialien (Plexiglas, Glas); das Zusammenspiel von Licht und Transparenz spielt in seinen Kompositionen eine herausragende Rolle. Sein Werk war als Tauscharbeit in der internationalen Ausstellung der Bánki-Donát-Galerie Universitas Art Industriel vertreten. Zahlreiche Ausstellungen in Europa, Amerika und Asien (Paris, Madrid, Mailand, New York, Tokio, Wien); Präsentationen u. a. im 21st Century Museum of Contemporary Art (Kanazawa) und in der Maison de l'Amérique Latine (Paris). Werke in öffentlichen Sammlungen (Museum of Geometric and MADI Art, Dallas; Mobil MADI Museum, Győr).

Vera Molnar

(Budapest, 1924. január 5. – Párizs, 2023. december 7.)

■ **Cím nélkül** – 1999, műanyag, számítógépes grafika, 50x50 cm

Magyar–francia képzőművész, a generatív számítógépes művészet és az algoritmikus grafika világhírű úttörője volt. A Magyar Képzőművészeti Főiskolán végzett, 1947-től Párizsban élt és alkotott. Már 1959-ben kidolgozta a „machine imaginaire” (képzeletbeli gép) módszerét, mellyel algoritmizált logikai sorozatokat hozott létre, megelőzve a számítógép művészeti alkalmazását. 1968-tól Franciaországban elsőként használt számítógépet alkotói munkájához, plotterrel és saját programokkal készített grafikai sorozatokat. Alapító tagja volt a GRAV és az „Art et Informatique” művészcsoporthoz. Művészetének központi eleme a szisztematikus variáció, a geometria matematikai absztrakciója, valamint a rend és a programozott véletlen egyensúlya. Az 1980-as évektől a Sorbonne-on tanított művészeti informatikát. A gyűjteményben szereplő grafikája Ézsiás István és Muha Mária egy párizsi találkozásakor kapott ajándék. Műveit rangos múzeumok őrzik világszerte; 2022-ben a Velencei Biennálén is kiállított. Életműve a 20. századi avantgárd és a digitális művészet történetének megkerülhetetlen fejezete.

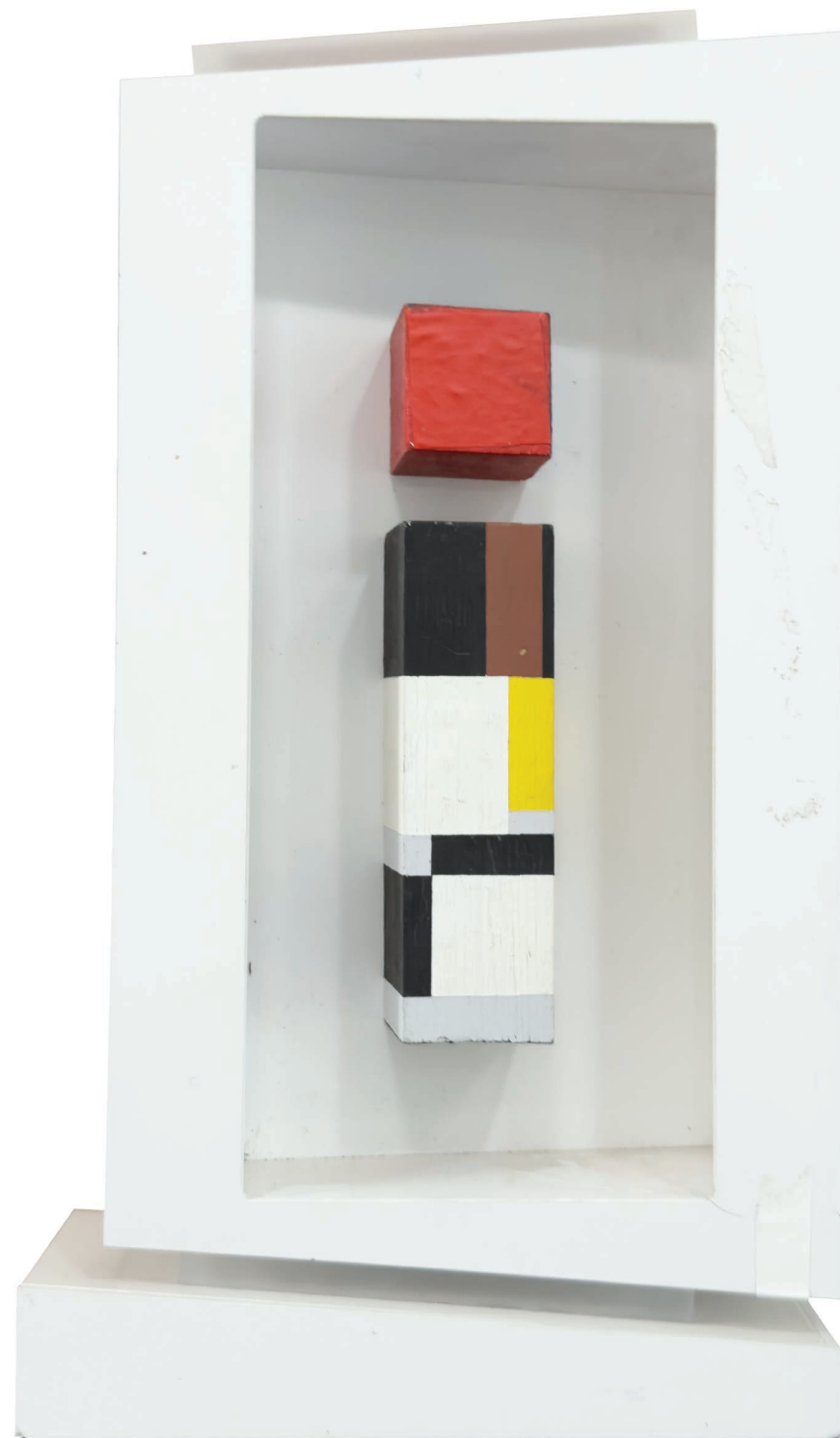
A Hungarian–French artist, a world-renowned pioneer of generative computer art and algorithmic graphics. A graduate of the Hungarian Academy of Fine Arts, she lived and worked in Paris from 1947. As early as 1959, she developed the “machine imaginaire” method, creating algorithmic logical series that anticipated computer-based art. From 1968, she was the first in France to use the computer in art making, producing plotter-based graphic series with her own programs. She co-founded GRAV and “Art et Informatique”. Central to her art are systematic variation, the mathematical abstraction of geometry, and the balance between order and programmed randomness. From the 1980s she taught art informatics at the Sorbonne. The graphic in the collection was a gift received by István Ézsiás and Mária Muha during a Paris meeting. Her works are held by major museums worldwide; in 2022 she exhibited at the Venice Biennale. Her oeuvre is a cornerstone of 20th-century avant-garde and digital art history.

Eine ungarisch-französische Künstlerin und weltweit bekannte Pionierin der generativen Computerkunst und algorithmischen Grafik. Absolventin der Ungarischen Akademie der Bildenden Künste; seit 1947 in Paris tätig. Bereits 1959 entwickelte sie die Methode der „machine imaginaire”, mit der sie algorithmische logische Reihen schuf – ein Vorgriff auf die künstlerische Computernutzung. Ab 1968 setzte sie als erste in Frankreich den Computer in der Kunstproduktion ein und erstellte mit Plotter und eigenen Programmen grafische Serien. Mitbegründerin von GRAV und „Art et Informatique”. Systematische Variation, mathematische Abstraktion der Geometrie sowie das Gleichgewicht zwischen Ordnung und programmiertem Zufall sind zentral. Ab den 1980er-Jahren lehrte sie Kunstinformatik an der Sorbonne. Die Grafik in der Sammlung war ein Geschenk bei einem Pariser Treffen mit István Ézsiás und Mária Muha. Werke in bedeutenden Museen weltweit; 2022 Teilnahme an der Biennale von Venedig. Ihr Œuvre ist ein Grundpfeiler der Avantgarde- und Digitalkunstgeschichte.

Judith Nemes

(Budapest, 1948. május 12.)

■ **Párizsi kocka** – 2005, festett fa, 30x17,5x9 cm

Képzőművészeti tanulmányai Magyarországon indultak, ahol az 1960-as években Rácz Tibor irányítása mellett sajátította el a rajzolás alapjait. A Rákosligei Művészetbarátok körében bemutatkozó alkotók – köztük Ország Lili és Kassák Lajos – korai hatást gyakoroltak művészi fejlődésére, és megalapozták geometrikus szemléletét. Munkái a geometrikus absztrakció területén mozognak, tiszta színhasználattal és feszes szerkezettel, amelyet lírai tónusok és finom felületi textúrák enyhítenek. Az 1992-től Párizsban kibontakozó tevékenysége során festmények, grafikák, elektrografikák, mail art munkák, papírplasztikák és reliefek készültek, amelyek a formai kísérletezés és a technikai sokrétűség példái. Nemzetközi biennálékon és tematikus tárlatokon szerepelt Európában, Észak-Amerikában és Ázsiában, széles körű elismerést szerezve alkotásainak. Alkotása ajándékozással került az Ézsiás-gyűjteménybe, „Párizsi találkozásunk emlékére”. Közgyűjtemények – köztük a Magyar Nemzeti Galéria és a Krakkói Triennálé gyűjteménye – őrzik munkáit. Művészetszervezőként kiállításokat és biennálékat koordinál, valamint párizsi művészeti folyóiratok társszerkesztőjeként vesz részt a szakmai diskurzus alakításában.

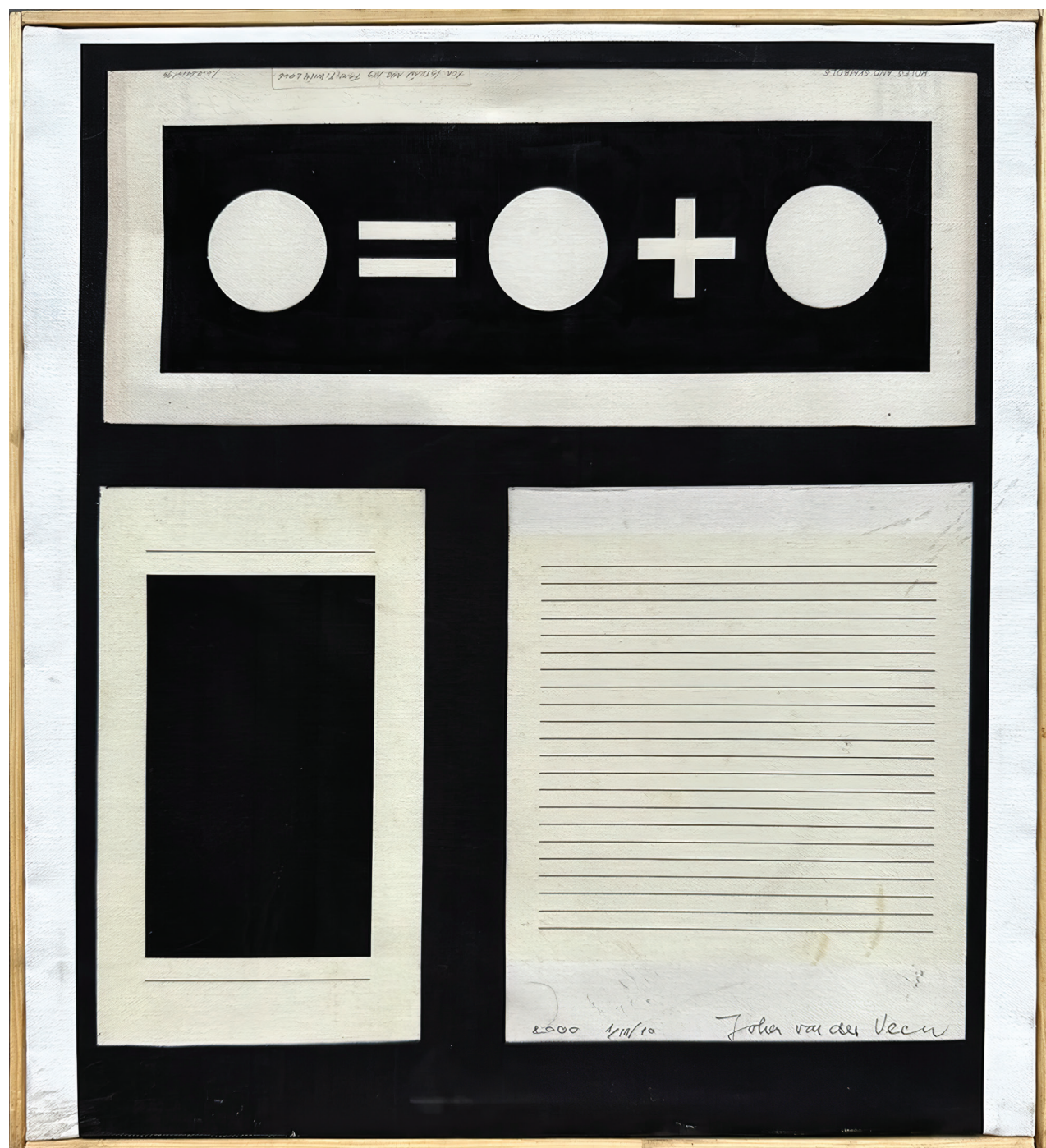
Her art studies began in Hungary under Tibor Rácz in the 1960s. The artists shown in the Rákosligei Art Lovers circle – among them Lili Ország and Lajos Kassák – influenced her early development and laid the foundation for her geometric approach. Her work belongs to geometric abstraction, with clear colour and taut structures softened by lyrical tones and delicate surface textures. From 1992, her Paris-based activity has encompassed painting, prints, electrography, mail art, paper sculpture, and reliefs, demonstrating formal experimentation and technical versatility. She has appeared at international biennials and thematic exhibitions in Europe, North America, and Asia, winning broad recognition for her art. Her work entered the Ézsiás collection as a gift, “In memory of our Paris meeting”. Public collections hold her works (Hungarian National Gallery; Krakow Triennial collection). As an organizer, she coordinates exhibitions and biennials and contributes as co-editor to Paris-based art periodicals.

Ihr Kunststudium begann in Ungarn bei Tibor Rácz in den 1960er-Jahren. Die im Kreis der Kunstfreunde von Rákosligei gezeigten Künstler – darunter Lili Ország und Lajos Kassák – prägten ihre frühe Entwicklung und legten den Grund für ihren geometrischen Ansatz. Ihr Werk gehört zur geometrischen Abstraktion, mit klarem Farbeinsatz und strenger Struktur, gemildert durch lyrische Töne und feine Oberflächentexturen. Seit 1992 entfaltet sie in Paris eine Tätigkeit, die Malerei, Grafik, Elektrografik, Mail-Art, Papierplastiken und Reliefs umfasst und formales Experimentieren wie technische Vielseitigkeit zeigt. Teilnahme an internationalen Biennalen und thematischen Ausstellungen in Europa, Nordamerika und Asien, wobei sie breite Anerkennung gewann. Ihr Werk gelangte als Geschenk in die Ézsiás-Sammlung, „Zur Erinnerung an unser Pariser Treffen”. Öffentliche Sammlungen bewahren ihre Werke (Ungarische Nationalgalerie; Sammlung der Krakauer Triennale). Als Organisatorin koordiniert sie Ausstellungen und Biennalen und wirkt als Mitherausgeberin in Pariser Kunstzeitschriften mit.

Johann van den Noort

(Kampen, Hollandia, 1940. január 7. – 2021. november 21.)

■ **Holes and Symbols** – 2000, vászon, nyomtatás, 47×42 cm

Holland festő, grafikus, szobrász és feltaláló volt. A Royal Evening Academy of Visual Arts-ban tanult, majd önállóan képezte tovább magát. A kortárs holland absztrakt expresszionizmus kiemelkedő alakja volt, akinek munkásságát a természethez, különösen a vízhez való szoros kötődés határozta meg. Életművében a tenger és a víz jelenségei, az ember és természet kapcsolata, valamint a természeti erőkhöz való alkalmazkodás művészi és technikai aspektusai álltak középpontban. Alkotásaiban a dinamikus ecsetkezelés és a mély kék tónusok visszatérő elemként jelentek meg. Több mint 4000 művet alkotott (olajfestmény, akvarell, grafika, szitanyomat, szobor, kerámia), melyek számos köz- és magángyűjteményben találhatók. Grafikája az Ézsiás–Hengelo – Galéria Molen kiállítás kapcsán került Ézsiás István gyűjteményébe. Innovatív szemléletét technikai találmányai is tükrözték: árvízvédelmi megoldásaiért nemzetközi elismeréseket kapott. 2005-ben holland királyi kitüntetéssel, 2014-ben Kampen város Honorary Medal díjával ismerték el. Művészetében a tudomány és a művészet egységét hangsúlyozta.

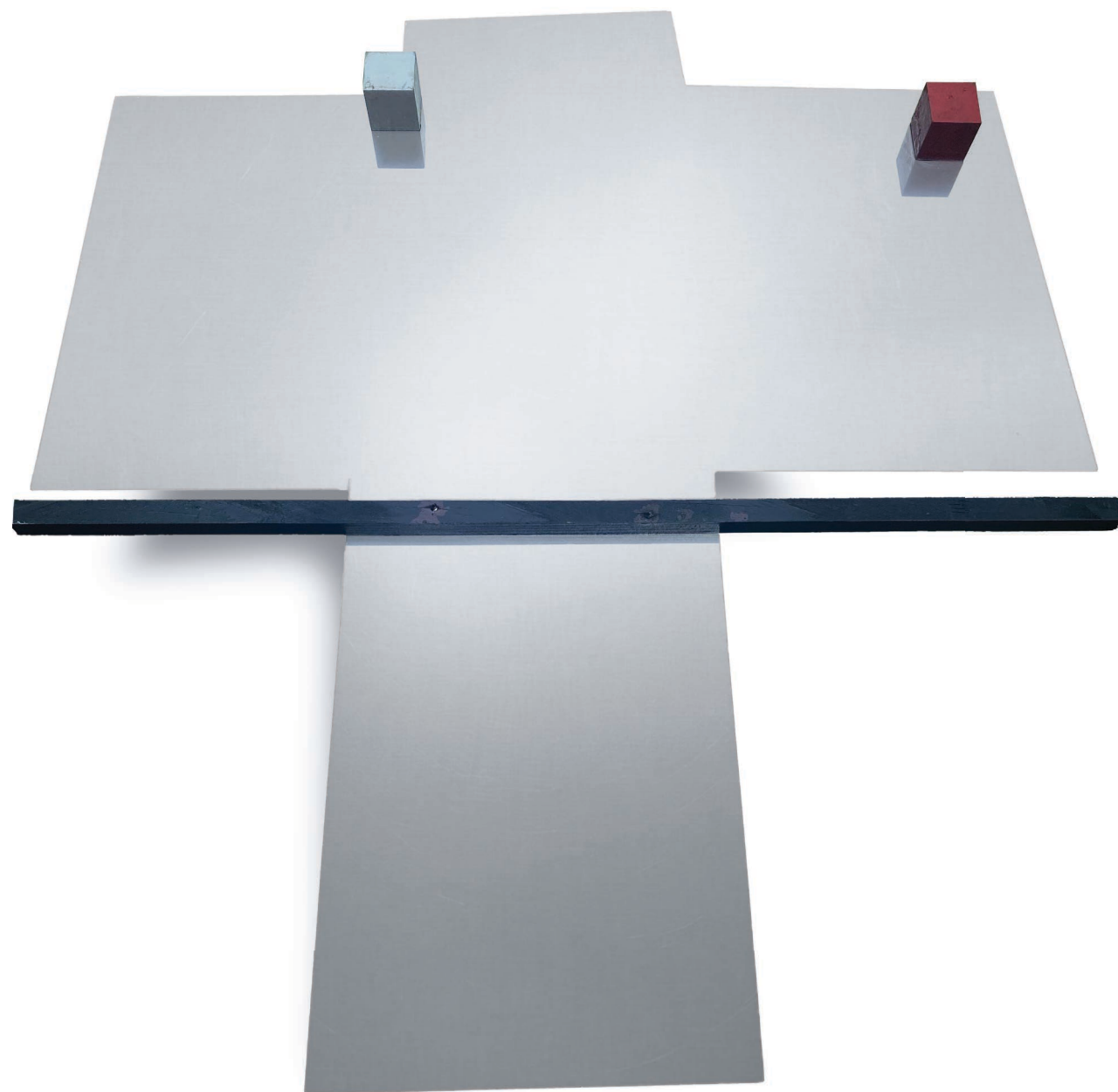
A Dutch painter, graphic artist, sculptor, and inventor. He studied at the Royal Evening Academy of Visual Art, then continued to develop independently. A leading figure of Dutch abstract expressionism, his work was deeply bound to nature, especially water. Themes included the sea and aquatic phenomena, the human–nature relationship, and the artistic and technical aspects of adapting to natural forces. Dynamic brushwork and deep blue tones recur throughout his oeuvre. He created more than 4,000 works (oil, watercolour, prints, screenprints, sculpture, ceramics) held in public and private collections. His graphic work entered the collection of István Ézsiás in connection with the Ézsiás–Hengelo – Galerie Molen exhibition. His innovative outlook extended to technical inventions; his flood-defence solutions earned international recognition. He received a Dutch royal decoration (2005) and Kampen’s Honorary Medal (2014). His legacy emphasizes the unity of science and art.

Ein niederländischer Maler, Grafiker, Bildhauer und Erfinder. Er studierte an der Royal Evening Academy of Visual Art und bildete sich anschließend eigenständig weiter. Als bedeutende Figur des niederländischen abstrakten Expressionismus war sein Werk eng mit der Natur – insbesondere dem Wasser – verbunden. Themen: Meer und Wasserphänomene, Verhältnis von Mensch und Natur sowie künstlerische und technische Aspekte der Anpassung an Naturkräfte. Dynamischer Pinselduktus und tiefe Blautöne kehren in seinem Œuvre wieder. Mehr als 4000 Werke (Öl, Aquarell, Druckgrafik, Siebdruck, Skulptur, Keramik) in öffentlichen und privaten Sammlungen. Seine Grafik gelangte im Zusammenhang mit der Ézsiás–Hengelo – Galerie Molen-Ausstellung in die Sammlung von István Ézsiás. Seine technische Innovationskraft zeigte sich u. a. in Hochwasserschutzlösungen mit internationaler Anerkennung. 2005 königliche Auszeichnung, 2014 Ehrenmedaille der Stadt Kampen. Er betonte die Einheit von Wissenschaft und Kunst.

Alexander Pankin

(Jegorjevsk, Szovjetunió, 1938. március 27.)

■ **Hommage à Malevich** – 2005, krómacél, 42x37 cm

Orosz festő, a neoavantgárd és a science art irányzatának meghatározó alakja. 1963-ban végzett a Moszkvai Építészeti Intézetben, az 1960-as években absztrakt, térkutató kompozíciókat alkotott, amelyek már ekkor a tér és forma viszonyának új értelmezését keresték. 1966 és 1984 között E. Beljutin „Új valóság” stúdiójában a geometriai formák és matematikai arányok kapcsolatát kutatta. 1971-től tagja a Szovjet Építész Szövetségnek és több nemzetközi szervezetnek. 1966 óta rendszeresen állít ki, az 1980-as évektől külföldön is; több alkalommal szerepelt Magyarországon (Budapest, Vác, Pécs). Az 1990-es évektől „metaabsztrakciókat” hoz létre, amelyekben tudományos módszereket és matematikai vizualizációt integrál; munkáiban a rendszerszemlélet, az absztrakció és a tudomány határterületei találkoznak. Alkotása a moszkvai „Szuprematizmus” kiállítás után került Magyarországra, Olaszliszkára, Ézsiás István művésztelepére, ahol a nemzetközi geometrikus művészet gyűjteményének részévé vált. Művei a Tretyakov Képtárban és több európai gyűjteményben találhatók.

ARussian painter and a key figure of the neo-avant-garde and science art. A 1963 graduate of the Moscow Architectural Institute, he created abstract, spatially probing compositions in the 1960s, already seeking new interpretations of the relationship between space and form. From 1966 to 1984, at E. Belyutin's New Reality studio, he explored the relationship between geometric forms and mathematical proportions. Since 1971, he has been a member of the Union of Architects and other international organizations. He has exhibited regularly since 1966 (abroad since the 1980s), with multiple shows in Hungary (Budapest, Vác, Pécs). From the 1990s, he has developed „meta-abstractions” integrating scientific methods and mathematical visuality; his work engages the intersections of systems thinking, abstraction, and science. His work came to Hungary, to Olaszliszka and István Ézsiás's artist colony, following the „Suprematism” exhibition in Moscow, becoming part of the international geometric art collection. Works held by the Tretyakov Gallery and European collections.

Ein russischer Maler und prägende Figur der Neo-Avantgarde und Science Art. Abschluss 1963 am Moskauer Architektur-Institut; in den 1960er-Jahren schuf er abstrakte, raumforschende Kompositionen, die bereits neue Deutungen des Verhältnisses von Raum und Form suchten. 1966–1984 arbeitete er im Studio Neue Realität von E. Beljutin an den Beziehungen geometrischer Formen und mathematischer Proportionen. Seit 1971 Mitglied des Architektenverbands und weiterer internationaler Organisationen. Regelmäßige Ausstellungen seit 1966 (seit den 1980ern auch im Ausland), mehrfach in Ungarn (Budapest, Vác, Pécs). Ab den 1990ern entwickelt er „Meta-Abstraktionen” mit wissenschaftlichen Methoden und mathematischer Visualität; sein Werk bewegt sich an den Schnittstellen von Systemdenken, Abstraktion und Wissenschaft. Sein Werk gelangte nach der Moskauer Ausstellung „Suprematismus” nach Ungarn, nach Olaszliszka in die Künstlerkolonie von István Ézsiás, wo es Teil der internationalen geometrischen Kunstsammlung wurde. Werke in der Tretjakow-Galerie und europäischen Sammlungen.

■ Futurista festmény – 1926, vászon, nyomtat, 67×55 cm

Ivo Pannaggi

(Macerata, Olaszország, 1901. augusztus 28. – Macerata, 1981. május 11.)

Olasz festő és építész, az olasz futurizmus, a konstruktivizmus és a nemzetközi avantgárd sokoldalú alkotója volt. Rómában és Firenzében végzett építészeti tanulmányokat. 1922-ben Vinicio Paladinivel közösen megírta a *Futurista mechanikus művészet* manifesztumát, amely a gépek, a mozgás és a technológia esztétikáját hirdette; az „arte meccanica” a futurizmus második hullámának kulcsirányzatává vált. A korszak ikonikus műve a *Treno in corsa* (*Száguldó vonat*, 1922). Az 1920-as években Berlinben élt, kapcsolatba került Kurt Schwitters és Walter Benjamin körével, fotómontázsokat publikált német lapokban. Postal Collages című innovatív sorozata a mail art korai előzményeként számon tartott alkotás. 1932–33-ban a Bauhausban tanult, ahol erős konstruktivista és neoplaszticista hatások érték. A római „Futurismo ieri – Costruttivismo oggi” konferencia és kiállítás alkalmából műve Budapestre A. Tóth neves bábművészhez, majd tőle Ézsiás István magyar és nemzetközi gyűjteményébe került. Festészete és grafikája mellett belsőépítészettel, díszlet- és színpadi jelmeztervezéssel is foglalkozott.

An Italian painter and architect, a versatile figure of Italian Futurism, Constructivism, and the international avant-garde. He studied architecture in Rome and Florence. In 1922, with Vinicio Paladini, he co-authored the Manifesto of Futurist Mechanical Art, proclaiming the aesthetics of machines, motion, and technology; „arte meccanica” became a key current of Futurism’s second wave. His iconic painting *Treno in corsa* (*Speeding Train*, 1922) epitomises the era. In the 1920s he lived in Berlin, connected with circles around Kurt Schwitters and Walter Benjamin, and published photomontages. His innovative Postal Collages series is regarded as an early forerunner of mail art. In 1932–33 he studied at the Bauhaus, absorbing constructivist and neoplasticist influences. His work came to Budapest on the occasion of the Rome conference and exhibition „Futurismo ieri – Costruttivismo oggi”, first to the renowned puppet artist A. Tóth, then to István Ézsiás’s collection. Alongside painting and graphics, he worked in interior architecture, stage, and costume design.

Italienischer Maler und Architekt, vielseitiger Protagonist des italienischen Futurismus, des Konstruktivismus und der internationalen Avantgarde. Architekturstudium in Rom und Florenz. 1922 verfasste er gemeinsam mit Vinicio Paladini das Manifest der futuristischen mechanischen Kunst, das die Ästhetik von Maschine, Bewegung und Technologie propagierte; die „arte meccanica” wurde zur Schlüsselströmung der zweiten Futurismus-Welle. Ikonisch ist das Gemälde *Treno in corsa* (*Rasender Zug*, 1922). In den 1920er-Jahren lebte er in Berlin, stand mit den Kreisen um Kurt Schwitters und Walter Benjamin in Verbindung und publizierte Fotomontagen. Seine innovative Serie Postal Collages gilt als früher Vorläufer der Mail Art. 1932–33 studierte er am Bauhaus. Sein Werk gelangte anlässlich der Konferenz und Ausstellung „Futurismo ieri – Costruttivismo oggi” in Rom nach Budapest zum renommierten Puppenkünstler A. Tóth, von dort in die Sammlung von István Ézsiás. Neben Malerei und Grafik arbeitete er in Innenarchitektur sowie Bühnen- und Kostümbild.

Antonio Perrottelli

(Nápoly, 1946. május 27.)

■ Nápolyi MADI-plasztika – 2000, festett fa, plexi, vegyes technika, 34×39 cm

Olasz festő és MADI-művész. A Liceo Artistico elvégzése után a Nápolyi Képzőművészeti Akadémián szerzett festőművészi diplomát, majd művészeti tárgyakat tanított állami intézményekben. Pályája kezdetén kapcsolatba került Guido Tatafiore műtermével, és Milánóban, E. Crispolti kiállításán ismerkedett meg Giò Pomodoro szobrásszal, akinek hatása érezhető későbbi térszemléletében. 1975 és 1987 között a nápolyi Galleria San Carlo művésze volt Raffaele Formisano vezetésével. Több csoport tagjaként dolgozott: Gruppo Zon, Gruppo Oggetto Più, Movimento Iperspazialista. 1998-ban csatlakozott a Nemzetközi MADI-mozgalomhoz, és alapító tagja lett a Movimento MADI Italia csoportnak. 1990 körül geometrikus, háromdimenziós, különféle anyagokból (fa, plexi, fém) épített sorozatokat kezdett készíteni, amelyekben a fény és az anyag párbeszéde központi szerepet kap. Racionális szerkesztési elvei és a formai-térbeli dinamika iránti érdeklődése szervesen kapcsolja a MADI-hoz. Plexiglass reliefje a 2000-es években került az Ézsiás-gyűjteménybe, nápolyi és firenzei művészek szállításában, az „Olaszok Olaszliszka” kiállítás alkalmából.

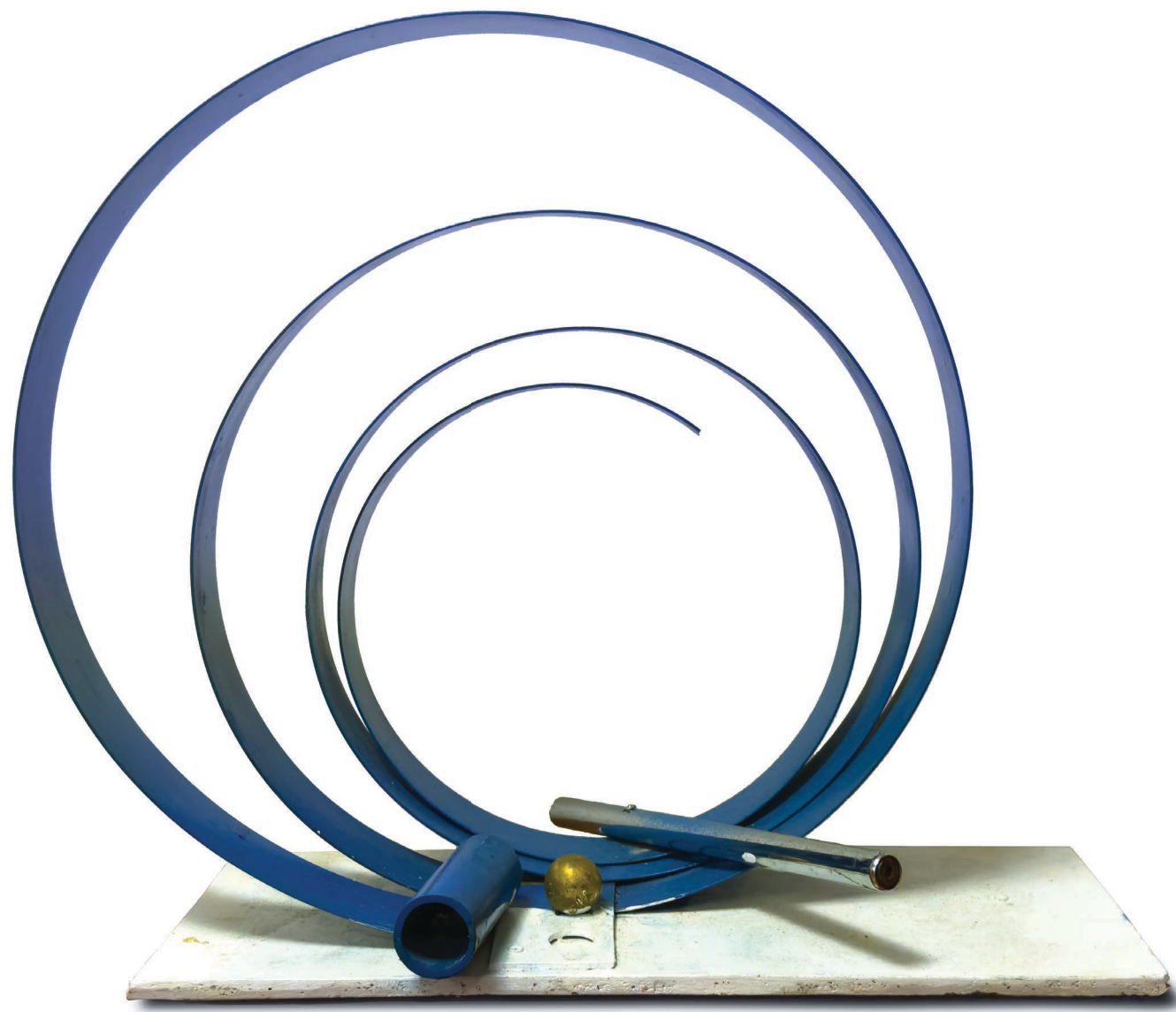
An Italian painter and MADI artist. After the Liceo Artistico, he graduated in painting at the Accademia di Belle Arti di Napoli and taught art subjects in state institutions. Early on he worked with Guido Tatafiore's studio and, at an E. Crispolti exhibition in Milan, met the sculptor Giò Pomodoro, whose influence can be felt in his later spatial vision. From 1975 to 1987 he was represented by Galleria San Carlo (Naples; director: Raffaele Formisano). He worked within several groups: Gruppo Zon, Gruppo Oggetto Più, Movimento Iperspazialista. In 1998 he joined the International MADI Movement and co-founded Movimento MADI Italia. Around 1990 he began geometric three-dimensional series in wood, plexiglass, and metal, in which the dialogue of light and material plays a central role. Rational construction and a focus on spatial dynamics naturally connect him to MADI. His plexiglass relief entered the Ézsiás Collection in the 2000s, transported by artists from Naples and Florence, on the occasion of the "Italians in Olaszliszka" exhibition.

italienischer Maler und MADI-Künstler. Nach dem Liceo Artistico Abschluss in Malerei an der Accademia di Belle Arti di Napoli; Lehrtätigkeit an staatlichen Einrichtungen. Früh Zusammenarbeit mit dem Atelier von Guido Tatafiore; in Mailand (E. Crispolti) Begegnung mit dem Bildhauer Giò Pomodoro, dessen Einfluss in seiner späteren Raumauffassung spürbar ist. 1975–1987 Künstler der Galleria San Carlo (Neapel; Leitung: Raffaele Formisano). Mitarbeit in Gruppen wie Gruppo Zon, Gruppo Oggetto Più, Movimento Iperspazialista. 1998 Beitritt zur Internationalen MADI-Bewegung und Mitbegründer von Movimento MADI Italia. Um 1990 Beginn geometrischer, dreidimensionaler Serien in Holz, Plexiglas und Metall, in denen der Dialog von Licht und Material eine zentrale Rolle spielt. Rationale Konstruktion und Interesse an räumlicher Dynamik verbinden ihn konsequent mit MADI. Sein Plexiglasrelief gelangte in den 2000er-Jahren in die Ézsiás-Sammlung, transportiert von Künstlern aus Neapel und Florenz, anlässlich der Ausstellung „Italiener in Olaszliszka”.

Marta Pilone

(Portici–Bellavista, Olaszország, 1947.)

■ Napoli – 1999, fém, farost, 42×47×25 cm

A Nápoly–Portici térség egyik legeredetibb MADI-művésze, a Portici–Bellavista közegéből induló alkotó ma is szülőhelyén él és dolgozik. Tanulmányait korallmetszői diplomával kezdte az Istituto Statale d'Arte di Torre del Greco-ban, majd szobrászattól és festészetből szerzett oklevelet a Nápolyi Képzőművészeti Akadémián. Pályája elején önállóan és különböző csoportokkal dolgozott, 1998-ban csatlakozott a milánói Arte Struktura csoporthoz és a Movimento MADI Internazionale – Italia irányzatához. Műveit tengeri rétegelt lemezből és melegen formált, feszített plexiből készíti; a görbe, körkörös formák szerkesztésére koncentrált, egyes munkáiban színes golyókat és fémelemeket alkalmaz, amelyek játékos könnyedséget visznek a szigorú geometriába. Geometrikus, gyakran moduláris alkotásai átalakítható konfigurációkban jelennek meg, a néző mozgására és interakciójára építve, a transzparencia, a szín és a mozgás viszonyát vizsgálva. Munkáiban a mediterrán fényérzékenység és a konstruktív logika egyedi találkozása figyelhető meg. Plasztikája az „Olaszok Olaszliszka, Nápolytól Firenzéig” című kiállítással került az Ézsiás-gyűjteménybe.

One of the most original MADI artists of the Naples–Portici region, she still lives and works in her native Portici–Bellavista. She began her training with a diploma as a coral engraver at the Istituto Statale d'Arte di Torre del Greco, then obtained degrees in sculpture and painting at the Accademia di Belle Arti di Napoli. Early in her career she worked independently and with various groups; in 1998 she joined the Milan-based Arte Struktura group and Movimento MADI Internazionale – Italia. She creates works in marine plywood and hot-formed, tensioned plexiglass, focusing on curved and circular forms; some pieces employ coloured balls and metal elements, lending playful lightness to rigorous geometry. Her geometric, often modular works appear in transformable configurations designed to involve viewer movement and interaction, examining the relationship between transparency, colour, and motion. Her work reveals a unique meeting of Mediterranean sensitivity to light and constructive logic. Her sculpture entered the Ézsiás Collection through the exhibition “Italians in Olaszliszka, from Naples to Florence”.

Eine der originellsten MADI-Künstlerinnen der Region Neapel–Portici, lebt und arbeitet weiterhin in ihrem Geburtsort Portici–Bellavista. Ihre Ausbildung begann sie mit einem Diplom als Korallengraeurin am Istituto Statale d'Arte di Torre del Greco, anschließend erwarb sie Abschlüsse in Bildhauerei und Malerei an der Accademia di Belle Arti di Napoli. In der Frühphase ihrer Laufbahn arbeitete sie selbstständig und in verschiedenen Gruppen; 1998 schloss sie sich der Mailänder Gruppe Arte Struktura und dem Movimento MADI Internazionale – Italia an. Ihre Arbeiten entstehen aus Marine-Sperrholz und heiß verformtem, gespanntem Plexiglas; sie konzentriert sich auf gekrümmte und kreisförmige Formen und setzt teils farbige Kugeln und Metallelemente ein, die spielerische Leichtigkeit in die strenge Geometrie bringen. Ihre Werke erscheinen in veränderbaren Konfigurationen, die Bewegung und Interaktion der Betrachtenden einbeziehen. In ihrem Schaffen begegnen sich mediterrane Lichtsensibilität und konstruktive Logik auf einzigartige Weise. Ihre Plastik gelangte durch die Ausstellung „Italiener in Olaszliszka, von Neapel bis Florenz“ in die Ézsiás-Sammlung.

Wolfgang Prager

(Essen, 1931. szeptember 5. – 2022. november 30.)

■ Kis szobor – 1998, vas, 23×9×9,3 cm

A Ruhr-vidék acélszobrászatának meghatározó alakja volt. Tanulmányait a Folkwang Abendschule-n, valamint Jo. Pieper és Anton Ludwig Felderhoff műhelyeiben végezte, acélszobrász-mestervizsgát tett. 1973-ban csatlakozott a Duisburger Sezessionhoz, 1974-ben a Ruhrländischer Künstlerbundhoz, 1975-től a gelsenkircheni Halfmannshof művészközösség tagja volt. 1959 óta szerepelt hazai és nemzetközi kiállításokon, többek között Essenben, Duisburgban, Berlinben, Hamburgban, Moszkvában, Alma Atában és Kaunasban. 1985-ben Zenicában nagyméretű szobrot készített, 1991-ben vándorkiállításon vett részt a Lehmbruck Múzeumban és Moszkvában. Acélból és vasból készült, konstruktív és organikus elemeket ötvöző pasztikái a tömeg és a tér viszonyát vizsgálták. Ézsiás Istvánnal a duisburgi Wilhelm Lehmbruck Múzeum „Acélvárosok művészei” című kiállításán ismerkedett meg; a Halfmannshof művésztelep újságjában cikket írt az Ézsiás által létrehozott német–magyar művészeti kontextusról. 1981 óta ő formálta a pro Ruhrgebiet egyesület díjpasztikáját; művei számos köz- és magángyűjteményben megtalálhatók.

A leading figure of steel sculpture in the Ruhr region. He studied at the Folkwang Evening School and in the workshops of Jo. Pieper and Anton Ludwig Felderhoff, obtaining his master's qualification as a steel sculptor. In 1973 he joined the Duisburg Secession, in 1974 the Ruhrländischer Künstlerbund, and since 1975 he was a member of the Halfmannshof artists' community in Gelsenkirchen. Since 1959 he participated in national and international exhibitions (Essen, Duisburg, Berlin, Hamburg, Moscow, Alma-Ata, Kaunas). In 1985 he created a large-scale sculpture in Zenica; in 1991 he took part in a travelling exhibition at the Lehmbruck Museum and in Moscow. His steel and iron sculptures, combining constructive and organic elements, explored the relationship between mass and space. He met István Ézsiás at the "Artists of Steel Cities" exhibition at the Wilhelm Lehmbruck Museum in Duisburg; he wrote in the Halfmannshof artists' colony journal about the German–Hungarian artistic context created by Ézsiás. Since 1981 he designed the award sculpture for pro Ruhrgebiet; works in numerous public and private collections.

Eine prägende Persönlichkeit der Stahlplastik im Ruhrgebiet. Studium an der Folkwang-Abendschule sowie in den Werkstätten von Jo. Pieper und Anton Ludwig Felderhoff; Meisterprüfung als Stahlbildhauer. 1973 Beitritt zur Duisburger Sezession, 1974 zum Ruhrländischen Künstlerbund, ab 1975 Mitglied der Künstlersiedlung Halfmannshof in Gelsenkirchen. Seit 1959 auf nationalen und internationalen Ausstellungen vertreten (Essen, Duisburg, Berlin, Hamburg, Moskau, Alma-Ata, Kaunas). 1985 Großplastik in Zenica; 1991 Wanderausstellung im Lehmbruck-Museum und in Moskau. Seine aus Stahl und Eisen gefertigten Plastiken, die konstruktive und organische Elemente verbinden, untersuchten das Verhältnis von Masse und Raum. Mit István Ézsiás lernte er sich bei der Ausstellung „Künstler der Stahlstädte“ im Wilhelm Lehmbruck Museum Duisburg kennen; im Journal der Künstlersiedlung Halfmannshof schrieb er über den von Ézsiás geschaffenen deutsch-ungarischen künstlerischen Kontext. Seit 1981 gestaltete er die Ehrenplastik des Vereins pro Ruhrgebiet; Werke in zahlreichen öffentlichen und privaten Sammlungen.

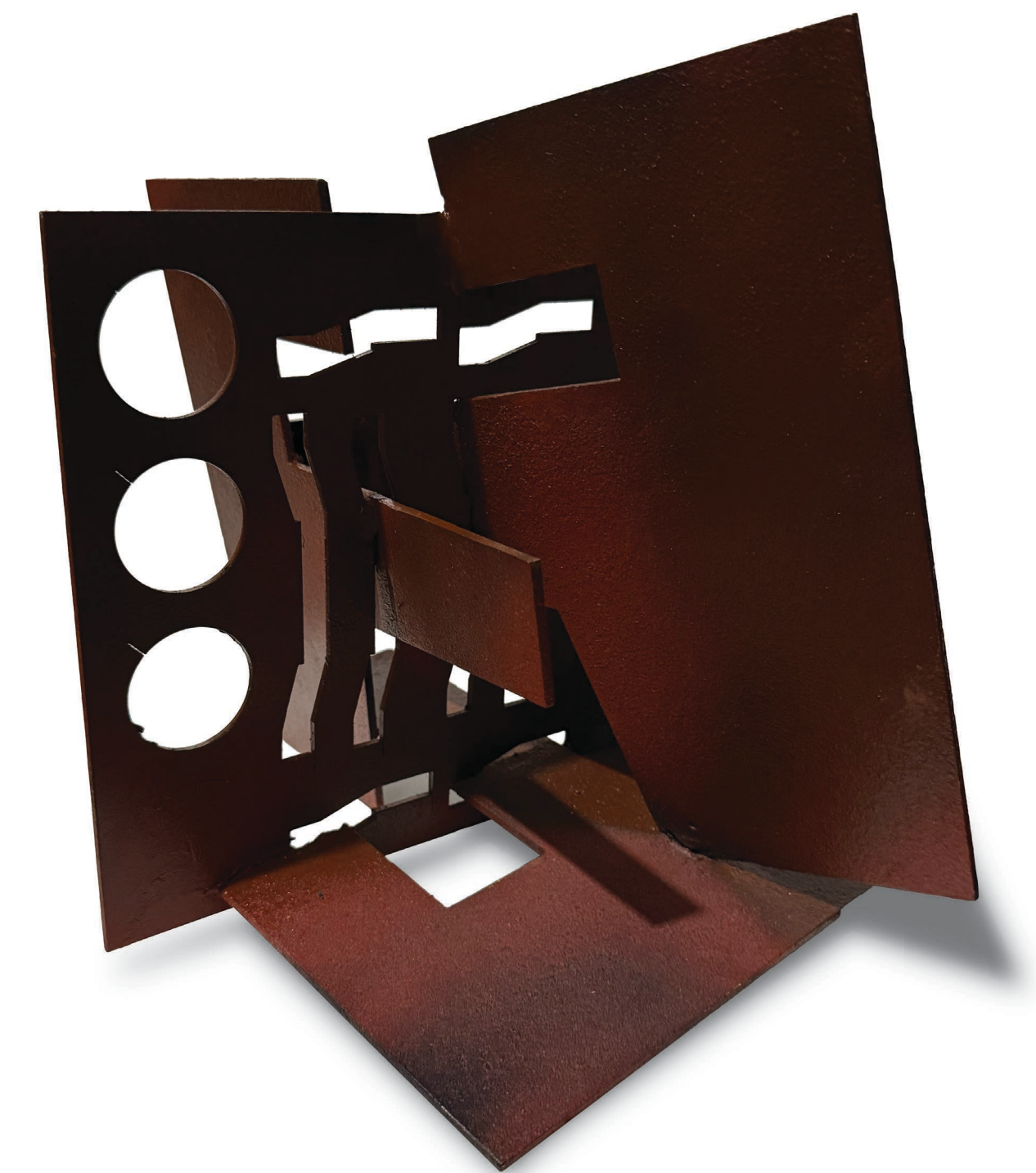
Martha Rodriguez

(Caracas, Venezuela, 1956.)

Venezuelai származású, Franciaországban élő szobrász, festő és grafikus. Grafikusművészként végzett, majd 1980-ban Párizsba költözött, ahol a francia–venezuelai kulturális élet fontos szereplőjévé vált. Sokoldalú alkotóként a szobrászat, festészet, grafika és installáció műfajaiban is otthonosan mozog. Művészetét a geometrikus absztrakció, a konstruktivista szemlélet és a színes alapformák dinamikus használata jellemzi. Jelentős alakja a MADI-mozgalomnak, amelynek szellemében alkotásai a szerkezeti játékra és a formai invencióra épülnek. Művei leggyakrabban festett fémből – vasból vagy acélból – készülnek, melyeket a szigorú, letisztult kompozíció és színhasználat határoz meg. Párizsban a „Nyitott kertek, nyitott műtermek” projekt kapcsán, a Balzac-ház kertjében (Jardin d’Art Párizs) ismerkedett meg Ézsiás Istvánnal. Organikus acélszobrával meghívták a Kőkapu Erdei Tárlat, Európa Szoborpark projektre, a Muha Mária vezette Művészeti Műhely–Kőkapu Alapítvány finanszírozásában. 1991 óta több mint ötven nemzetközi csoportos kiállításon vett részt. Munkái köz- és magángyűjteményekben megtalálhatók.

A Venezuelan-born sculptor, painter, and graphic artist living in France. She graduated as a graphic artist and moved to Paris in 1980, becoming a key figure in Franco-Venezuelan cultural life. A versatile artist, she works across sculpture, painting, graphics, and installation. Her art is characterised by geometric abstraction, a constructivist approach, and the dynamic use of colourful basic forms. A significant figure in the MADI movement, her works are based on structural play and formal invention. Often made of painted metal (iron or steel), they are defined by rigorous, clean composition and colour. She met István Ézsiás in Paris through the “Open Gardens, Open Studios” project at the garden of the Balzac House (Jardin d’Art Paris). With her organic steel sculpture, she was invited to the Kőkapu–Károlyi–Muha Castle Forest Exhibition, Europa Sculpture Park project, financed by the Art Workshop–Kőkapu Foundation led by Mária Muha. Since 1991 she has participated in more than fifty international group exhibitions. Her works are held in public and private collections.

Eine in Venezuela geborene, in Frankreich lebende Bildhauerin, Malerin und Grafikerin. Sie schloss als Grafikerin ab und zog 1980 nach Paris, wo sie zu einer wichtigen Figur des französisch-venezolanischen Kulturlebens wurde. Als vielseitige Künstlerin arbeitet sie in Bildhauerei, Malerei, Grafik und Installation. Ihre Kunst ist durch geometrische Abstraktion, einen konstruktivistischen Ansatz und den dynamischen Einsatz farbiger Grundformen geprägt. Als bedeutende Vertreterin der MADI-Bewegung basieren ihre Arbeiten auf strukturellem Spiel und formaler Erfindung. Häufig aus bemaltem Metall (Eisen oder Stahl) gefertigt, zeichnen sie sich durch strenge, klare Komposition aus. Sie lernte István Ézsiás in Paris beim Projekt „Offene Gärten, offene Ateliers“ im Garten des Balzac-Hauses (Jardin d’Art Paris) kennen. Mit ihrer organischen Stahlskulptur wurde sie zum Projekt Waldausstellung, Skulpturenpark Europa im Schloss Kőkapu–Károlyi–Muha eingeladen, finanziert von der Kunststiftung Kőkapu unter Leitung von Mária Muha. Seit 1991 Teilnahme an mehr als fünfzig internationalen Gruppenausstellungen. Werke in öffentlichen und privaten Sammlungen.

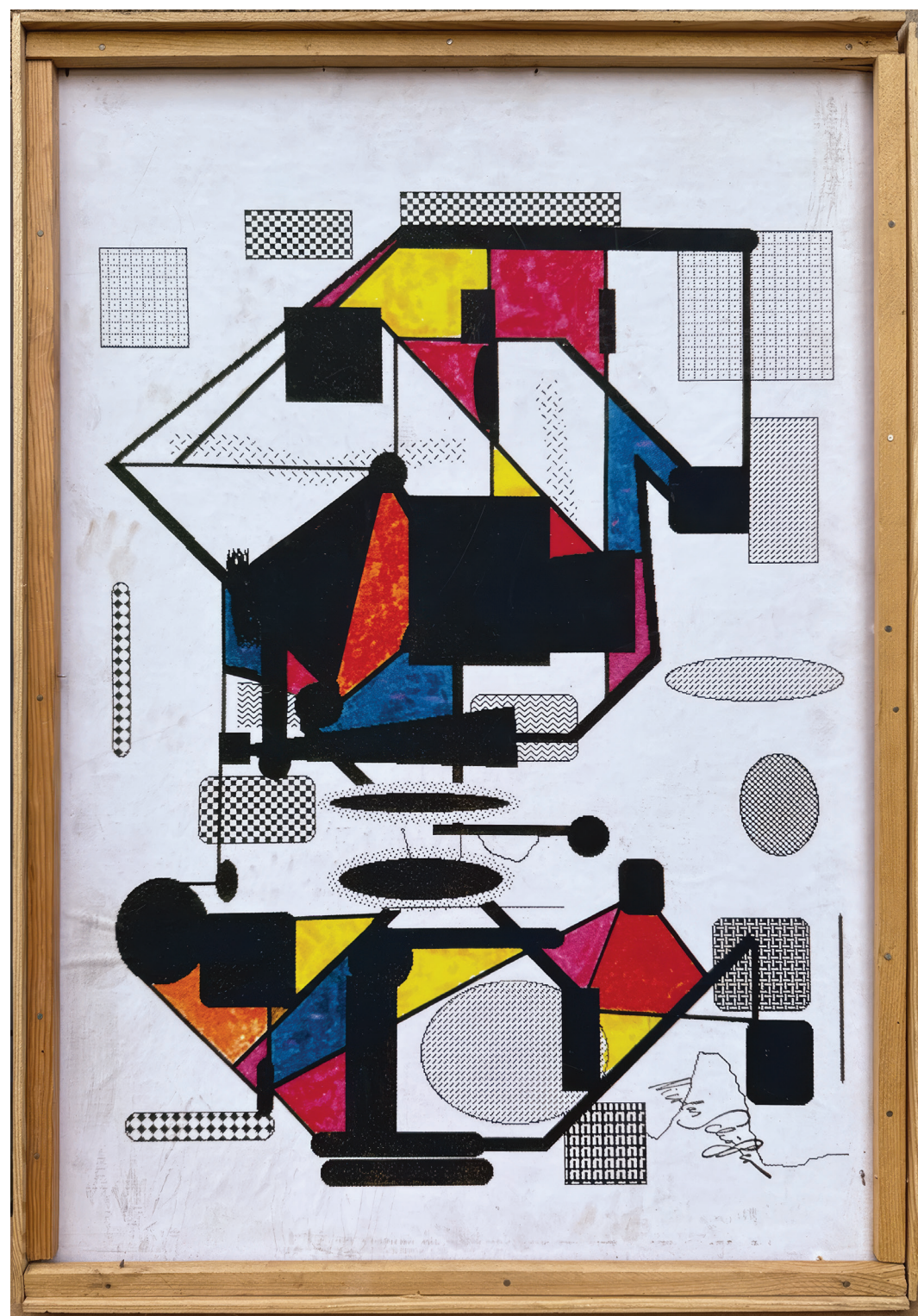

■ Szobormakett – 2002, festett vas, 24×24 cm

Nicolas Schöffer

(Kalocsa, 1912. szeptember 6. – Párizs–Montmartre, 1992. január 8.)

■ Cím nélkül – 2018, papír, nyomtatás, 71x50 cm

Magyar származású francia képzőművész, a kibernetikus művészet úttörője volt. Kalocsán született, jogi tanulmányai után Budapesten és Párizsban folytatott művészeti képzést. 1936-tól Párizsban élt, pályáját festőként kezdte, majd szobrászattal, téri művészettel, kinetikus és audiovizuális formákkal folytatta. Az 1940-es évektől a spatiodynamizmus (tér-dinamizmus) elméletét dolgozta ki, a mozgást, időt és fényt aktív alkotóelemként kezelve. 1956-ban bemutatott CYSP szobra kibernetikai elveken alapult, környezeti ingerekre reagált. Művészete túlmutatott a hagyományos kereteken, urbanisztikai, zenei és audiovizuális formátumokkal kísérletezett. Az Ézsiás-gyűjteményben őrzött grafikát Dargai Lajos, Schöffer-tanítvány és a kalocsai Schöffer Múzeum alapítója adta egy kiállítás alkalmából. Ézsiás István számára revelációként hatott, hogy a párizsi mester egykor vasúti-villamosmérnök volt, hiszen ő maga is vasutasként kezdte életét Pápán. 2020-ban „Hommage Schöffer – MADI-relief” című művét a pápai vasúti nagycsarnokban szerelte fel az állomásfőnök segítségével, az egykori párizsi magyar zseni tiszteletére. Nicolas Schöffer a Velencei Biennálé fődíjasa (1968), a Légion d'Honneur birtokosa volt.

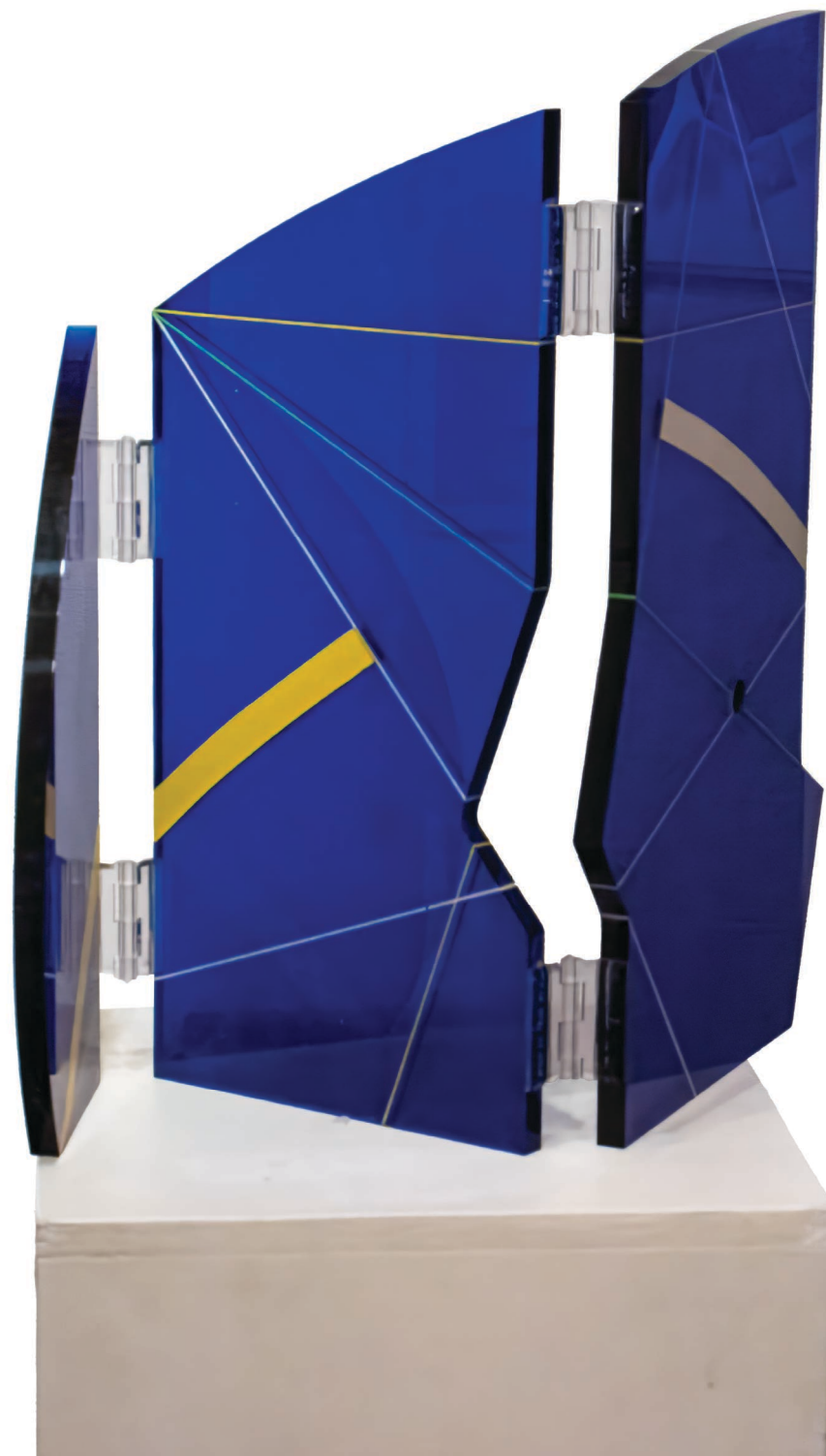
A Hungarian-born French artist and a pioneer of cybernetic art. Born in Kalocsa, he studied art in Budapest and Paris. From 1936 he lived in Paris, beginning as a painter and continuing with sculpture, spatial, kinetic, and audiovisual forms. From the 1940s he developed the theory of spatiodynamism, treating movement, time, and light as active creative elements. His CYSP sculpture (1956) was based on cybernetic principles and responded to environmental stimuli. Transcending traditional frameworks, he experimented with urbanistic, musical, and audiovisual formats. The graphic in the Ézsiás Collection was given by Lajos Dargai, a Schöffer pupil and founder of the Schöffer Museum in Kalocsa, on the occasion of an exhibition. For István Ézsiás it was a revelation that the Paris master had once been a railway electrical engineer, as Ézsiás himself began life as a railwayman in Pápa. In 2020, he installed his “Hommage Schöffer – MADI Relief” in the railway hall in Pápa with the help of the station master, in honour of the Hungarian genius who had lived in Paris. Grand Prize winner at the Venice Biennale (1968) and recipient of the Légion d'Honneur.

Ein in Ungarn geborener französischer Künstler und Pionier der kybernetischen Kunst. In Kalocsa geboren, studierte er Kunst in Budapest und Paris. Ab 1936 lebte er in Paris, begann als Maler und wandte sich Bildhauerei, Raumkunst, kinetischen und audiovisuellen Formen zu. Seit den 1940er-Jahren entwickelte er den Spatiodynamismus, in dem Bewegung, Zeit und Licht als aktive Gestaltungselemente fungieren. Seine Skulptur CYSP (1956) beruhte auf kybernetischen Prinzipien und reagierte auf Umweltreize. Er experimentierte mit urbanistischen, musikalischen und audiovisuellen Formaten. Die Grafik in der Ézsiás-Sammlung erhielt er von Lajos Dargai, einem Schöffer-Schüler und Gründer des Schöffer-Museums in Kalocsa, anlässlich einer Ausstellung. Für István Ézsiás war es eine Offenbarung, dass der Pariser Meister einst Eisenbahn-Elektroingenieur gewesen war, begann doch er selbst als Eisenbahner in Pápa. 2020 installierte er sein „Hommage Schöffer – MADI-Relief” mit Hilfe des Bahnhofsvorstehers in der Eisenbahnhalle von Pápa, zu Ehren des einstigen ungarischen Genies in Paris. Großer Preis der Biennale von Venedig (1968), Träger der Ehrenlegion.

Inés Silva

(Caracas, Venezuela, 1970. január 12.)

■ MADI-architekt (kék) – 1999, plexi üveg, 37×48,5 cm

Venezuelai képzőművész, a kortárs geometrikus absztrakció és a MADI-mozgalom nemzetközileg elismert alakja. Kiváló építészből lett művész: építészeti tanulmányait a Venezuelai Központi Egyetemen végezte 1992-ben kitüntetéssel, ezt követően kizárólag a képzőművészetre koncentrált. Munkásságának középpontjában a forma, az anyag és a technika folyamatos megújítása áll. Alkotásaihoz plexit, üveget, akrilt, fát és vásznat használ, melyeken élénk színű, poligonális kompozíciókat és MADI-ihletésű térbeli szerkezeteket hoz létre. Műveinek különlegessége, hogy a nézőpont változtatásával újabb vizuális értelmezéseket kínálnak. Stílusa a dél-amerikai konstruktivizmus hagyományaiból táplálkozik. 2002-ben elnyerte a venezuelai FAU Képzőművészeti Biennálé Kritikusok Díját. Ézsiás Istvánnal sok helyen állítottak ki együtt – az USA-ban, Dél-Amerikában, Olaszországban és Spanyolországban –, utoljára a madridi Odalys Galériában találkoztak. Rendszeresen leveleztek és műtárgyakat cseréltek. Műveit rangos intézményekben állítják ki, köztük a dallaszi Museum of Geometric and MADI Art-ban.

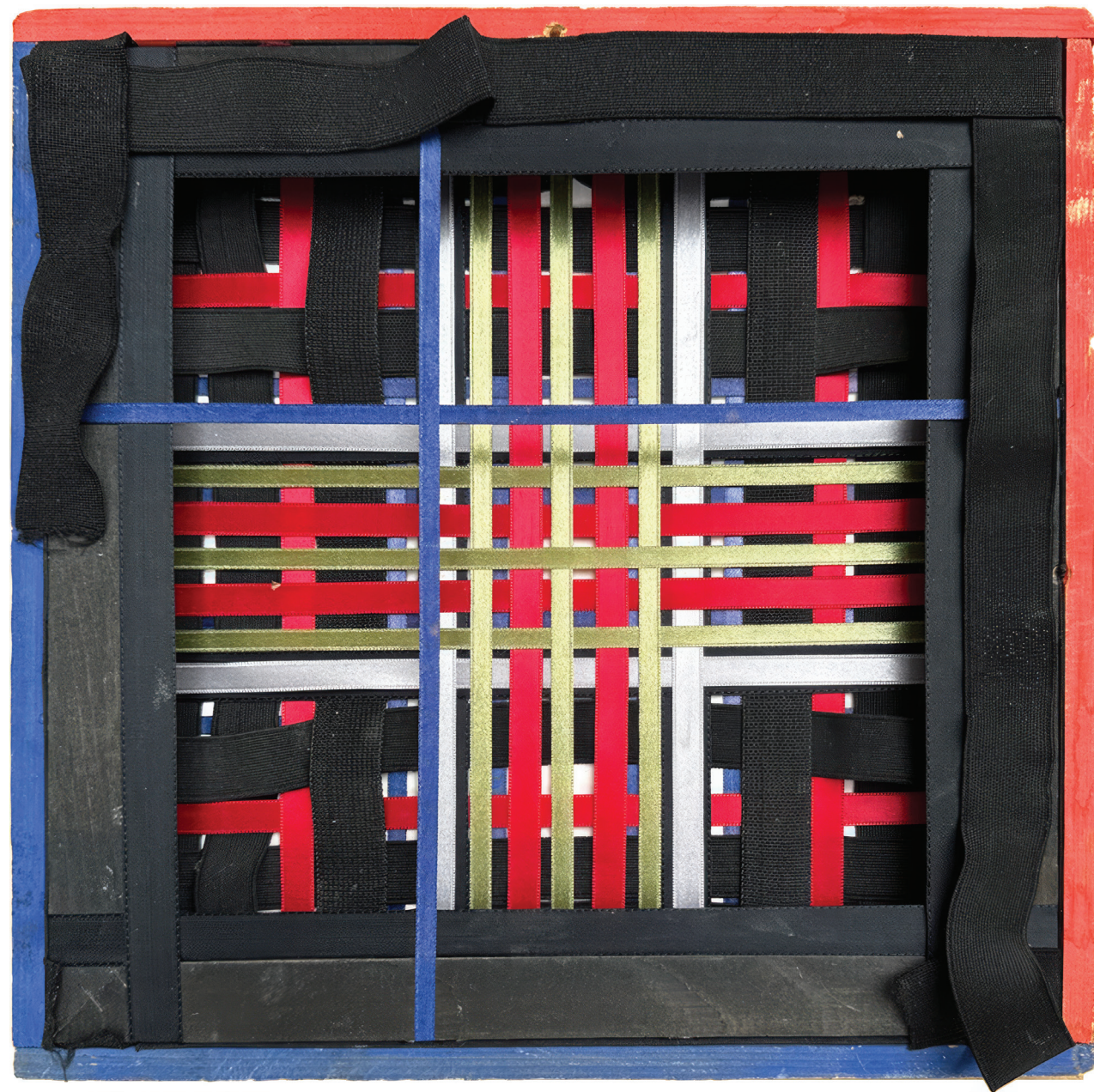
A Venezuelan artist and an internationally recognized figure in contemporary geometric abstraction and the MADI movement. An excellent architect turned artist: she completed her architecture degree at the Central University of Venezuela in 1992 with honours and subsequently focused on fine arts. Central to her practice is the continuous renewal of form, material, and technique. She employs plexiglass, glass, acrylic, wood, and canvas to create vibrant polygonal compositions and MADI-inspired spatial structures. A distinctive feature of her works is that they offer new visual interpretations from different viewpoints. Her style draws on South American constructivist traditions. In 2002 she won the Critics' Prize at the FAU Biennial of Fine Arts in Venezuela. She and István Ézsiás exhibited together in many places – the USA, South America, Italy, and Spain – meeting in person at the Odalys Gallery in Madrid. They corresponded regularly and exchanged artworks. Her works have been shown at institutions including the Museum of Geometric and MADI Art (Dallas).

Eine venezolanische Künstlerin und international anerkannte Vertreterin der zeitgenössischen geometrischen Abstraktion und der MADI-Bewegung. Eine hervorragende Architektin, die zur Künstlerin wurde: 1992 schloss sie das Architekturstudium an der Zentraluniversität von Venezuela mit Auszeichnung ab und widmete sich anschließend ausschließlich der Bildenden Kunst. Im Zentrum ihres Schaffens steht die kontinuierliche Erneuerung von Form, Material und Technik. Sie verwendet Plexiglas, Glas, Acryl, Holz und Leinwand für lebendige polygonale Kompositionen und MADI-inspirierte Raumstrukturen. Besonderes Merkmal ist die Vielfalt der visuellen Deutungen je nach Blickwinkel. Ihr Stil schöpft aus südamerikanischen konstruktivistischen Traditionen. 2002 erhielt sie den Kritikerpreis der venezolanischen FAU-Biennale. Mit István Ézsiás stellte sie an vielen Orten gemeinsam aus – USA, Südamerika, Italien, Spanien –; persönlich begegneten sie sich in der Madrider Galerie Odalys. Sie korrespondierten regelmäßig und tauschten Kunstwerke. Ausstellungen u. a. im Museum of Geometric and MADI Art (Dallas).

Enikő Simó

(Matisfalva, Románia, 1943. október 11.)

■ MADI-plasztika – 2006, textil, fa, vegyes technika, 33×32,5×2,5 cm

Textil- és bábtervező művész, a romániai magyar művészet kiemelkedő alkotója, aki a textilművészet és a bábtervezés területén egyaránt maradandót alkotott. 1967-ben végzett a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Főiskolán festészet–díszletfestés szakon. 1968 és 1980 között a marosvásárhelyi báb-színház díszlet- és jelmeztervezőjeként dolgozott, ahol számos produkcióhoz készített különleges textil díszleteket és bábokat, amelyek a gyermekszínház művészi megújulását szolgálták. 1972 és 1989 között szőnyeg- és gobelintervező volt; monumentális faliszőnyegek középületek belső tereit gazdagították. Munkásságát a textilművészet és a geometrikus formavilág ötvözése jellemzi; alkotásaiban a népi motívumok és a kortárs absztrakt elemek harmóniája figyelhető meg. A Muha Mária vezette Művészeti Műhely–Kőkapu Alapítvány meghívására részt vett a Kőkapu–Károlyi kastélyban megrendezett Geometria szimpózium–MADI projektben. 1980-tól a Német Szövetségi Köztársaságban él, ahol folytatta textilművészeti tevékenységét. Kiállításai voltak Marosvásárhelyen, Kolozsvárott, Szebenben, Bukarestben és Németországban. 2010-ben szülővárosában életmű-kiállítást rendeztek számára.

A textile and puppet designer, a distinguished figure of Hungarian art in Romania whose contributions span textile art and puppet design. In 1967 she graduated in painting and scenery at the Ion Andreescu Academy of Fine Arts in Cluj. From 1968 to 1980 she worked as set and costume designer at the Marosvásárhely puppet theatre, creating distinctive textile sets and puppets that contributed to the artistic renewal of children's theatre. From 1972 to 1989 she designed carpets and tapestries; her monumental wall-hangings enriched the interiors of public buildings. Her practice combines textile art with geometric forms; her works reveal a harmony of folk motifs and contemporary abstract elements. At the invitation of the Art Workshop–Kőkapu Foundation led by Mária Muha, she participated in the Geometry Symposium–MADI project at Kőkapu–Károlyi Castle. Since 1980 she has lived in Germany, where she continued her textile practice. Exhibitions in Marosvásárhely, Cluj, Sibiu, Bucharest, and Germany. In 2010 a career retrospective was held in her hometown.

Textil- und Puppengestalterin, eine herausragende Vertreterin der ungarischen Kunst Rumäniens, die sowohl in der Textilkunst als auch im Puppensdesign Bleibendes geschaffen hat. 1967 Abschluss in Malerei und Bühnenmalerei an der Ion-Andreescu-Akademie in Cluj. 1968–1980 Bühnen- und Kostümbildnerin am Puppentheater Târgu Mureș, wo sie besondere Textilausstattungen und Puppen schuf, die zur künstlerischen Erneuerung des Kindertheaters beitrugen. 1972–1989 Entwürfe für Teppiche und Gobelins; ihre monumentalen Wandteppiche bereicherten Innenräume öffentlicher Gebäude. Ihr Schaffen verbindet Textilkunst mit geometrischen Formen; Volkskunstmotive und zeitgenössische abstrakte Elemente stehen in Harmonie. Auf Einladung der von Mária Muha geleiteten Kunststiftung Kőkapu nahm sie am Projekt Geometrie-Symposium–MADI im Schloss Kőkapu–Károlyi teil. Seit 1980 lebt sie in Deutschland, wo sie ihre Textilkunst fortsetzte. Ausstellungen in Târgu Mureș, Cluj, Hermannstadt, Bukarest und Deutschland. 2010 Retrospektive in ihrer Heimatstadt.

Francesco Varlotta

(Rionero in Vulture, Olaszország, 1938. szeptember 9.)

■ **Percezione** – 2010, farost, festett, 40×50 cm

Nemzetközileg elismert olasz absztrakt festő és szobrász, a MADI-mozgalom tagja. 1958 óta Rómában él és dolgozik, ahol szobrászati tanulmányokat folytatott. Az 1970-es évektől következetesen építi geometrikus absztrakt programját. Alkotásai – festmények, reliefek, szobrok, plexi- és faplasztikák – a konstruktív szemléletet és a geometria variációit (ellipszis, négyzet, spirál, poligon) vizsgálják. Művei gyakran a sík és a tér határán mozognak, színes vagy monokróm rétegekből épülnek fel, ipari anyagokkal dolgozik. Aktív résztvevője a nemzetközi MADI-mozgalomnak. Muha Mária felkérésére Ézsiás Istvánnal közös bemutatkozó kiállítást rendezett a budapesti OE-Bánki Gépészkar Universitas Art Industriel galéria felavatásán. Műveit Olaszországban, Franciaországban, Spanyolországban és az Egyesült Államokban is bemutatták. Munkái szerepelnek a dallaszi Museum of Geometric and MADI Art gyűjteményében, valamint számos olasz, francia, amerikai és magyar köz- és magángyűjteményben. Pedagógusként is tevékenykedett, hosszú ideig művészeti nevelőként dolgozott. Ma is aktív alkotó.

An internationally recognized Italian abstract painter and sculptor and member of the MADI movement. Resident in Rome since 1958 (sculpture studies), he has pursued a coherent geometric-abstract programme since the 1970s. His works—paintings, reliefs, sculptures, plexiglass and wood pieces—explore constructivist approaches and variations of geometry (ellipse, square, spiral, polygon). Frequently positioned between plane and space, they are built from coloured or monochrome layers and make use of industrial materials. An active participant in international MADI exhibitions. At the invitation of Mária Muha, he held a joint debut exhibition with István Ézsiás at the inauguration of the Universitas Art Industriel gallery at the OE-Bánki Faculty of Mechanical Engineering in Budapest. Shown in Italy, France, Spain and the USA. Works held by the Museum of Geometric and MADI Art (Dallas) and in Italian, French, American and Hungarian collections. He has also worked as an educator. He remains active.

International anerkannter italienischer abstrakter Maler und Bildhauer, Mitglied der MADI-Bewegung. Seit 1958 in Rom (Studium der Bildhauerei), verfolgt er seit den 1970er-Jahren ein konsequentes geometrisch-abstraktes Programm. Seine Werke – Gemälde, Reliefs, Skulpturen, Plexiglas- und Holzarbeiten – untersuchen konstruktive Ansätze und Variationen der Geometrie (Ellipse, Quadrat, Spirale, Polygon). Häufig an der Grenze zwischen Fläche und Raum angesiedelt, sind sie aus farbigen oder monochromen Schichten aufgebaut; Einsatz industrieller Materialien. Aktiver Teilnehmer internationaler MADI-Schauen. Auf Einladung von Mária Muha gestaltete er mit István Ézsiás eine gemeinsame Eröffnungsausstellung zur Einweihung der Galerie Universitas Art Industriel an der OE-Bánki-Fakultät in Budapest. Ausstellungen in Italien, Frankreich, Spanien und den USA. Werke im Museum of Geometric and MADI Art (Dallas) sowie in italienischen, französischen, amerikanischen und ungarischen Sammlungen. Auch als Pädagoge tätig; weiterhin aktiv.

■ Cím nélkül – papír, szerigrafia, 74x59 cm

Victor Vasarely

(Pécs, 1906. április 9. – Párizs, 1997. március 15.)

Magyar származású francia festő, az op-art világhírű megteremtője volt. Tanulmányait a budapesti, Bauhaus-szellemiségű műhelyben végezte Bortnyik Sándor tanítványaként, majd 1930-ban Párizsba költözött, ahol először grafikusként dolgozott. A 40-es évektől fordult a geometrikus absztrakció felé, az 1950-es években kidolgozta az op-art alapelveit: geometrikus formákkal, kontrasztokkal és moduláris rendszerekkel keltette a mozgás és vibrálás illúzióját. 1955-ös Sárga Kiáltványában hirdette meg az optikai festészet programját, egy univerzális vizuális nyelv megteremtésének igényével. Az 1960-as évektől monumentális köztéri műveket és urbanisztikai terveket készített; nevéhez fűződik az aix-en-provence-i és a budapesti Vasarely Múzeum megalapítása. Az Ézsiás-gyűjteményben őrzött grafikát Muha Mária vásárolta ajándékként a budapesti Vasarely Múzeumban. Vasarely és Ézsiás István jelentős dél-amerikai kiállításokon képviselték Európát és a magyar modern művészetet, többek között Caracasban, a Graphicart kiállításon, Bolíviában és a bogotái ArtBO-n. Művei a legjelentősebb közgyűjteményekben találhatók (MoMA, Centre Pompidou, Tate Modern).

A Hungarian-born French painter and the world-renowned creator of Op Art. He studied at the Bauhaus-spirited „Műhely” in Budapest under Sándor Bortnyik and moved to Paris in 1930, initially working as a graphic designer. From the 1940s he turned towards geometric abstraction; in the 1950s he developed Op Art principles, creating the illusion of movement and vibration with geometric forms, contrasts, and modular systems. His 1955 „Yellow Manifesto” proclaimed the programme of optical painting, aiming at a universal visual language. From the 1960s he produced monumental public works and urban projects, founding the Vasarely Museums in Aix-en-Provence and Budapest. The graphic in the Ézsiás Collection was purchased by Mária Muha at the Budapest Vasarely Museum. Vasarely and István Ézsiás represented Europe and Hungarian modern art at major South American exhibitions, including Caracas, Graphicart, Bolivia, and ArtBO Bogotá. His works are held by major collections (MoMA, Centre Pompidou, Tate Modern).

Ein in Ungarn geborener französischer Maler und weltberühmter Schöpfer der Op-Art. Er studierte an der vom Bauhaus-Geist geprägten Schule „Műhely” in Budapest bei Sándor Bortnyik und zog 1930 nach Paris, wo er zunächst als Grafiker arbeitete. Ab den 1940er-Jahren wandte er sich der geometrischen Abstraktion zu; in den 1950ern entwickelte er die Prinzipien der Op-Art, wobei er mittels geometrischer Formen, Kontrasten und modularer Systeme die Illusion von Bewegung und Vibration erzeugte. Im „Gelben Manifest” (1955) proklamierte er das Programm der optischen Malerei mit dem Ziel einer universellen visuellen Sprache. Seit den 1960er-Jahren schuf er monumentale Werke im öffentlichen Raum und gründete die Vasarely-Museen in Aix-en-Provence und Budapest. Die Grafik in der Ézsiás-Sammlung wurde von Mária Muha im Budapester Vasarely-Museum erworben. Vasarely und István Ézsiás vertraten Europa und die ungarische moderne Kunst auf bedeutenden südamerikanischen Ausstellungen, u. a. in Caracas, Graphicart, Bolivien und ArtBO Bogotá. Werke in bedeutenden Sammlungen (MoMA, Centre Pompidou, Tate Modern).

Anik Vinay

(Crest, Franciaország, 1954.)

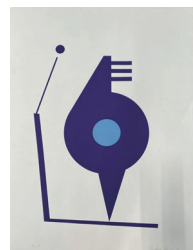
■ Cím nélkül – 2004, fa, vászon, festett, 40×40×19,5 cm

Francia képzőművész, aki a művészkönyv, a szobrászat és a tárgyművészet határterületein alkot. A dél-franciaországi Gigondasban működő Atelier des Grames műhely vezető művésze, ahol költők és írók szövegeiből kiindulva hoz létre egyedi könyv-objektumokat. Munkássága rendkívül sokszínű: használ gravírozást, rajzot, festést, kerámiát, fa- és fémmunkát, és gyakran jelennek meg műveiben saját haiku-szerű költői szövegei. Az anyagokkal való intenzív kísérletezés – papír, vászon, fa, ólom, plexi, kő – és a szigorúan szerkesztett formai struktúra egyszerre ad tárgyias és lírai karaktert alkotásainak. Művei könyvként, objektként és szoborként is működnek. Francia közvetítéssel hívta meg gigondasi műtermébe Ézsiás Istvánt, akinek „Hommage à Kassák” szobra a parkban került kiállításra; a művészeti akcióról dél-francia újságok is beszámoltak. A kiállítást kísérő leporellóban Wehner Tibor művészettörténész méltatta Ézsiás munkásságát. A Kassák-hommage szobor francia magángyűjtőhöz került. Vinay művei francia és nemzetközi gyűjteményekben is megtalálhatók.

A French visual artist whose work lies at the intersection of artist's books, sculpture, and object-based art. A leading artist at the Atelier des Grames in Gigondas (southern France), she creates unique book-objects often inspired by texts from poets and writers. Her practice is remarkably diverse: engraving, drawing, painting, ceramics, wood- and metalwork; her pieces frequently incorporate her own haiku-like poetic texts. Intensive experimentation with materials—paper, canvas, wood, lead, plexiglass, stone—combined with rigorous formal language lends her works both object-like and lyrical character. Her creations function as books, objects, and sculptures at once. Through French mediation, she invited István Ézsiás to her Gigondas atelier, where his “Hommage à Kassák” sculpture was exhibited in the park; the art event was covered by southern French newspapers. Art historian Tibor Wehner wrote about Ézsiás in the accompanying leporello. The Kassák homage sculpture was acquired by a French private collector. Her works are held in French and international collections.

Eine französische Künstlerin, deren Werk an der Schnittstelle von Künstlerbuch, Skulptur und Objektkunst entsteht. In der Atelier des Grames in Gigondas (Südfrankreich) schafft sie einzigartige Buchobjekte, oft angeregt durch Texte von Dichtern und Schriftstellern. Ihre Arbeit ist außerordentlich vielseitig: Gravur, Zeichnung, Malerei, Keramik, Holz- und Metallbearbeitung; häufig fließen eigene, haikuartige poetische Texte ein. Intensive Materialerforschung – Papier, Leinwand, Holz, Blei, Plexiglas, Stein – und streng konstruierte Formsprache verleihen den Arbeiten zugleich objekthaften und lyrischen Charakter. Ihre Werke funktionieren als Buch, Objekt und Skulptur zugleich. Durch französische Vermittlung lud sie István Ézsiás in ihr Atelier in Gigondas ein, wo seine Skulptur „Hommage à Kassák” im Park ausgestellt wurde; südfranzösische Zeitungen berichteten ausführlich über die Kunstaktion. Der Kunsthistoriker Tibor Wehner würdigte Ézsiás im begleitenden Leporello. Die Kassák-Hommage-Skulptur gelangte in französischen Privatbesitz. Arbeiten in französischen und internationalen Sammlungen vertreten.

Carmelo Arden Quin
MADI-szimbólum 1/50
1985, papír, szitanyomat, 58×47 cm

Luis Arnal
Paris 10/5
2000, papír, szitanyomat, 58×47 cm

Luis Arnal
Cím nélkül
fa, 25,5×27×4 cm

Luis Arnal
Konstelláció
festett fa, 31×36×15 cm

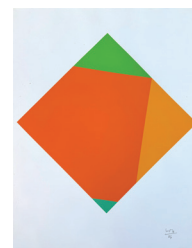

Jan Baetsen
Tulipán
papír, ceruza, 46×35 cm

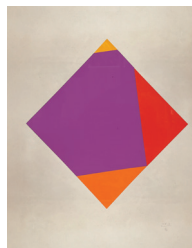

Jan Baetsen
Cím nélkül
fa, festett, 32,5×17×7 cm

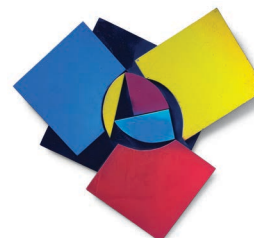
További alkotások nemzetközi művészekről

Max Bill
Geometria Centime
1986, papír, szitanyomat, 71×51 cm

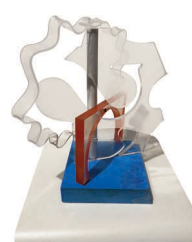
Max Bill
Geometria Centime II.
1986, papír, szerigrafia, 60×50 cm

Veronica Bodea Tatulea
Dinamikus relief
2000, fa, festett, 50×52 cm

Veronica Bodea Tatulea
Öko
acél, festett, 27,5×27,5 cm

Veronica Bodea Tatulea
Szecesszion art
2015, plexi, fa, 36×32 cm

Gaudin Bolívar

MADI-relief

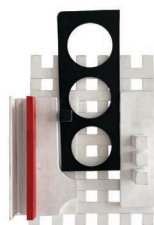
plexi, fa, 34×24 cm

Gaudin Bolívar

Győri MADI

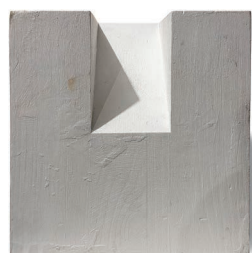
fa, acél, 51×30×10,5 cm

Jean Branchet

Madi-relief 5.

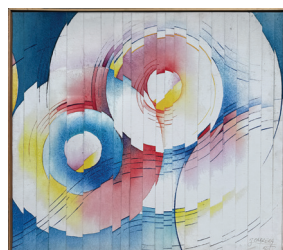
fa, festett, 25×38,5×7 cm

Will Brands

Győr, Házgyár-makett

festett fa, 20×20×20 cm

Jean Cabrera

Maghasadás

kollázs, 70×60 cm

Giancarlo Caporicci

Átlós relief

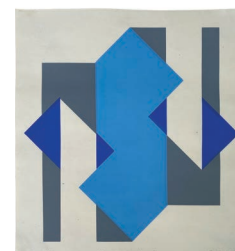
farost, karton, cérna, 39×46×4 cm

Saverio Cecere

Napfény–Transform

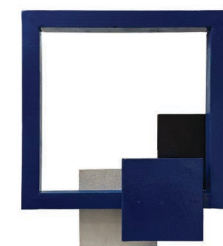
2005, pvc, plexi, üveg, 65×65 cm

Marian Drugda

MADI-grafika

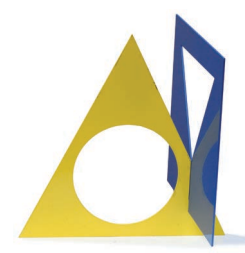
papír, szerigrafia, 40×40 cm

Marian Drugda

Bratislava – Győr

fa, festett, 38×43×5 cm

Ingo Glass

Szemtelen háromszög

2000, festett alumínium, lézervágott, 40×43×41 cm

Ingo Glass

Szemtelen háromszög II.

2000, festett alumínium, lézervágott, 30×30×30 cm

Alex Goncsarenko

Drón II.

1993, karton, akril, 67×55 cm

Alex Goncsarenko

Repülő

1998, papír, szitanyomat, 29×20 cm

Alex Goncsarenko

MADI-relief, mobil

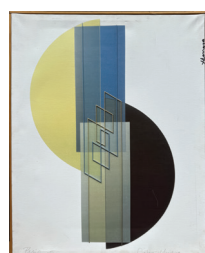
2021, festett falemez, fém, csavarok, gépi technika,
118×111×25 cm

Alex Goncsarenko

MADI-relief

2020, fém, vegyes technika

Octavio Herrera

Cím nélkül

1995, vászon, akril, 61,5×49,5 cm

Octavio Herrera

Győzelmi emlékmű

1995, fa, műanyag, fém, 50×22×20 cm

Octavio Herrera

Paris

2005, karton, szitanyomat, 21×19 cm

Joseph Herth

Hommage à Duchamp

festett fa, 30×26×20 cm

Joseph Herth

Figura

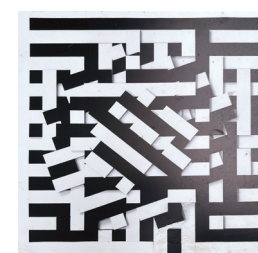
pácolt fa, 25×12×12 cm

Joseph Herth

Meditáció

2010, pácolt fa, 32×15,5×12 cm

Viktor Hulik

Konstruktív

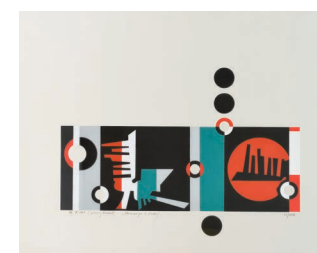
karton, nyomtat, 40×40 cm

Piotr Iwicki

Konstrukció

plexi, festett fa, 19×14×14 cm

Joseph Kadar

Hommage à Bartók 51/100

1990, papír, szerigráfia, 49×63 cm

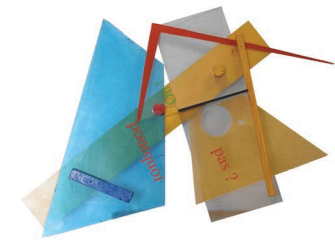
Jan Kazinczy

Kiskapu-nagykapu magyaroknak
2000, festett vaslemez, 18×30×16 cm

Stefan Kilar

Párizsi figura
42×9×9 cm

Josée Lapayrère

Pourquoi pass
1999, plexi, üveg, fa, festett, 32×48 cm

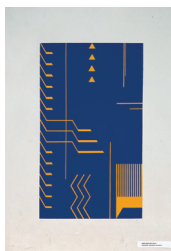
Josée Lapayrère

Mettre de Longues
plexi, festett fa, 50×40×30 cm

Enea Mancino

Cím nélkül
2010, festett fa, 41×54 cm

Enea Mancino

Cím nélkül 14/25
1990, papír, szitanyomat, 70×50 cm

Luc Marion

Cím nélkül
2002, vászon, akril, 50×70 cm

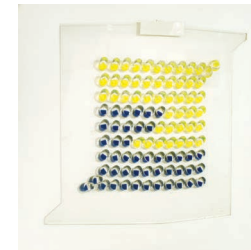
Luc Marion

Cím nélkül
vászon, olaj, 90×70 cm

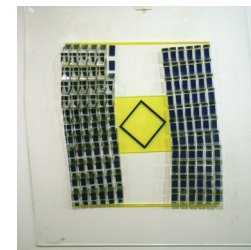
Luc Marion

Solitude
vászon, olaj, 60×92 cm

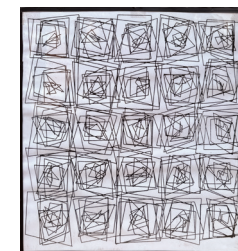
Renato Milo

Nápolyi fények
plexi, üveg, 60×70×4 cm

Renato Milo

MADI-relief
plexi, üveg, 80×75 cm

Vera Molnár

Cím nélkül
műanyag, számítógépes graf., 50×50 cm

Judith Nemes

Párizsi kocka

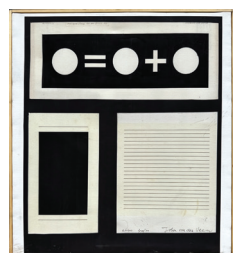
2005, festett fa, 30x17,5x9 cm

Judith Nemes

Gamma 03/739.184.526

2003, farost, akril, 22x47 cm

Johann van den Noort

Holes and Symbols

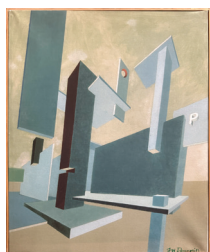
2000, vászon, nyomtatás, 47x42 cm

Alexander Pankin

Hommage à Malevich

krómacél, 42x37 cm

Ivo Pannaggi

Futurista festmény

vászon, nyomat, 58x48 cm

Antonio Perrottelli

Nápolyi MADI-plasztika

2000, festett fa, plexi, vegyes technika, 34x39 cm

Marta Pilone

Napoli

fém, farost, 42x47x25 cm

Wolfgang Prager

Kis szobor

vas, 23x9x9,3 cm

Wolfgang Prager

Plastica minimal

acél, festett, 31x21x15 cm

Wolfgang Prager

Cím nélkül

fém, festett, 33x20x10 cm

Martha Rodrigues

Szobormakett

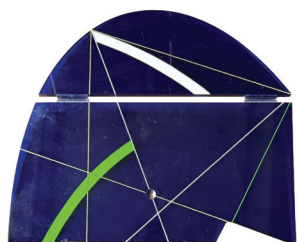
festett vas, 24x24 cm

Martha Rodrigues

Öko-plasztika

festett acél, 38x35x11 cm

Ines Silva

Cím nélkül

üveg, akril, 37×31 cm

Ines Silva

MADI-architekt (fehér)

plexi, üveg, 40×26×22 cm

Ines Silva

MADI-architekt (kék)

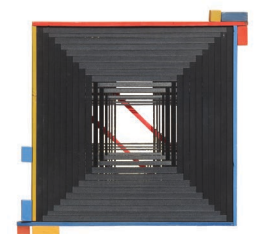
plexi üveg, 37×48,5 cm

Ines Silva

MADI-kompozíció

2010, vászon, akril, 44,5×44,5 cm

Enikő Simó

Textil-geometria

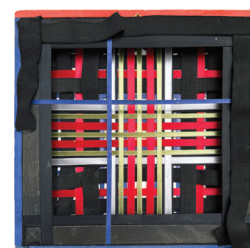
2000, textil, fa, festett, 50×50 cm

Enikő Simó

Cím nélkül

2002, műanyag, 32×26×10 cm

Enikő Simó

MADI-plasztika

2006, textil, fa, vegyes technika, 33×32,5×2,5 cm

Enikő Simó

Geometria

2010, textil, fa, vegyes technika, 53×41×4 cm

Francesco Varlotta

Cím nélkül

2010, plexi, farost, festett, 31×31 cm

Francesco Varlotta

Percezione

2010, farost, festett, 40×50 cm

Victor Vasarely

Cím nélkül

papír, szerigrafia, 74×59 cm

Anik Vinay

Cím nélkül

2004, fa, vászon, festett, 40×40×19,5 cm

■ Szélre néző, mobil – acél, 139×112 cm, Harasztj István

A gyűjtemény magyar művészei

Alasztics Péter
 Bak Imre
 Barabás Márton
 Bartl József
 Baska József
 Boros Tamás
 Csepregi Sándor
 Csóti Gábor
 Dargai Lajos
 Dobány Sándor
 Drienyovszki János
 Drozsnyik István
 Fajó János
 Fenyvesi Tóth Árpád
 Galgóczy György
 George Gall
 Gyarmathy Tihamér
 Harasztj István
 Hegyeshalmi László
 Hencze Tamás
 Heritész Gábor
 Horváth László
 Jakabos Olsefszky Imola
 Jarmeczky István
 Joseph Kádár
 Jovánovics György

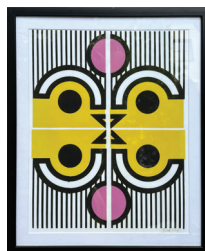
Kántor Lajos
 Kassák Lajos
 Konok Tamás
 Koppány Attila
 Lantos Ferenc
 Lieb Roland
 Márkus Péter
 Mengyán András
 Misch Ádám
 Muha Mária
 Nádler István
 Nemcsics Ákos
 Nemes Ferenc
 Orosz Gellért
 Papp Tibor
 Rác András
 Saxon-Szász János
 Schéner Mihály
 Scholz Erik
 Szávoszt Katalin
 Szlaukó László
 Takács Zoltán
 Tamkó Sirató Károly
 Tőkey Péter
 Várnagy Ildikó
 Zalavári József

Alasztics Péter

Házgeometria fehér, Házgeometria zöld
festett acél, 100×30×21 cm

Bak Imre

Cím nélkül
papír, szerigrafia, 60×50 cm

Bak Imre

Cím nélkül
papír, szerigrafia, 80×60 cm

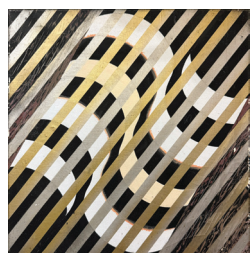
Barabás Márton

Zenei formáció
fa, kollázs, 60×50 cm

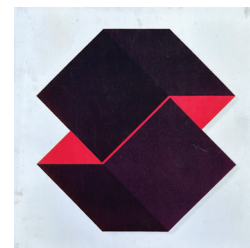
Bartl József

Múterem
vászon, akril, 42×30 cm

Baska József

Hullámos mozgás
1987, vászon, olaj, 50×50 cm

Boros Tamás

Geometria
vászon, akril, 30×30 cm

Csepregi Sándor

Víz I.
1985, bronz, 140 mm

Csóti Gábor

Konstruktív plasztika
fa, 60×40 cm

Dargai Lajos

Cím nélkül
vászon, akril, 83×59 cm

Drienyovszki János

Mag-zás
2024, meggyfa, 37×28×14 cm

Dobány Sándor

Hommage à Rodcsenko
porcelán, 19×19×8 cm

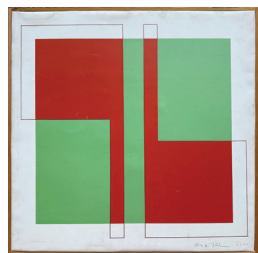
Dobány Sándor
Hommage à Bak
1978, porcelán, handpinted, 20×30×8 cm

Dobány Sándor
Lantos kanna
porcelán, 25×28×10 cm

Drozsnyik István
Hommage à Picasso
vas, drót, 44×33×11,5 cm

Fajó János
Geometria
1985, vászon, akril, 70×70 cm

Fajó János
Geometria
1998, papír, szerigrafia(?), 98×33 cm

Fenyvesi Tóth Árpád
Cím nélkül
papír, szerigrafia, 52×38 cm

Galgóczy György
Cím nélkül
papír, szerigrafia, 100×30 cm

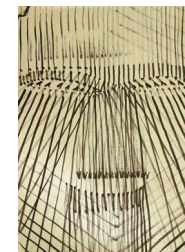
George Gall
Brexit 1.2
2023, vászon, akril, 70×50 cm

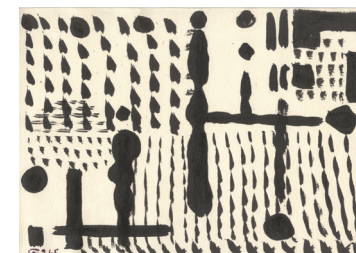
George Gall
Brexit
2022, vászon, akril, 70×50 cm

Gyarmathy Tihamér
Szigorúság
1945, papír, tusrajz, 31,4×29,5 cm

Gyarmathy Tihamér
Cím nélkül (H632)
1963, papír, vegyes technika, 84x60 cm

Gyarmathy Tihamér
Ballusztrádok
1965, papír, tusrajz, 21×30 cm

Harasztý István

Szélre néző mobil
acél, 139×112 cm

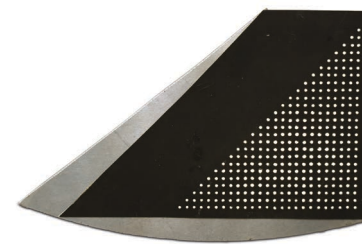
Heritész Gábor

Concert-sorozat I.
alumínium, gépi, 10×10×10 cm

Hegyeshalmi László

Tízenhét szín Gébartnak
2017 vászon, akril, 70×100 cm

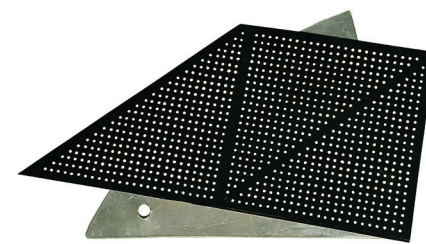
Horváth László

Hommage à Moholy-Nagy
1993, fém, papír, 16×27 cm

Hegyeshalmi László

A fény útja
2021, vászon, akril, 70×50 cm

Horváth László

Hommage à Moholy-Nagy
1993, fém, papír, 16×30 cm

Hegyeshalmi László

Colors on The Lake
2017/20, vászon, akril, 80×130 cm

Jakabos Olsefszky Imola

Tál Kőkapu-Hollóháza
porcelán, 31 cm

Hencze Tamás

Cím nélkül
papír, szerigráfia, 90×67 cm

Jarmeczky István

Átjárók 4.
2015, vászon, akril, 50×70×4 cm

Heritész Gábor

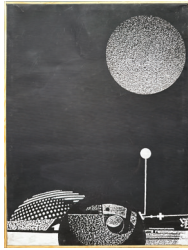
Konstruktívok
diófa, 31×15×15 cm

Joseph Kádár

Hommage à revue d'art
1990, vászon, nyomat, 38×38 cm

Joseph Kádár

Cím nélkül

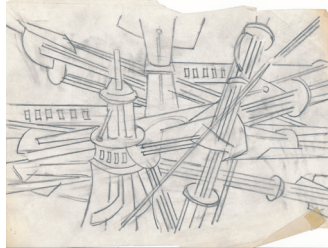
vászon, nyomat, 57,5x43,5 cm

Jovánovics György

Cím nélkül

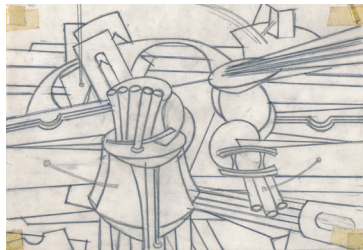
vászon, fotóprint, 83x60 cm

Kántor Lajos

Cím nélkül

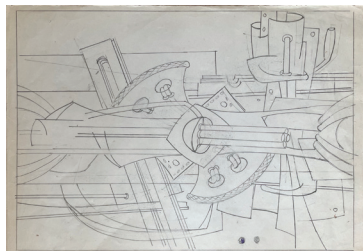
papír, 18x23 cm

Kántor Lajos

Cím nélkül

papír, 16x23 cm

Kántor Lajos

Cím nélkül

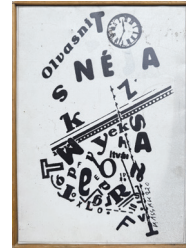
papír, 21x29 cm

Kántor Lajos

Cím nélkül

papír, ceruza, 29x21

Kassák Lajos

Cím nélkül

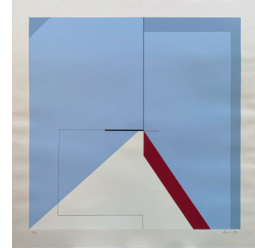
1920, vászon, grafika, 46x33 cm

Kassák Lajos

Cím nélkül

1923, papír, szerigrafia, 72x52 cm

Konok Tamás

Mesterek és tanítványok 75/6

1993, papír, szerigrafia, 72x72 cm

Koppány Attila

Remény

vászon, akril, 50x50 cm

Koppány Attila

Tondó III.

2022, vászon, akril, 40x30 cm

Lantos Ferenc

Nyomat II. 1964/84 E.A. I/II.

1964, papír, szerigrafia, 50x50 cm

Lieb Roland

Cím nélkül

2013, beton, vas, 35×14×8,5 cm

Márkus Péter

Dada

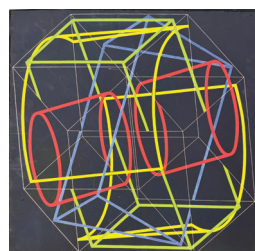
2003, festett vas, 175×60×35 cm

Márkus Péter

Dada II.

2003, festett vas, 175×60×35 cm

Mengyán András

*Bekének és Ézsiásnak a Budapest–Bochum
art in processre*

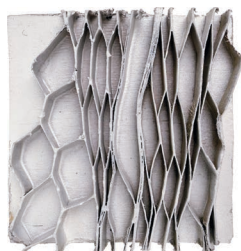
vászon, szerigrafia, 50×50 cm

Misch Ádám

Explicit

1985, vászon, olaj, 75×56

Muha Mária

Nyírbátor medál

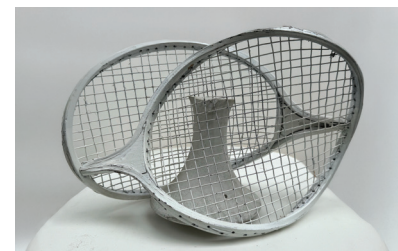
2010, papír trouvet, 10×10 cm

Muha Mária

Nyírbátori emlék

2020, papír, fa, 68×40 cm

Muha Mária

Kis szobor

fa, fém, porcelán, 15×20×32 cm

Nádler István

Cím nélkül

vászon, akril, 66×56 cm

Nádler István

Cím nélkül

1968, papír, quas 42×42 cm

Nádler István

Cím nélkül

papír, tus, 60×60

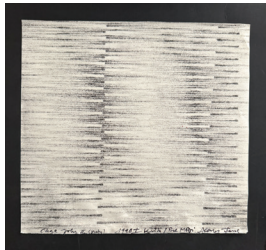

Nemcsics Ákos

Colordigonális II. (ref)

2022, vászon, akril, 80×80 cm

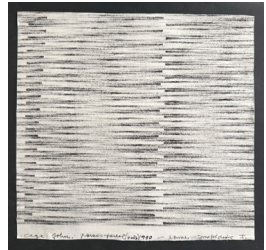

Nemes Ferenc

John Cage II.

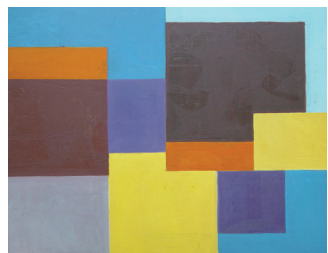
1990, papír, pasztel

Nemes Ferenc

John Cage

1990, papír, pasztel

Orosz Gellért

Cím nélkül

farost, olaj, 38×50 cm

Papp Tibor

Párizs Magyar Műhely

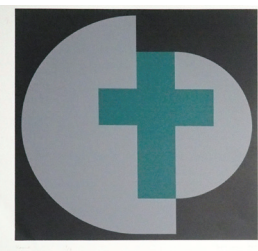
papír, kollázs, 54×54 cm

Rác András

Mozaikkompozíció I.

1967, farost, gyantafestés, mozaik, 43×33 cm

Saxon-Szász János

Kereszt

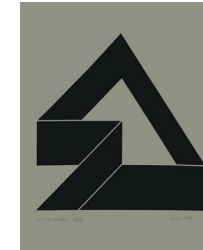
1989, papír, szitanyomat, 55×50 cm

Saxon-Szász János

Cím nélkül 3/10.

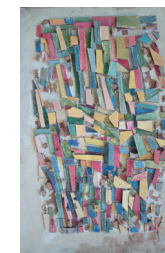
1990, papír, szerigrafia, 44×42,5 cm

Saxon-Szász János

Origins geometric

1989, papír, szerigrafia, 60×50 cm

Schéner Mihály

Tektonikus relief

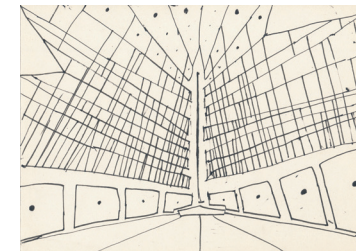
1969, farost, olaj, festett pozdorja, 120×80 cm

Schéner Mihály

Kruci-dúrga (Diabolikon)

1980, papír, filctoll, 280×195 mm

Scholz Erik

Cím nélkül

1989, papír, filctoll, 210×297 mm

Szávoszt Katalin

Vonal a térben

2023, három egységből álló, festett kerámia, 30×30×30 cm

Szlaukó László

Kapu
2005, fa, 64×20×27 cm

Szlaukó László

Kapu
1988, festett fa, 48×35×18 cm

Takács Zoltán

Váza
porcelán, 24,5×24×10 cm

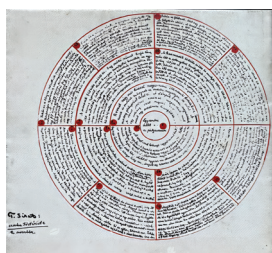
Takács Zoltán

Dekantáló
porcelán, 19×12×15 cm

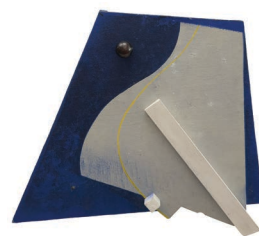
Takács Zoltán

Dekantáló
porcelán, 16×15×15 cm

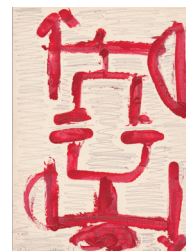
Tamkó Sirató Károly

Szaku története I.
vászon, nyomat, 44×44 cm

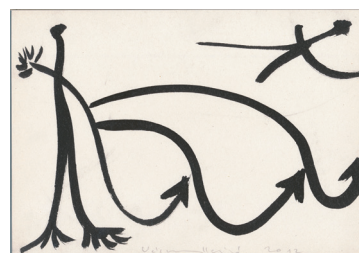
Tőkey Péter

Madi-relief 5.
fa, festett, 38×43×4,5 cm

Várnagy Ildikó

Cím nélkül
2012, karton, vegyes technika, 25,3×18,5 cm

Várnagy Ildikó

Cím nélkül
2012, karton, vegyes technika, 20,8×29 cm

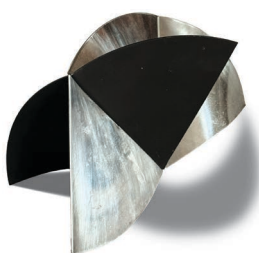
Várnagy Ildikó

Jelek
2014, karton, akril, 74×52 cm

Zalavári József

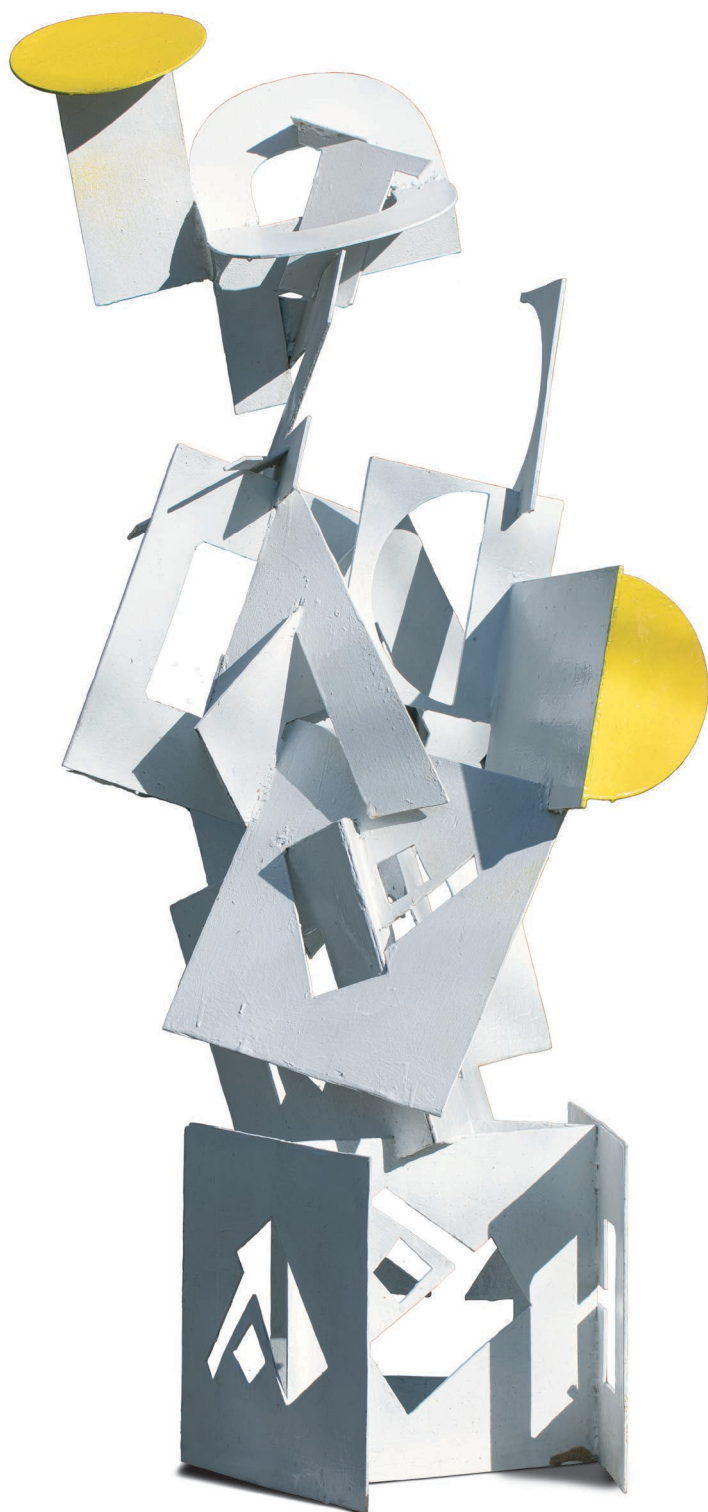
Muha Mária a projekt
porcelán, 15 cm átmérőjű

Zalavári József

Cím nélkül
rozsdamentes acél, 17×32×22 cm

■ **Hommage à Párizsi Magyar Műhely** – 2016, lézervágott, hegesztett, festett acél, 125×60×60 cm

Ézsiás: Hommage à...

Ézsiás István életművének visszatérő momentumai a „Hommage à...” címet viselő alkotások sora. Bár a magyar geometrikus, konstruktivista előképeknek szentelt tisztelegések is jelentősek, a nemzetközi modern művészet nagyjainak dedikált munkák pontosan jelzik azt a szellemi térképet, amelybe Ézsiás saját alkotói gyakorlatát helyezte. Ezek a művek nem reprezentációk, hanem vizuális válaszok: Ézsiás geometrikus-konstruktivista nyelvén reflektál egy korábbi alkotó problémájára vagy koncepcionális attitűdjére. Az „*Hommage à Marcel Duchamp*” (2016–2017) esetében Duchamp koncepcionális szabadságának geometrikus relief-formába való átfordításával találkozunk. Az „*Hommage à Schöffer*” (2010–2018) Nicolas Schöffer térkonstrukciós elképzeléseit idézi statikus kompozícióban. Az „*Hommage à El Lissitzky*” (2000) és az „*Hommage à Kazimir Malevich*” (1985, 1996) a konstruktivista, szuprematista örökség újraértelmezései, míg az építészeknek szentelt művek egy egész építészeti modernitás geometrikus és konstruktív paradigmáját jelenítik meg.

A recurring element of István Ézsiás's oeuvre is the series of works titled Hommage à.... While his tributes to Hungarian geometric and constructivist predecessors are significant, the pieces dedicated to major figures of international modern art clearly outline the intellectual map into which Ézsiás positioned his own creative practice. These works are not representations but visual responses: in his geometric–constructivist language Ézsiás reflects on the problem or conceptual attitude of an earlier artist. In Hommage à Marcel Duchamp (2016–2017) this takes shape as the translation of Duchamp's conceptual freedom into geometric relief. Hommage à Schöffer (2010–2018) evokes Nicolas Schöffer's ideas on spatial construction in a static composition. Hommage à El Lissitzky (2000) and Hommage à Kazimir Malevich (1985, 1996) reinterpret constructivist and suprematist legacies, while the works dedicated to architects articulate a geometric and constructive paradigm of architectural modernity.

Ein wiederkehrendes Motiv im Œuvre von István Ézsiás ist die Werkreihe Hommage à.... Während auch die Hommagen an ungarische geometrische und konstruktivistische Vorgänger bedeutend sind, zeigen die den großen Persönlichkeiten der internationalen modernen Kunst gewidmeten Arbeiten die geistige Landkarte, in die Ézsiás seine eigene künstlerische Praxis verortete. Diese Werke sind keine Repräsentationen, sondern visuelle Antworten: In seiner geometrisch-konstruktivistischen Sprache reflektiert Ézsiás über das Problem oder die konzeptuelle Haltung eines früheren Künstlers. Bei Hommage à Marcel Duchamp (2016–2017) begegnen wir der Übertragung von Duchamps konzeptueller Freiheit in ein geometrisches Relief. Hommage à Schöffer (2010–2018) erinnert in statischer Komposition an Nicolas Schöffers Ideen der Raumkonstruktion. Hommage à El Lissitzky (2000) und Hommage à Kasimir Malewitsch (1985, 1996) reinterpretieren das konstruktivistische und suprematistische Erbe, während die den Architekten gewidmeten Werke ein geometrisches und konstruktives Paradigma moderner Architektur formulieren.

Hódolat Piet Mondriannak
– 2011, alumínium, festett fa, acél, 40×26×16 cm

Hommage à Le Corbusier
– 1989, fehér plexi, festett fa, 29,5×18×16 cm

Hommage à Chillida
– fém, fa, 42×40×32 cm

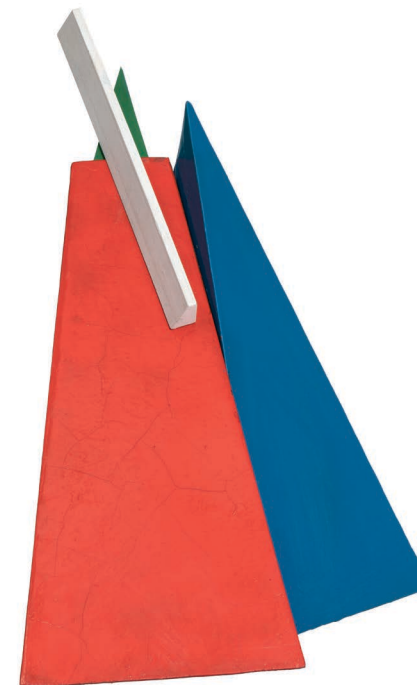
Hommage à Franck Lloyd Wrigt
– 1988, festett plexi, fa, csavarok, 45×25×17 cm

Tisztelet Wotrubának
– 1995, festett, koptatott fa, 40×36×55 cm

Hommage à Kazimir Malevich
– 1996, fém plexi festett fa szerelt, 58×8×41 cm

Hommage à Octavio Herrera
– 2020, festett acél és fa, 46×34×40 cm

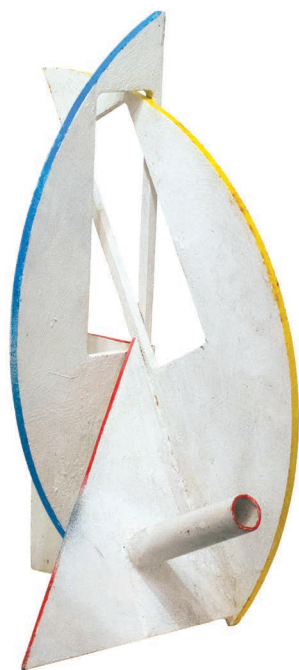

Hommage à Frantisek Kupka
– porcelán, ø28 cm

Hommage à A. Tóth Sándor
– bronz, 42x22x16,5 cm

Hódolat Pierre Székelynek
– festett vas (lézervágott), 32x30 cm

Hommage à Schéner (Konyhai csendélet Mozsárágyúra, mert van humora) – 2025, fa, fém, 62x53x28 cm

Hommage à Lissitzky
– fa, 44,5x47x12 cm

Hommage à Marcel Duchamp
– fém, 35x20x15 cm

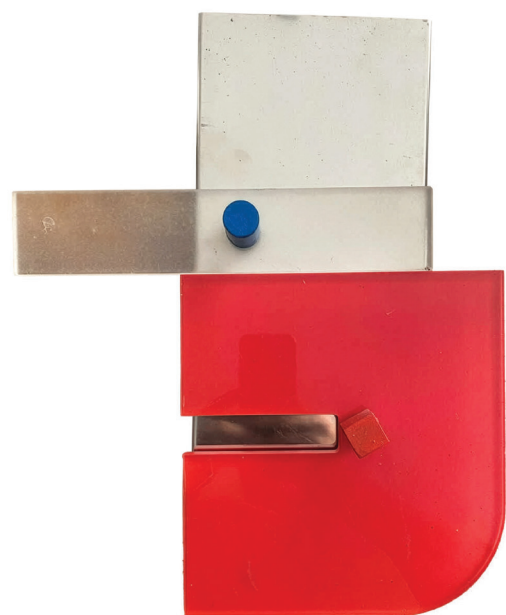
Hommage à római mesterem (Amerigo Tot)
– 1995, bronz, 3,4x15,5x6,5 cm

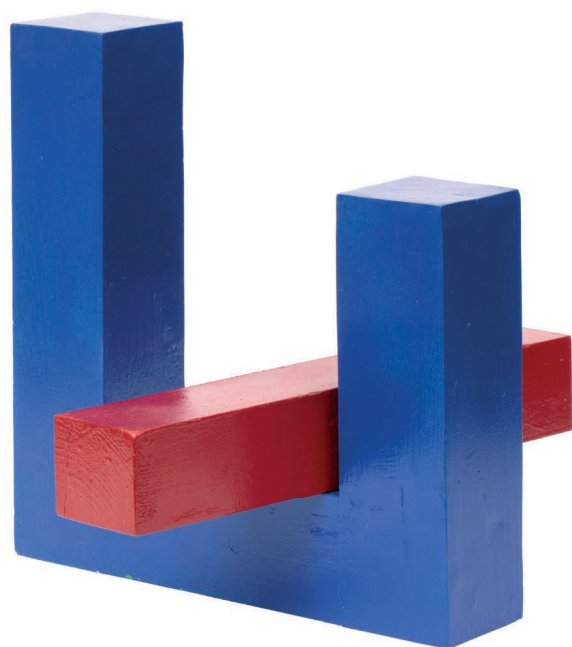
Hommage à Hans Arp
– 2025, fa, 22x19 cm

Moholy-Nagy emlékére
– 1996, krómacél, festett acél, 29x44x34 cm

Hommage à Csák Máté
– fém, plexi

Hódolat Csiky Tibornak
– 1991, festett fa, 40x40x44 cm

Hommage à Schéner
– porcelán, festett fém, műanyag, 23x37x38 cm

Hommage à Schöffner Miklós
– 2018, hegesztett, festett acél, 94x30x30 cm

Hommage à Kassák I.
– 2000, festett fa, acél, 45x20x17 cm

Hommage à Schéner (Fej sakkozik mert van humora)
– 2025, fém, fa, 45x37x33,7 cm

Hommage à El Kazovszkij I.
– 2014, festett acél, 30x25,5x21 cm

Hommage à Gyarmathy Tihamér
– 2004, porcelán, ø25 cm

■ Muha Mária, Ézsiás István művész házaspár és Kollár Tibor kultúrpolitikus

Four Careers in One Life

István Ézsiás's artistic trajectory developed differently from that of many of his peers: not as a linear progression, but through the parallel cultivation of several mutually enriching fields. From the outset, four distinct roles converged in his person: that of the practicing artist, the museum restorer, the arts organiser, and the institutional director—each with fundamentally different responsibilities. These roles did not represent successive phases of his career, but ran parallel throughout, with shifting emphases yet in continuous interaction and synchronicity.

The four strands were not independent of one another; rather, they operated in constant interplay. His experience as a museum restorer enriched the artist's material expertise; his curatorial work facilitated the presentation of his own pieces; his directorial positions opened up new international connections for his artistic practice; and his active creative work lent credibility to his organisational and managerial activities.

Ézsiás's artistic career began in the 1960s in Pápa and Veszprém, where he worked as a staff member of the Bakonyi Ház, affiliated with the Laczkó Dezső Múzeum. His steadily expanding professional network, his museum background, and his curatorial experience all indicated that here was a personality capable of combining artistic creativity with organisational and leadership skills.

In this context, it becomes clear why the 1978 Rába Symposium marked a genuine turning point in Ézsiás's career. Not because it was his debut—he had already been an exhibiting artist for sixteen years—but because it was here that he found the direction in which his creative practice could fully unfold.

In Győr, the Rába Wagon and Machine Factory served as the principal venue for Hungarian and international artists working within an industrial-based constructivist framework. At the Rába Symposium, he met János Fajó, a defining figure in Hungarian constructivist and geometric art, who provided the theoretical grounding Ézsiás needed for his constructivist turn. This encounter proved formative not only professionally but also in terms of artistic outlook: alongside Fajó, Ézsiás assumed the role of practical realisation.

A further benefit of the Rába Symposium was the artistic community that took shape there—with the participation of Zoltán Bohus, István Harasztý, László Győri, and László Heftner. This circle later became informally known as the "Rába group". A professional and personal community emerged here that became the basis for lasting collaborations and friendships, playing an important role in the renewed momentum of Hungarian constructivism in the 1980s.

The period between 1978 and 1985 was one of establishing and consolidating the constructivist idiom. During this time, Ézsiás de-

veloped the distinctive formal language—the combination of wood, metal, and plexiglass, the variation of geometric forms, the deliberate use of colour—that would later make his works instantly recognisable.

His earlier museum experience first bore fruit during this period: the expert handling of materials, the commitment to technical precision, the ability to create durable structures—all represented foundational knowledge that underpinned the intensified exhibition activity emerging from the mid-1980s onward. His exhibitions at the Veszprém Fiala Művészek Stúdiója in 1982, at Tata in 1983, at Nyíregyháza in 1984, and again at Veszprém in 1985 already reflected the constructivist formal language that would form the basis of his international successes in the following decade.

During this period, it became evident that alongside his artistic work, organisational activity was equally significant for Ézsiás. His experiences at the Tokaj artists' colony, his continually expanding professional network, his museum background, and his curatorial practice all pointed to a personality capable of uniting artistic creativity with organisational and leadership abilities.

By 1985, all the essential elements of István Ézsiás's professional identity had crystallised. His artistic vision had turned toward constructivism, his museum experience provided a solid professional foundation, his organisational practice had established international connections, and his ambitions for institutional leadership were beginning to unfold. The simultaneous development of these four strands created the foundation upon which the international career of the following decades could be built.

The "Rába group" of the late 1970s was, by this stage, no longer a community of novice experimenters but conscious advocates for the renewal of Hungarian constructivism. In the case of István Ézsiás, this renewal yielded particularly significant results, as in his person the creative talent of the practicing artist, the thoroughness of the museum professional, the community-building capacity of the organiser, and the far-sighted thinking of the cultural leader all converged.

By the mid-1980s, the complex professional profile that would enable Hungarian constructivism to achieve an international position had thus taken shape. István Ézsiás was ready to assume a new institutional leadership role in the coming period, to build an international artists' colony network, and to gain ever-greater international recognition for his own art. With the formative years concluded, the next chapter presents the story of his international breakthrough and his connection with the MADI movement.

István Ézsiás's first significant appearance on the Western European exhibition scene came in 1992, when he participated in the group exhibition *Die menschliche Figur* (The Human Figure) at the Duisburger Sezession. He was represented by his steel sculpture *Hommage à Walter Gropius*. This debut was an important milestone in his international career: here he met several artists with whom he would later develop lasting professional and personal relationships, and whose works would eventually enter his collection.¹

The MADI movement (Movimiento, Abstracción, Dimensión, Invención) was founded in Buenos Aires in 1946 on the initiative of

four young artists: Carmelo Arden Quin, Rhod Rothfuss, Martín Blascko, and Gyula Kosice developed an artistic programme that radically broke with the orthogonal frames of traditional painting.

The essence of the MADI programme was the liberation of art from the constraints of the traditional rectangular frame. Particular emphasis was placed on the principle of mobility: many MADI works contained movable parts, anticipating what would later become characteristic of kinetic art.

In 1948, Carmelo Arden Quin moved to Paris and established the movement's European headquarters there. The Parisian MADI group soon came into contact with the circle around the *Salon des Réalités Nouvelles* and gradually integrated into the international art world. Arden Quin remained the European driving force of the movement for over sixty years, until his death in 2010.

During the 1960s and 1970s, MADI works entered the world's most important modern art collections: the Museum of Modern Art in New York, Tate Modern in London, the Centre Pompidou in Paris, and numerous other institutions acquired MADI pieces. However, the movement's international recognition was primarily confined to Western Europe and North America—in Eastern Europe, including Hungary, it remained virtually unknown until the 1990s.

MADI's appearance in Hungary began in 1991, when Zsuzsa Dárdai and the painter János Saxon-Szász personally met Carmelo Arden Quin in Paris. During the encounter, they resolved to bring contemporary Hungarian constructive and geometric artists into the in-

ternational MADI movement. It was well known in Hungary that contemporary constructive and geometric tendencies had strong roots—one need only think of the legacy of László Moholy-Nagy, Lajos Kassák, Tihamér Gyarmathy, Gellért Orosz, Lajos Kántor, and Mihály Schéner, or the second-generation avant-garde artists who emerged in the 1960s, including János Fajó, Tibor Csiky, István Harasztty, István Ézsiás, János Saxon-Szász, and the *Ipartervesek*.²

The first Hungarian exhibition with an explicitly MADI character was organised in the summer of 1993 by István Ézsiás—then director of the Győri Műcsarnok—together with János Saxon-Szász. The exhibition titled *Formázott* (Shaped) brought together "old" constructivists with a "new" outlook for the first time.

That same autumn, a second exhibition was also realised, organised by János Saxon-Szász, in which Ézsiás participated as an artist.

In February 1994—with additional artists joining—the "Shaped" exhibition was also presented at the Kassák Múzeum in Budapest. Among the exhibitors were Imre Bak, Éva Bányász, Tibor Budahelyi, Tibor Csiky, István Ézsiás, János Fajó, László Herczegh, Katalin Hetey, László Horváth, Lajos Klicsu, Tamás Konok, Bence Marafkó, Dóra Maurer, Ferenc Nemes, János Saxon-Szász, and György Szőnyi.³

For István Ézsiás, 1994 brought the turning point when his decades-long constructivist practice was placed within an international theoretical context. The exhibition *Madi en perspective* at the Claude Dorval Galerie in Paris was explicitly a MADI event, which not only opened the international chapter of his artistic

1 Duisburger Sezession: *Die menschliche Figur. Exhibition catalogue. Duisburg, 1992.*

2 Zsuzsa Dárdai: *MADI Univerzum. Vác, Mobil MADI Múzeum. See: www.mobilemadimuseum.hu*

3 See: www.mobilemadimuseum.hu

career but also marked his personal encounter with the international representatives of the MADI movement.

In 1994, Paris was still the European centre of the MADI movement, under Carmelo Arden Quin's leadership. The Claude Dorval Galerie, which also exhibited Ézsiás's works, was an active participant in the contemporary constructivist scene and regularly showed MADI artists. The Parisian reception of István Ézsiás's works was thus not merely the foreign exhibition of a Hungarian artist but also the recognition that the Hungarian constructivist tradition was compatible with MADI's aesthetic principles.

The exhibition's success was noteworthy in several respects. On the one hand, Ézsiás's works—with their combinations of wood, metal, and plexiglass, their geometric forms—fitted naturally into the MADI aesthetic, without having been consciously created under the movement's influence. On the other hand, the Parisian art public and critics received the Hungarian artist's oeuvre with appreciative recognition.⁴

During the Paris exhibition, István Ézsiás became acquainted first-hand with MADI's theoretical background. Through studying Carmelo Arden Quin's theoretical writings, the movement's manifestos, and the work of earlier practitioners, he recognised that his own artistic endeavours intersected with the MADI programme at numerous points.

At the initiative of István Ézsiás, who was director of the Petőfi Sándor Művelődési Központ Art Galéria and the Győri Műcsarnok, as well as organiser of the Győr International Artists' Colony between 1990 and 1998, an exhibition was

held at the Műcsarnok in June 1995—marking the centenary of Moholy-Nagy's birth—curated and arranged by Ézsiás. The exhibition featured Moholy-Nagy's photographic documentation alongside Ézsiás's installations.⁵

Concurrently, the first event of the International MADI Festival took place at the Petőfi Sándor Művelődési Központ in Győr. The events were supported by the city and sponsors. This major occasion was honoured by the presence of Carmelo Arden Quin, invited from Paris by Zsuzsa Dárdai. The visit was a milestone in several respects: it was the first occasion on which one of the MADI movement's founders visited Eastern Europe; moreover, Arden Quin's appreciative assessment of Ézsiás's art legitimised Hungarian MADI aspirations in the eyes of the international movement.⁶

During his stay in Győr, Arden Quin not only became acquainted with Ézsiás's works but also met János Fajó, János Saxon-Szász, and several other representatives of the Hungarian constructivist circle. These encounters reinforced his conviction that an authentic constructivist tradition was alive in Hungary, one worthy of becoming part of the MADI movement.

In keeping with the MADI ethos, alongside the fine art exhibition there was a MADI conference, a documentation display, and opportunities for deepening the connections between Hungarian artists and the international MADI community.

After the festival, artists from various countries around the world offered their works towards the foundation of an international MADI Museum with its headquarters in Hungary. The continuously expanding collection is managed

by the Nemzetközi Mobil MADI Múzeum Alapítvány (International Mobile MADI Museum Foundation).⁷

Thanks to Arden Quin's visit to Hungary, István Ézsiás also established contact with the Venezuelan MADI circle. Venezuela played a special role in the movement's history: numerous Argentine and Uruguayan MADI artists found a home there and established an active artistic centre in Caracas.

Alongside the Venezuelan connections, other international collaborations gradually developed. Through Martha Rodrigues, a Venezuelan-born artist based in Paris, further opportunities opened up toward the French MADI scene. Joseph Kádár, a Debrecen-born mail art and MADI artist working in France, played a role in strengthening Hungarian–French cultural relations.

These personal connections formed the network that enabled István Ézsiás to become not merely an occasional guest in the international MADI scene but an integral part of it.

The Euro-MADI Festival (1998)

The culmination of this network-building was the 1998 Euro-MADI Festival, held in Győr. This event was one of the most significant in the history of the MADI movement to date, demonstrating both its international character and its capacity for continuous renewal. At the artistic venues secured by Ézsiás, the curator Zsuzsa Dárdai and the artist János Saxon-Szász also played important roles in organising the MADI symposia.

During the festival, several artists delivered lectures analysing the distinctive features of Hungarian constructivism and its points of connection with the MADI outlook.

One of the most important long-term consequences of the Euro-MADI Festival was the establishment of a relationship with the Dallas MADI Museum. This Texan institution is the most important American centre of the MADI movement, collecting and exhibiting the movement's works from around the world.

In 1999, the Dallas MADI Museum acquired several works by István Ézsiás, which thus became part of the movement's official international collection.

Within the framework of the Dallas MADI Museum's "Geometry and MADI" programme, István Ézsiás regularly participated in international symposia and conferences, for example in Rome.

Following the Győr success of 1998 and the recognition from the Dallas museum, István Ézsiás's international career accelerated further. In 1999 and 2000, numerous additional foreign exhibitions took place, reinforcing his position within the international MADI community.

He held exhibitions in Berlin in 1999, and in Amsterdam and Brussels in 2000, all presenting his works within the context of the MADI movement.

By the end of the period from 1994 to 2000, not only had Ézsiás's international career consolidated, but a Hungarian MADI movement had also taken shape.

⁴ See: www.mobilemadimuseum.hu

⁵ See: www.mobilemadimuseum.hu

⁶ Zsuzsa Dárdai: "Arden Quin Magyarországon." *Új Művészet*, vol. VI, no. 8 (1995): 18–21.

⁷ From István Ézsiás's biography: 1965 The Pápai Esterházy Kastélymúzeum was his first professional workplace (as a colleague of art historian Béla Szijj); 1965–1980 Staff member at the Bakonyi Múzeum, then the Veszprém Megyei Múzeumi Igazgatóság. After completing college, head of the Restoration and Exhibition Installation Department at VMMI. Founded the progressive Fiatalok Művészeti Stúdiója with friends; 1980–1985 A brief period as a graphic designer at the Veszprém theatre, then as a freelance artist founded the Bakonyi Faszobrász Művésztelep (Bakonyi Műhely), where he worked with fellow artists for several years; 1986–1998 Director of the Petőfi Sándor Művelődési Központ Art Galéria and the Győri Műcsarnok, organiser and director (1990–98) of the Győr International Artists' Colony; 1999–2016 Chair of the Board of the Művészeti Műhely Kökapu Alapítvány.

The distinctive feature of the Hungarian MADl circle was that it did not mechanically adopt international models but integrated Hungarian constructivist traditions—Kassák’s legacy, Hungarian ornamentation, local materials—into the MADl aesthetic.⁸

By 2000, institutional support had also emerged: the Kőkapu Nemzetközi Művésztelep, the Győri Műcsarnok, and Budapest galleries all participated in supporting the Hungarian MADl movement.

One of the most remarkable aspects of István Ézsiás’s collection is this ensemble of works from some 91 artists, which developed around him over the decades. The collection is not the result of conventional art collecting but the imprint of a long history of personal connections, friendships, and artistic exchanges.

The works by Hungarian and international artists featured in this book predominantly entered Ézsiás’s collection as personal gifts or through direct artistic exchanges. This fundamentally differs from market-based collecting: behind each individual work stands a concrete human connection, shared work, or gesture of friendship.

The exchanges were often tied to specific occasions or events. At artists’ colonies, symposia, and joint exhibitions, the personal connections that later led to exchanges of works were formed. István Harasztj’s kinetic sculptures, for instance, came to Ézsiás during visits to the Győr studio; Zoltán Bohus’s reliefs preserve the memory of the joint Rába Symposium; and the works of the Italian-Venezuelan artist Saverio Cecere are the fruit of friendships formed at the Euro-MADl Festival.

Among the ninety-one artists are numerous internationally recognised figures. Several works by the Russian artist Alex Goncharenko are connected to the Berlin exhibition. A relief by the Venezuelan-Parisian artist Martha Rodrigues is a memento of the connection with the French MADl circle.

In European terms, the presence of the Belgian architect and painter Luc Marion in the collection is noteworthy; he came into contact with Ézsiás through the *Határ-esetek* (Borderline Cases) Belgian–Hungarian international festival. The collaboration with the Dutch artist Jan Baetsen is an important document of the Central European constructivist network of the 1990s.

Alongside the internationally known names, the collection’s strength lies in the presence of artists representing individual, specific artistic worlds. The verbo-visual works of the poet Tibor Papp, the relief by Ari-Vid Tirnován, an artist of Transylvanian origin, and the geometric compositions of the textile artist Enikő Simó all represent individual positions that enrich the palette of constructivist/geometric art.

The works by the artists featured in this book function not only as documents but also as active sources of inspiration. Ézsiás’s studio is at the same time a small museum, where works from different cultures, generations, and tendencies engage in continuous dialogue with one another and with the host’s own creations.

The heterogeneity of the collection—ranging from traditional constructivism to mail art, from kinetic sculpture to conceptual work—ensures the openness and receptivity that characterises Ézsiás’s art.

■ 2004, Vinár, Ézsiás a Körmendi Gyűjteményben, kiállítás

8 On the Nemzetközi Mobil MADl Múzeum: www.mobilemadimuseum.hu

■ Madrid, Odalys Galéria – Ines Silva Ézsiás kiállított munkájával 2019-ben

Vier Karrieren in einem Leben

Der künstlerische Werdegang von István Ézsiás entwickelte sich anders als der vieler seiner Zeitgenossen: nicht als lineare Progression, sondern durch die parallele Kultivierung mehrerer sich gegenseitig bereichernder Bereiche. Von Anfang an vereinten sich in seiner Person vier unterschiedliche Rollen: die des praktizierenden Künstlers, des Museumsrestaurators, des Kunstorganisations und des Institutsleiters – jede mit grundlegend verschiedenen Aufgabenbereichen. Diese Rollen stellten keine aufeinanderfolgenden Lebensphasen dar, sondern verliefen parallel durch seine gesamte Laufbahn, mit wechselnden Schwerpunkten, aber in ständiger Wechselwirkung und Synchronizität.

Die vier Stränge verliefen nicht unabhängig voneinander, sondern operierten in beständiger Wechselwirkung. Die Erfahrung als Museumsrestaurator bereicherte die Materialkenntnisse des Künstlers; die kuratorische Tätigkeit erleichterte die Präsentation seiner eigenen Werke; die Leitungspositionen eröffneten neue internationale Verbindungen für seine künstlerische Praxis; und die aktive schöpferische Arbeit verlieh seinen organisatorischen und administrativen Tätigkeiten Glaubwürdigkeit.

Ézsiás' künstlerische Laufbahn begann in den 1960er Jahren in Pápa und Veszprém, wo er als Mitarbeiter des Bakonyi Ház tätig war, das zum Laczkó Dezső Múzeum gehörte. Sein stetig wachsendes berufliches Netzwerk, sein musealer Hintergrund und seine kuratorische Erfahrung deuteten bereits darauf hin, dass hier eine Persönlichkeit heranwuchs, die künstlerische Kreativität mit organisatorischen und Führungsqualitäten zu verbinden vermochte.

In diesem Zusammenhang wird verständlich, warum das Rába Symposium von 1978 einen echten Wendepunkt in Ézsiás' Karriere markierte. Nicht weil es sein Debüt war – er war

bereits seit sechzehn Jahren als ausstellender Künstler tätig –, sondern weil er hier die Richtung fand, in der sich seine schöpferische Praxis voll entfalten konnte.

In Győr war die Rába Waggon- und Maschinenfabrik der zentrale Veranstaltungsort für ungarische und internationale Künstler, die in einem industriell geprägten konstruktivistischen Rahmen arbeiteten. Beim Rába Symposium lernte er János Fajó kennen, eine Schlüsselfigur der ungarischen konstruktivistischen und geometrischen Kunst, der ihm die theoretische Grundlage für seine konstruktivistische Wende vermittelte. Diese Begegnung erwies sich nicht nur in beruflicher Hinsicht als prägend, sondern auch in Bezug auf die künstlerische Weltanschauung: An der Seite von Fajó übernahm Ézsiás die Rolle der praktischen Realisierung.

Ein weiterer Ertrag des Rába Symposiums war die Künstlergemeinschaft, die sich dort formierte – mit der Beteiligung von Zoltán Bohus, István Harasztty, László Győri und László Hefter. Dieser Kreis wurde später informell als „Rába-Gruppe“ bezeichnet. Hier entstand eine berufliche und menschliche Gemeinschaft, die zur Basis dauerhafter Zusammenarbeiten und

Freundschaften wurde und eine wichtige Rolle dabei spielte, dass der ungarische Konstruktivismus in den achtziger Jahren neuen Schwung erhielt.

Die Zeit zwischen 1978 und 1985 war eine Phase der Herausbildung und Festigung der konstruktivistischen Sprache. In diesem Zeitraum entwickelte Ézsiás jene charakteristische Formensprache – die Kombination von Holz, Metall und Plexiglas, die Variation geometrischer Formen, den bewussten Einsatz von Farbe –, die seine Arbeiten später unverkennbar machte.

Seine früheren Museumserfahrungen trugen in dieser Phase erstmals Früchte: der fachkundige Umgang mit Materialien, das Engagement für technische Präzision, die Fähigkeit, dauerhafte Strukturen zu schaffen – all dies stellte grundlegendes Wissen dar, das die ab Mitte der achtziger Jahre intensivere Ausstellungstätigkeit untermauerte. Seine Ausstellungen im Veszprémer Fiatal Művészek Stúdiója 1982, in Tata 1983, in Nyíregyháza 1984 und erneut in Veszprém 1985 spiegelten bereits jene konstruktivistische Formensprache wider, die die Grundlage seiner internationalen Erfolge im folgenden Jahrzehnt bilden sollte.

In dieser Zeit wurde deutlich, dass neben der künstlerischen Arbeit auch die organisatorische Tätigkeit für Ézsiás von entscheidender Bedeutung war. Seine Erfahrungen in der Künstlerkolonie von Tokaj, sein stetig wachsendes berufliches Netzwerk, sein musealer Hintergrund und seine kuratorische Praxis wiesen alle auf eine Persönlichkeit hin, die künstlerische Kreativität mit organisatorischen und Führungsqualitäten zu verbinden vermochte.

Bis 1985 hatten sich alle wesentlichen Elemente von István Ézsiás' beruflicher Identität herauskristallisiert. Seine künstlerische Vision

hatte sich dem Konstruktivismus zugewandt, seine Museumserfahrung bot ein solides berufliches Fundament, seine organisatorische Praxis hatte internationale Verbindungen hergestellt, und seine Ambitionen in der Institutionsleitung begannen sich zu entfalten. Die gleichzeitige Entwicklung dieser vier Stränge schuf das Fundament, auf dem die internationale Karriere der folgenden Jahrzehnte aufgebaut werden konnte.

Die „Rába-Gruppe“ der späten siebziger Jahre war zu diesem Zeitpunkt keine Gemeinschaft von Anfänger-Experimentatoren mehr, sondern bestand aus bewussten Verfechtern der Erneuerung des ungarischen Konstruktivismus. Im Falle von István Ézsiás brachte diese Erneuerung besonders bedeutsame Ergebnisse hervor, da in seiner Person das schöpferische Talent des praktizierenden Künstlers, die Gründlichkeit des Museumsfachmanns, die gemeinschaftsbildende Fähigkeit des Organisations und das weitsichtige Denken des Kulturführers zusammentrafen.

Mitte der achtziger Jahre hatte sich somit das komplexe berufliche Profil herausgebildet, das dem ungarischen Konstruktivismus eine internationale Position ermöglichen sollte. István Ézsiás war bereit, in der kommenden Zeit eine neue institutionelle Führungsrolle zu übernehmen, ein internationales Künstlerkolonie-Netzwerk aufzubauen und für seine eigene Kunst zunehmend internationale Anerkennung zu gewinnen. Mit dem Abschluss der formativen Jahre präsentiert das nächste Kapitel die Geschichte seines internationalen Durchbruchs und seiner Verbindung mit der MADI-Bewegung.

István Ézsiás' erster bedeutender Auftritt auf der westeuropäischen Ausstellungsbühne fand 1992 statt, als er an der Gruppenaus-

stellung *Die menschliche Figur* der Duisburger Sezession teilnahm. Er war mit seiner Stahlskulptur *Hommage à Walter Gropius* vertreten. Dieses Debüt war ein wichtiger Meilenstein in seiner internationalen Karriere: Hier lernte er mehrere Künstler kennen, mit denen er später dauerhafte berufliche und persönliche Beziehungen entwickeln sollte und deren Werke schließlich in seine Sammlung gelangten.¹

Die MADI-Bewegung (*Movimiento, Abstracción, Dimensión, Invención*) wurde 1946 in Buenos Aires auf Initiative von vier jungen Künstlern gegründet: Carmelo Arden Quin, Rhod Rothfuss, Martín Blaszko und Gyula Kosice entwickelten ein künstlerisches Programm, das radikal mit den orthogonalen Rahmungen der traditionellen Malerei brach.

Der Kern des MADI-Programms war die Befreiung der Kunst von den Zwängen des traditionellen rechteckigen Rahmens. Besonderer Wert wurde auf das Prinzip der Mobilität gelegt: Viele MADI-Werke enthielten bewegliche Teile und nahmen damit vorweg, was später für die kinetische Kunst charakteristisch werden sollte.

1948 zog Carmelo Arden Quin nach Paris und gründete dort das europäische Zentrum der Bewegung. Die Pariser MADI-Gruppe kam bald mit dem Kreis um den Salon des Réalités Nouvelles in Kontakt und integrierte sich allmählich in die internationale Kunstwelt. Arden Quin blieb über sechzig Jahre lang der europäische Motor der Bewegung, bis zu seinem Tod im Jahr 2010.

In den sechziger und siebziger Jahren gelangten MADI-Werke in die bedeutendsten Sammlungen moderner Kunst weltweit: das

Museum of Modern Art in New York, die Tate Modern in London, das Centre Pompidou in Paris und zahlreiche weitere Institutionen erwarben MADI-Arbeiten. Die internationale Anerkennung der Bewegung beschränkte sich jedoch primär auf Westeuropa und Nordamerika – in Osteuropa, einschließlich Ungarn, blieb sie bis in die neunziger Jahre praktisch unbekannt.

Das Erscheinen von MADI in Ungarn begann 1991, als Zsuzsa Dárdai und der Maler János Saxon-Szász in Paris persönlich Carmelo Arden Quin kennenlernten. Bei dieser Begegnung beschlossen sie, zeitgenössische ungarische konstruktive und geometrische Künstler in die internationale MADI-Bewegung einzubinden. In Ungarn war wohlbekannt, dass die zeitgenössischen konstruktiven und geometrischen Tendenzen auf starken Wurzeln fußten – man denke nur an das Erbe von László Moholy-Nagy, Lajos Kassák, Tihamér Gyarmathy, Gellért Orosz, Lajos Kántor und Mihály Schéner oder an die Avantgarde-Künstler der zweiten Generation, die in den sechziger Jahren auftraten, darunter János Fajó, Tibor Csiky, István Harasztj, István Ézsiás, János Saxon-Szász und die Ipartervesek.²

Die erste ungarische Ausstellung mit explizit MADI-Charakter wurde im Sommer 1993 von István Ézsiás – damals Direktor des Győri Műcsarnok – gemeinsam mit János Saxon-Szász organisiert. Die Ausstellung mit dem Titel *Formázott* (Geformt) versammelte erstmals „alte“ Konstruktivisten mit einem „neuen“ Blick.

Im selben Herbst wurde auch eine zweite Ausstellung realisiert, die János Saxon-Szász organisierte und an der Ézsiás als Künstler teilnahm.

¹ Duisburger Sezession: *Die menschliche Figur. Ausstellungskatalog. Duisburg, 1992.*

² Zsuzsa Dárdai: *MADI Univerzum. Vác, Mobil MADI Múzeum. Siehe: www.mobilemadimuseum.hu*

Im Februar 1994 – mit zusätzlichen Künstlern erweitert – wurde die Ausstellung Formázott auch im Kassák Múzeum in Budapest präsentiert. Unter den Ausstellenden waren Imre Bak, Éva Bányász, Tibor Budahelyi, Tibor Csiky, István Ézsiás, János Fajó, László Herczegh, Katalin Hetey, László Horváth, Lajos Klicsu, Tamás Konok, Bence Marafkó, Dóra Maurer, Ferenc Nemes, János Saxon-Szász und György Szőnyei.³

Für István Ézsiás brachte das Jahr 1994 den Wendepunkt, an dem seine jahrzehntelange konstruktivistische Praxis in einen internationalen theoretischen Kontext gestellt wurde. Die Ausstellung Madi en perspective in der Pariser Claude Dorval Galerie war ausdrücklich eine MADI-Veranstaltung, die nicht nur das internationale Kapitel seiner künstlerischen Karriere eröffnete, sondern auch seine persönliche Begegnung mit den internationalen Vertretern der MADI-Bewegung markierte.

1994 war Paris unter der Leitung von Carmelo Arden Quin noch immer das europäische Zentrum der MADI-Bewegung. Die Claude Dorval Galerie, die auch Ézsiás' Werke ausstellte, war ein aktiver Teilnehmer der zeitgenössischen konstruktivistischen Szene und zeigte regelmäßig MADI-Künstler. Die Pariser Rezeption von István Ézsiás' Werken war somit nicht nur die Ausstellung eines ungarischen Künstlers im Ausland, sondern auch die Erkenntnis, dass die ungarische konstruktivistische Tradition mit den ästhetischen Prinzipien von MADI vereinbar war.

Der Erfolg der Ausstellung war in mehrfacher Hinsicht bemerkenswert. Einerseits fügten sich Ézsiás' Werke – mit ihren Kombinationen

aus Holz, Metall und Plexiglas, ihren geometrischen Formen – auf natürliche Weise in die MADI-Ästhetik ein, ohne bewusst unter dem Einfluss der Bewegung entstanden zu sein. Andererseits nahmen das Pariser Kunstpublikum und die Kritik das Œuvre des ungarischen Künstlers mit anerkennendem Respekt auf.⁴

Während der Pariser Ausstellung lernte István Ézsiás den theoretischen Hintergrund von MADI aus erster Hand kennen. Durch das Studium der theoretischen Schriften Carmelo Arden Quins, der Manifeste der Bewegung und des Werks früherer Vertreter erkannte er, dass seine eigenen künstlerischen Bestrebungen an zahlreichen Punkten mit dem MADI-Programm zusammentrafen.

Auf Initiative von István Ézsiás, der zwischen 1990 und 1998 Direktor der Petőfi Sándor Művelődési Központ Art Galéria und des Győri Műcsarnok sowie Organisator der Internationalen Künstlerkolonie Győr war, fand im Juni 1995 – zum hundertsten Geburtstag von Moholy-Nagy – im Műcsarnok eine Ausstellung statt, die von Ézsiás kuratiert und eingerichtet wurde. Die Ausstellung präsentierte Moholy-Nagys fotografische Dokumentation zusammen mit Ézsiás' Installationen.⁵

Gleichzeitig fand die erste Veranstaltung des Internationalen MADI-Festivals im Petőfi Sándor Művelődési Központ in Győr statt. Die Veranstaltungen wurden von der Stadt und Sponsoren unterstützt. Dieses bedeutende Ereignis wurde durch die Anwesenheit von Carmelo Arden Quin geehrt, der von Zsuzsa Dárdai aus Paris eingeladen worden war. Der Besuch war in mehrfacher Hinsicht ein Meilenstein: Es war das erste Mal, dass einer der Gründer

der MADI-Bewegung Osteuropa besuchte; zudem legitimierte Arden Quins anerkennende Würdigung von Ézsiás' Kunst die ungarischen MADI-Bestrebungen in den Augen der internationalen Bewegung.⁶

Während seines Aufenthalts in Győr lernte Arden Quin nicht nur Ézsiás' Werke kennen, sondern traf auch János Fajó, János Saxon-Szász und mehrere andere Vertreter des ungarischen konstruktivistischen Kreises. Diese Begegnungen bestärkten ihn in der Überzeugung, dass in Ungarn eine authentische konstruktivistische Tradition lebendig war, die es verdiente, Teil der MADI-Bewegung zu werden.

Dem MADI-Ethos entsprechend gab es neben der bildenden Kunstaussstellung eine MADI-Konferenz, eine Dokumentationsschau und Gelegenheiten zur Vertiefung der Verbindungen zwischen ungarischen Künstlern und der internationalen MADI-Gemeinschaft.

Nach dem Festival boten Künstler aus verschiedenen Ländern der Welt ihre Werke zur Gründung eines internationalen MADI-Museums mit Sitz in Ungarn an. Die stetig wachsende Sammlung wird von der Nemzetközi Mobil MADI Múzeum Alapítvány (Internationale Mobile MADI Museum Stiftung) verwaltet.⁷

Dank Arden Quins Besuch in Ungarn nahm István Ézsiás auch Kontakt mit dem venezolanischen MADI-Kreis auf. Venezuela spielte eine besondere Rolle in der Geschichte der Bewegung: Zahlreiche argentinische und uruguayische MADI-Künstler fanden dort eine Heimat

und etablierten ein aktives Kunstzentrum in Caracas.

Neben den venezolanischen Verbindungen entwickelten sich allmählich auch andere internationale Kooperationen. Durch Martha Rodrigues, eine in Venezuela geborene, aber in Paris lebende Künstlerin, eröffneten sich weitere Möglichkeiten in Richtung der französischen MADI-Szene. Joseph Kádár, ein in Debrecen geborener, aber in Frankreich arbeitender Mail-Art- und MADI-Künstler, spielte eine Rolle bei der Stärkung der ungarisch-französischen Kulturbeziehungen.

Diese persönlichen Verbindungen bildeten das Netzwerk, das es István Ézsiás ermöglichte, nicht nur gelegentlicher Gast in der internationalen MADI-Szene zu sein, sondern ein integraler Teil von ihr zu werden.

Den Höhepunkt dieses Netzwerkaufbaus bildete das Euro-MADI-Festival 1998 in Győr. Diese Veranstaltung war eines der bedeutendsten Ereignisse in der bisherigen Geschichte der MADI-Bewegung und demonstrierte sowohl ihren internationalen Charakter als auch ihre Fähigkeit zur kontinuierlichen Erneuerung. An den von Ézsiás gesicherten künstlerischen Veranstaltungsorten spielten auch die Kuratorin Zsuzsa Dárdai und der Künstler János Saxon-Szász wichtige Rollen bei der Organisation der MADI-Symposien.

Während des Festivals hielten mehrere Künstler Vorträge, in denen sie die Besonderheiten des ungarischen Konstruktivismus und

³ Siehe: www.mobilemadimuseum.hu

⁴ Siehe: www.mobilemadimuseum.hu

⁵ Siehe: www.mobilemadimuseum.hu

⁶ Zsuzsa Dárdai: „Arden Quin Magyarországon.” *Új Művészet*, Jg. VI, Nr. 8 (1995): 18–21.

⁷ Aus István Ézsiás' Biografie: 1965 Das Pápai Esterházy Kastélymúzeum war seine erste berufliche Arbeitsstätte (als Mitarbeiter des Kunsthistorikers Béla Szijj); 1965–1980 Mitarbeiter am Bakonyi Múzeum, dann am Veszprém Megyei Múzeumi Igazgatóság. Nach Abschluss des Studiums Leiter der Restaurierungs- und Ausstellungseinrichtungsabteilung am VMMI. Gründete mit Freunden das progressive Fiatalok Művészeti Stúdiója; 1980–1985 Kurze Zeit als Grafiker am Veszprémer Theater, dann als freischaffender Künstler Gründung der Bakonyi Faszobrász Művésztelep (Bakony Műhely), wo er mehrere Jahre mit Künstlerkollegen zusammenarbeitete; 1986–1998 Direktor der Petőfi Sándor Művelődési Központ Art Galéria und des Győri Műcsarnok, Organisator und Leiter (1990–98) der Internationalen Künstlerkolonie Győr; 1999–2016 Vorsitzender des Kuratoriums der Művészeti Műhely Kökapu Alapítvány.

seine Berührungspunkte mit der MADI-Perspektive analysierten.

Eine der wichtigsten langfristigen Folgen des Euro-MADI-Festivals war die Entstehung einer Beziehung zum Dallas MADI Museum. Diese texanische Institution ist das bedeutendste amerikanische Zentrum der MADI-Bewegung und sammelt und stellt Werke der Bewegung aus aller Welt aus.

1999 erwarb das Dallas MADI Museum mehrere Werke von István Ézsiás, die damit Teil der offiziellen internationalen Sammlung der Bewegung wurden.

Im Rahmen des „Geometry and MADI“-Programms des Dallas MADI Museums nahm István Ézsiás regelmäßig an internationalen Symposien und Konferenzen teil, etwa in Rom.

Nach dem Győrer Erfolg von 1998 und der Anerkennung durch das Dallas Museum beschleunigte sich István Ézsiás' internationale Karriere weiter. 1999 und 2000 fanden zahlreiche weitere Ausstellungen im Ausland statt, die seine Position innerhalb der internationalen MADI-Gemeinschaft festigten.

Er veranstaltete 1999 Ausstellungen in Berlin sowie 2000 in Amsterdam und Brüssel, die alle seine Werke im Kontext der MADI-Bewegung präsentierten.

Gegen Ende des Zeitraums von 1994 bis 2000 hatte sich nicht nur Ézsiás' internationale Karriere gefestigt, sondern auch eine ungarische MADI-Bewegung herausgebildet.

Das Kennzeichen des ungarischen MADI-Kreises war, dass er internationale Vorbilder nicht mechanisch übernahm, sondern ungarische konstruktivistische Traditionen – Kassáks Erbe, ungarische Ornamentik, einheimische Materialien – in die MADI-Ästhetik integrierte.⁸

Bis 2000 war auch institutionelle Unterstützung entstanden: die Kókapu Nemzetközi Művésztelep, der Győri Műcsarnok und Budapester Galerien beteiligten sich alle an der Unterstützung der ungarischen MADI-Bewegung.

Einer der bemerkenswertesten Aspekte von István Ézsiás' Sammlung ist dieses Ensemble von Werken von rund 91 Künstlern, das sich über Jahrzehnte um ihn herum entwickelt hat. Die Sammlung ist nicht das Ergebnis konventionellen Kunstsammelns, sondern der Abdruck einer langen Geschichte persönlicher Verbindungen, Freundschaften und künstlerischer Tauschgeschäfte.

Die in diesem Buch vorgestellten Werke ungarischer und internationaler Künstler gelangten überwiegend als persönliche Geschenke oder durch direkten künstlerischen Austausch in Ézsiás' Sammlung. Dies unterscheidet sich grundlegend vom marktbasierten Sammeln: Hinter jedem einzelnen Werk steht eine konkrete menschliche Verbindung, gemeinsame Arbeit oder freundschaftliche Geste.

Die Tauschgeschäfte waren oft an bestimmte Anlässe oder Ereignisse geknüpft. In Künstlerkolonien, bei Symposien und gemeinsamen Ausstellungen entstanden jene persönlichen Verbindungen, die später zum Austausch von Werken führten. István Harasztys kinetische Skulpturen etwa kamen während Besuchen im Győrer Atelier zu Ézsiás; Zoltán Bohus' Reliefs bewahren die Erinnerung an das gemeinsame Rába Symposium; und die Werke des italienisch-venezolanischen Künstlers Saverio Cecere sind die Frucht von Freundschaften, die beim Euro-MADI-Festival entstanden.

Unter den einundneunzig teilnehmenden Künstlern befinden sich zahlreiche internatio-

nal anerkannte Persönlichkeiten. Mehrere bedeutende Werke des russischen Künstlers Alex Goncharenko sind mit der Berliner Ausstellung verbunden. Ein Relief der venezolanisch-Pariser Künstlerin Martha Rodrigues ist ein Andenken an die Verbindung mit dem französischen MADI-Kreis.

Im europäischen Kontext ist die Präsenz des belgischen Architekten und Malers Luc Marion in der Sammlung bemerkenswert; er kam durch das belgisch-ungarische internationale Festival Határ-esetek (Grenzfälle) mit Ézsiás in Kontakt. Die Zusammenarbeit mit dem niederländischen Künstler Jan Baetsen ist ein wichtiges Dokument des mitteleuropäischen konstruktivistischen Netzwerks der neunziger Jahre.

Neben den international bekannten Namen liegt die Stärke der Sammlung in der Präsenz von Künstlern, die individuelle, spezifische Kunstwelten repräsentieren. Die verbo-

visuellen Arbeiten des Dichters Tibor Papp, das Relief von Ari-Vid Tirnován, einem Künstler siebenbürgischer Herkunft, und die geometrischen Kompositionen der Textilkünstlerin Enikő Simó vertreten alle individuelle Positionen, die die Palette der konstruktivistischen/geometrischen Kunst bereichern.

Die Werke der in diesem Buch vorgestellten Künstler fungieren nicht nur als Dokumente, sondern auch als aktive Inspirationsquellen. Ézsiás' Atelier ist zugleich ein kleines Museum, in dem Werke aus verschiedenen Kulturen, Generationen und Richtungen einen ständigen Dialog miteinander und mit den Schöpfungen des Gastgebers führen.

Die Heterogenität der Sammlung – vom traditionellen Konstruktivismus zur Mail Art, von der kinetischen Skulptur zur konzeptuellen Arbeit – gewährleistet jene Offenheit und Aufnahmefähigkeit, die Ézsiás' Kunst kennzeichnet.

■ 2008, Budapest, Ézsiás 65 retrospektív kiállítás, Csepel Galéria. A Symposium-díjat átadja dr. Cserny József.

⁸ Zum Nemzetközi Mobil MADI Múzeum: www.mobilemadimuseum.hu

Ézsiás István

szobrász-, éremművész

(*Vinár, 1943. augusztus 17.*)

Gyermekkorának meghatározó élménye volt nagyapáék udvara Vináron – a paraszti eszközök, kamrák tárgyai és a kisállatok. Apja budapesti állása miatt a fővárosba költöztek, azonban a háború alatt lebombázott lakásukból apai nagyszüleihez, a Szeged környéki, szeged-kiskundorozsmai tanyavilágba kerültek. Első játékait napraforgó- és kukoricaszárból, talált tárgyakból és fából készítette.

Tanulmányok

Elemi iskola, Pápa: Fizika-szakkörben hajómodelleket és egyéb tárgyakat készített
Tanár: Kéglné Kalmár Anna (Müncheni Akadémián végzett festőművész)
– Iskolai színházi díszletek készítésébe vonta be
– Magánórákon olajjal és pasztellel tanította festeni
– Vendégeinek „a kis Cézanne”-ként mutatta be
– Pápai Pedagógus Művelődési Ház: Mátyus Ferenc országos hírű színjátzó köre

Művész kör:

- A. Tóth Sándor (Párizsból hazatért kubista, expresszionista festő- és bábművész, a Református Kollégium tanára) vezetésével
- Itt ismerkedett meg Hencze Tamással, Khell Zoltánnal, Noll Bélával, Zsuppán Istvánnal, Gosztola Istvánnal, a Szakál testvérekkel

Intézmény: Magyar Képzőművészeti Főiskola, Budapest
Időszak: 1974–1978

Osztályfőnök: **Somogyi József** szobrászművész (később a Képzőművészeti Főiskola rektora)

Mesterei

- A. Tóth Sándor** (1909–1995)
– Párizsban festett képei és az Arc-en-Ciel bábszínháznak készített bábjai életre szóló hatást tettek rá
– A reneszánsz és klasszikus művészet nagy mestereivel, az École de Paris és a francia impresszionizmus mestereivel, a német expresszionizmus és az orosz avantgárd korszakalkotó mestereivel ismertette meg
– Az ő ajánlásával került a veszprémi Bakonyi Múzeumba
Amerigo Tot (1909-1984)
– Tihanyi kiállításának installációjakor ismerkedett meg vele
– Több hónapot töltött római műtermében. Ez a kapcsolat fordította egyértelműen a szobrászat felé

Csiky Tibor (1932–1989)

- A Tokaji Művésztelep vezetője
- Később mesterévé választotta
- Ő szervezte a Bartók 32 Galéria „Meditáció” kiállítás-sorozatát

Munkahelyek és szakmai tevékenység

Veszprémi korszak (1965–1985)

Bakonyi Múzeum, Veszprém

Igazgató: **Éri István** archeológus

Feladatok: – Laboratórium kialakítása

- (Magyarországon először szervezett természettudományos alapú restaurálás, konzerválás)
– Központi kiállítás-rendező csoport vezetése
– Veszprém megye múzeumi kiállításainak rendezése (Tihany, Balatonfüred, Keszthely, Zirc stb.)

Fontosabb kiállításrendezések:

- Tihanyi Múzeum nemzetközi programjai
- Egyháztörténeti, céhtörténeti, hajózástörténeti kiállítások
- Néprajzi skanzenek
- Eötvös Loránd emlékkiállítás
- Balaton a költészetben kiállítás
- Bábművészeti kiállítás
- Óceánia-Afrika kiállítás
- Amerigo Tot tihanyi kiállítás installációja
- Bakony természeti képe (Zirci Múzeum): geológia, növényvilág, állatvilág, ornitológia
- Sármelléki asszony (Keszthelyi Múzeum)
  - miniszteri kitüntetést kapott érte
- Veszprémi Petőfi Színház: grafikus (rövid ideig)
- Stúdió Veszprém: megalapítása ebben az időszakban

Győri korszak (1986–1998)

Győri Műcsarnok: vezető

PSVMK Ifjúsági Ház: közművelődési munka, előadó

- Fekete-Fehér Galéria: létrehozása az Ifjúsági Házban (győri művészeti gimnázium tehetséges fiataljainak bemutatása)

Budapesti és országos tevékenység (1998–)

Óbudai Egyetem Bánki Donát Kar: Bánki Donát

Galéria Universitas ART Industriel létrehozása

Olaszliszka: „Kelet-Európa Modern Képtár–Nemzetközi Szoborpark–Helytörténeti és Néprajzi Látványtár” kulturális centrum létrehozása

Vinár: Skanzen és Szoborpark „A falusi tárgykultúrától a modern szobrászatig” – EKF-helyszín

A defining experience of his childhood was his grandparents’ courtyard in Vinár–the peasant tools, objects in the pantries, and small animals. Due to his father’s job in Budapest, they moved to the capital, but after their apartment was bombed during the war, they relocated to his paternal grandparents in the farmland near Szeged, in Szeged-Kiskundorozsma. He made his first toys from sunflower and corn stalks, found objects, and wood.

Education

Years in Pápa: Elementary school, Pápa: Made ship models and other objects in the physics club
Teacher: Anna Kéglné Kalmár (painter graduated from the Munich Academy)
– Involved him in creating school theater sets
– Taught him to paint with oil and pastel in private lessons
– Introduced him to guests as “the little Cézanne”
– Pápa Pedagogical Cultural House: Ferenc Mátyus’s nationally renowned theater group

Artist Circle:

- Led by Sándor A. Tóth (cubist, expressionist painter and puppet artist who returned from Paris, teacher at the Reformed College)
- Here he met Tamás Hencze, Zoltán Khell, Béla Noll, István Zsuppán, István Gosztola, and the Szakál brothers

Institution: Hungarian University of Fine Arts, Budapest
Period: 1974–1978
Class teacher: József Somogyi, sculptor (later rector of the University of Fine Arts)

His Masters

- Sándor A. Tóth** (1909–1995)
– His paintings made in Paris and the puppets created for the Arc-en-Ciel puppet theater had a lifelong impact on him
– Introduced him to the great masters of Renaissance and classical art, the masters of the École de Paris and French Impressionism, and the epoch-making masters of German Expressionism and Russian avant-garde
– With his recommendation, he joined the Bakony Museum in Veszprém
Amerigo Tot (1909–1984)
– Met him during the installation of his Tihany exhibition

István Ézsiás

sculptor, medal artist

(*Vinár, 17th August 1943.*)

- Spent several months in his Rome studio
- This relationship definitively turned him toward sculpture
- Tibor Csiky** (1932–1989)
  - Director of the Tokaj Artists’ Colony
  - Later chose him as his master
  - Organized the “Meditation” exhibition series at Bartók 32 Gallery

Workplaces and Professional Activity

Veszprém Period (1965–1985)

Bakony Museum, Veszprém

Director: István Éri, archaeologist

Tasks: Establishing a laboratory (the first organized science-based restoration and conservation in Hungary); Leading the central exhibition organizing group; Organizing museum exhibitions in Veszprém county (Tihany, Balatonfüred, Keszthely, Zirc, etc.)
Major exhibition designs:
International programs of the Tihany Museum; Church history, guild history, shipping history exhibitions; Ethnographic open-air museums; Loránd Eötvös memorial exhibition; “Balaton in Poetry” exhibition; Puppet art exhibition; Oceania-Africa exhibition; Installation of Amerigo Tot’s Tihany exhibition; “Natural Image of Bakony” (Zirc Museum): geology, flora, fauna, ornithology; “Woman from Sármellék” (Keszthely Museum) – received ministerial award; Veszprém Petőfi Theater: graphic designer (briefly); Studio Veszprém: founded during this period

Győr Period (1986–1998)

Győr Art Gallery: director

PSVMK Youth House: cultural work, lecturer
Black-White Gallery: established in the Youth House (showcasing talented young people from the Győr art high school)

Budapest and National Activity (1998–)

Obuda University Bánki Donát Faculty: established the Bánki Donát Gallery Universitas ART Industriel
Olaszliszka: created the “Eastern European Modern Gallery–International Sculpture Park–Local History and Ethnographic Exhibition” cultural center
Vinár: Open-air Museum and Sculpture Park “From Rural Object Culture to Modern Sculpture” – European Capital of Culture venue

István Ézsiás

Bildhauer, Medaillenkünstler

(*Vinár, 17. August 1943.*)

Ein prägendes Erlebnis seiner Kindheit war der Hof seiner Großeltern in Vinár–die bäuerlichen Werkzeuge, Gegenstände in den Kammern und Kleintiere. Wegen der Arbeit seines Vaters in Budapest zogen sie in die Hauptstadt, aber nachdem ihre Wohnung während des Krieges bombardiert wurde, zogen sie zu seinen Großeltern väterlicherseits in die Gehöftlandschaft bei Szeged, nach Szeged-Kiskundorozsma. Seine ersten Spielzeuge fertigte er aus Sonnenblumen- und Maisstängeln, gefundenen Gegenständen und Holz.

Ausbildung

Grundschule, Pápa: Fertigte im Physik-Zirkel

Schiffsmodelle und andere Gegenstände

Lehrerin: Anna Kéglné Kalmár (an der Münchner Akademie ausgebildete Malerin); Bezog ihn in die Gestaltung von Schultheater-Bühnenbildern ein; Lehrte ihn in Privatstunden mit Öl und Pastell zu malen; Stellte ihn ihren Gästen als „den kleinen Cézanne“ vor; Pädagogisches Kulturhaus Pápa: Die landesweit bekannte Theatergruppe von Ferenc Mátyus

Künstlerkreis: Unter der Leitung von Sándor A. Tóth (aus Paris zurückgekehrter kubistischer, expressionistischer Maler und Puppenkünstler, Lehrer am Reformierten Kollegium); Hier lernte er Tamás Hencze, Zoltán Khell, Béla Noll, István Zsuppán, István Gosztola und die Szakál-Brüder kennen

Institution: Ungarische Hochschule für Bildende Künste, Budapest

Zeitraum: 1974–1978

Klassenlehrer: József Somogyi, Bildhauer (später Rektor der Hochschule für Bildende Künste)

Seine Meister

Sándor A. Tóth (1909–1995)
Seine in Paris gemalten Bilder und die für das Puppentheater Arc-en-Ciel geschaffenen Puppen hatten einen lebenslangen Einfluss auf ihn; Machte ihn mit den großen Meistern der Renaissance und klassischen Kunst, den Meistern der École de Paris und des französischen Impressionismus sowie den epochalen Meistern des deutschen Expressionismus und der russischen Avantgarde bekannt; Auf seine Empfehlung kam er ins Bakony-Museum in Veszprém **Amerigo Tot** (1909–1984)
Lernte ihn bei der Installation seiner Ausstellung in Tihany kennen; Verbrachte mehrere Monate in

seinem Atelier in Rom; Diese Beziehung wandte ihn endgültig der Bildhauerei zu **Tibor Csiky** (1932–1989)
Leiter der Künstlerkolonie Tokaj; Wählte ihn später zu seinem Meister; Organisierte die Ausstellungsreihe „Meditation“ in der Bartók 32 Galerie

Arbeitsstellen und berufliche Tätigkeit

Veszprémer Periode (1965–1985)

Bakony-Museum, Veszprém

Direktor: István Éri, Archäologe

Aufgaben: Einrichtung eines Labors (erste organisierte naturwissenschaftlich fundierte Restaurierung und Konservierung in Ungarn); Leitung der zentralen Ausstellungsorganisationsgruppe; Organisation der Museumsausstellungen im Komitat Veszprém (Tihany, Balatonfüred, Keszthely, Zirc usw.)

Wichtige Ausstellungsgestaltungen:

Internationale Programme des Museums Tihany; Kirchengeschichtliche, Zunftgeschichtliche, Schiffahrtsgeschichtliche Ausstellungen; Ethnografische Freilichtmuseen; Loránd-Eötvös-Gedenkausstellung; Ausstellung „Balaton in der Poesie“; Puppenkunst-Ausstellung; Ozeanien-Afrika-Ausstellung; Installation der Ausstellung von Amerigo Tot in Tihany; „Naturbild des Bakony“ (Museum Zirc): Geologie, Flora, Fauna, Ornithologie; „Frau aus Sármellék“ (Museum Keszthely) – erhielt eine Ministerauszeichnung; Veszprémer Petőfi-Theater: Grafiker (kurzzeitig); Studio Veszprém: in dieser Zeit gegründet

Győrer Periode (1986-1998)

Győrer Kunsthalle: Leiter

PSVMK Jugendhaus: Kulturarbeit, Referent Schwarz-Weiß-Galerie: im Jugendhaus gegründet (Präsentation talentierter junger Menschen aus dem Győrer Kunstgymnasium)

Budapester und landesweite Tätigkeit (1998-)

Óbudaer Universität Fakultät Bánki Donát: Gründung der Bánki Donát Galerie Universitas ART Industriel Olaszliszka: Schaffung des Kulturzentrums „Osteuropäische Moderne Galerie–Internationaler Skulpturenpark–Heimatkundliche und Ethnografische Schausammlung“
Vinár: Freilichtmuseum und Skulpturenpark „Von der ländlichen Objektkultur zur modernen Bildhauerei“ – Veranstaltungsort der Europäischen Kulturhauptstadt

Díjak, ösztöndíjak | Awards, scholarships |

Auszeichnungen, Stipendien

1970 Őszi Tárlat nivódíja, Veszprém

1973 Szocialista Kultúráért kitüntetés

1984 The Hungarian Medal, Goldsmith Hall, London (GB)

1988 Nemzetközi Művésztelep nivódíja, Győr

1990 Nemzetközi Művésztelep díja, Győr

1992 Nívódíj, Sezession Ausstellung (Wilhelm Lehmbruck Museum), Duisburg (Németország)

1996 Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége díja

1998 Nemzeti Kulturális Alap alkotói díja

1998 Kulturális Minisztérium díja

1998 Nívódíj, Parcul Europa, Muzeul de Artă, Brassó (Románia)

2002 L’Art Médaille díj, Frontières et Passages, Párizs (Franciaország, FIDEM)

2004 Nívódíj, Universo Esprit de Géométrie, Caserta (Olaszország)

2008 Kitüntetés a belga–magyar kiállítás megszervezéséért, Brüsszel (Belgium)

2008 Symposium-díj, Symposium Társaság, Budapest

2014 Spanyolnátha Mail Art Biennálé nivódíja, Miskolci Galéria, Miskolc

2017 XXI. Országos Érembiennálé, Magyar Éremművészetért Alapítvány díja, Sopron

2018 Vinár Díszpolgára

2021 XXIII. Országos Érembiennálé, Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége díja, Sopron

Szimpóziumok és művésztelepek | Symposiums and artists’ colonies | Symposien und Künstlerkolonien

1970-es évek – Győri, tokaji, encsi, gönci művésztelepek

1978, 1979 – Műanyag Szimpozion, Balatonfűzfő

1978, 1979, 1980, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998 – Nemzetközi Művésztelep / Győri Nemzetközi Acélszobrász Művésztelep, Győr

1979, 1980 – Alumínium Szimpozion, Ajka

1980, 1981, 1982, 1983, 1984 – Bakony Műhely / Bakonyi Faszobrász Művésztelep, Hubertlak

1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988 – Tokaji Művésztelep, Tokaj

1992, 1994, 1995 – Zalaegerszegi Nemzetközi Művésztelep, Zalaegerszeg

1997 Kép-Ze-Let Nemzetközi FémSZobrász Tábor, Tatabánya

1999 Nemzetközi Éremművészeti és Kisplasztikai Alkotótelep, Nyíregyháza-Sóstó

1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004 – Kőkapu Nemzetközi Művésztelep, Kőkapu

2000 FIDEM 2000, Weimar (éremművészeti kongresszus/kiállítás)

2001, 2002, 2003, 2004, 2005 – Nemzetközi Porcelán Alkotótelep, Hollóháza (2001-től vezetőként)

2003 Zemplén ’99 Nemzetközi Művésztelep

2005 Nemzetközi Acélszobor Fesztivál, Rákóczi Kert (Budapest–Csepel)

2006, 2007 – Európa Szoborpark, Vizuális Alkotótábor, Veszprém

2007 Bodrog-Ökoart Nemzetközi Művésztelep, Olaszliszka

2008 L’arte costruisce l’Europa (MADI/konstruktivista nemzetközi), Desenzano del Garda (Olaszország)

2010 Complementarità nemzetközi MADI-kiállítás, Castel dell’Ovo, Nápoly (Olaszország)

2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019 – Nemzetközi Művésztelep, Olaszliszka (Kelet-Európa Modern Képtár, szoborpark; vezetőként)

Tagságok | Memberships | Mitgliedschaften

Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége (MKISZ)
Magyar Alkotóművészek Országos Egyesülete (MAOE)
Magyar Szobrász Társaság
FIDEM (Fédération Internationale de la Médaille d’Art)
Nemzetközi MADI Csoport (alapító tag)
Pulszky Társaság
Symposion Társaság

Művek közgyűjteményekben | Works in public collections

| Werke in öffentlichen Sammlungen

Balassagyarmat, Városi Képtár
Brassó, Kortárs Művészeti Múzeum
Budapest, Kassák Múzeum
Budapest, Magyar Nemzeti Galéria
Budapest, Óbudai Egyetem Bánki Donát Kar
Caracas (Venezuela), Graphicart Galéria
Dallas (Amerikai Egyesült Államok), MADI Múzeum
Dunaszerdahely, Kortárs Magyar Galéria
Dunaújváros, Kortárs Művészeti Intézet
Győr, Nemzetközi Szoborpark
Győr, Petőfi Sándor Művelődési Központ szoborpark
Győr, Rómer Flóris Történeti és Művészeti Múzeum
Győr, Xántus János Múzeum
Győr, Zeneművészeti Főiskola
Hajdúszoboszló, Nemzetközi Modern Múzeum
Hatvan, Hatvany Lajos Múzeum
Kaposvár, Rippl-Rónai Múzeum
Kőkapu, Európa-szoborpark (Károlyi Vadászkastély)
La Plata (Argentína), Latin-amerikai Kortárs Művészeti Múzeum
Losonc (SK), Novohradské Muzeum
Maubeuge (Franciaország), Nemzetközi MADI Múzeum
Miskolc, Európa-ház
Nyíregyháza, Városi Galéria
Olaszliszka, Kossuth-Ház

Paks, Paksi Képtár
Pápa, Képfestő Múzeum; Színház-park
Pápa, vasútállomás – Kultúrváró Galéria
Pécs, Janus Pannonius Múzeum
Porlamar (Venezuela), Isla Margarita, Francisco Narvaez Múzeum
Sátoraljaújhely, Kazinczy Ferenc Múzeum
Sopron, Soproni Múzeum
Szombathely, Iseum / Szombathelyi Képtár
Tatabánya, Bányászati Múzeum-park
Tatabánya, Tatabányai Múzeum
Veszprém, Európa Szoborpark
Veszprém, Laczkó Dezső Múzeum
Veszprém, Modern Képtár – Vass László Gyűjtemény
Veszprém, Művészetek Háza
Villeneuve-les-Avignon (FR), La Seigneurette
Zalaegerszeg, Művésztelepi Gyűjtemény

Válogatott kiállítások | Selected exhibitions | Ausgewählte Ausstellungen
1962 Veszprém, Hazafias Népfront
1973 Veszprém, Bakonyi Múzeum
1974 Nápoly (Olaszország), Capodimonte Galéria
1977 Budapest, Magyar Nemzeti Galéria
1978 Múcsarnok, Győr
1980 Budapest, Budapesti Műszaki Egyetem E-Galéria (Csiky Tiborral)
1983 Tata, Komárom Megyei Művelődési Központ, Szoborkert
1984 Nyíregyháza, Jósa András Múzeum (Nemes Ferenccel és Horváth Lászlóval)
1985 Veszprém, Bakony Művek Galéria
1989 Győr, Városi Könyvtár Galéria
1993 Art Galéria [László Bandyval, Szlaukó Lászlóval], Győr
1994 Formázott – Art MADI, Budapest, Kassák Múzeum
1995 MADI szimpózium, Győr, Fekete-Fehér Galéria
1995 Győr, Zichy Terem (Saxon Szász Jánossal)
1998 Budapest, OTP Bank Galéria
1999 Budapest, Magyar Tudományos Akadémia, Akadémiai Club Galéria
2000 Győr, MTA Regionális Központ, Akadémia Galéria
2000 Paks, Paksi Képtár
2000 Sátoraljaújhely, Lavotta-ház Galéria (Bányász Évával)
2000 Sopron, Erdélyi-ház
2002 Szigetszentmiklós, Városi Galéria (Matzon Ákossal)
2004 Balassagyarmat, Horváth Endre Galéria
2005 Változó struktúrák, a tér paraméterei, Budapest, ArtSzem Modern Művészeti Galéria
2007 Alsóörs, Törökház
2009 MADI – Mobil MADI Múzeum, Budapest, Kévés Galéria
2014 Vinár, Képtár-Galéria
2020 Tisztelet Hencze Tamásnak, Pápa, Pedagógus Művelődési Ház

2021 Ézsiás István életmű a Körmendi–Csák Gyűjtemény-ben, Vinár, Kultúrház, Közösségi tér – Kultúrpark
2021 Műábránd 189, Budapest, ART9 BYART Galéria
2024 Ézsiás István és barátai, Veszprém, Mestermű Galéria
2025 Évfordulós válogatás, Kőkapu, Kőkapui művésztelep
2025 Muha Mária emlékkiállítás, Sárospatak, Sárospataki Képtár

Bibliográfia | Bibliography | Bibliographie

1963 Koncz István: A művészet „hinterlandja”. Séta a kulturális szemle pályázati kiállításán. *Napló* (Veszprém) 1963. október 6.
1964 Az első bemutatkozás. *Igaz Szó* 1964(19)96.
1965 H. L.: Ézsiás István, Horváth Lajos és Takó János kiállítása. *Napló* (Veszprém) 1965. szeptember 26.
1968 (Cserhát): Képzőművészeti körök második seregszemléje Balatonfüreden. *Napló* (Veszprém) 1968. 08. 22.
1968 Bodó Sándor: Beteg cserepek gyógyítója. Látogatás a restaurátorműhelyben. *Napló* (Veszprém) 1968. október 26.
1971 R. L.: Igéretek. Ézsiás István, Král Éva és Takó János közös kiállításáról. *Napló* (Veszprém) 1971. február 13.
1971 Ifjú festők, grafikusok, fotósok. Megnyílt a KISZ veszprémi stúdiójának kiállítása. *Napló* (Veszprém) 1971. április 6.
1987 Herth Viktória: Hubertlak I. Az első négy év. *Napló* (Veszprém) 1987. július 2.
1993 Almási Tibor: Művészet és természet. *Kisalföld* 1993. október 4.
1998 Salamon Nándor: *Kisalföldi művészek lexikona*. Győr, Kisalföld Művészetéért Alapítvány. 83.
1998 Sík Csaba: *A Vass-gyűjtemény*. Budapest, Art V. Premier. 154.
2001 Szakolczay Lajos: Ézsiás István-Matzon kiállítás Szigetszentmiklóson. *Napút* 2001(6)
2002 Mai magyar érem. Budapest, Magyar Képzőművészek és Iparművészek Szövetsége Érem Szakosztály. (Katalógus, bev. Ligeti Erika.)
2002 Bodnár Emese: Játék, absztrakció a geometrikus törekvésekben. *Pápai Hírlap* 2002. július 2.
2004 L. Kovásznai Viktória: *Modern magyar éremművészet II.* 1976-2000 a Magyar Nemzeti Galéria gyűjteményéből. Budapest, Magyar Nemzeti Galéria. 9, 11, 28, 65-66.
2005 Bándi László: Veszprém emlékjelei 2005. *Veszprémi Szemle* 2011(1)58-77.
2006 Don Péter–Lovas Dániel–Pogány Gábor: *Új magyar művésznévtár* A-K. Budapest, decoArt könyvek. 243-244.
2006 mr: A szisztéma a művészet. Absztrakt művekből kiállítás és kísérleti művésztelep a téglamúzeumban. *Napló* 2006. augusztus 9.

2007 Balla Emőke: Olasz-magyar kiállítás. Ézsiás István szobrászművész az antik és modern művészet kapcsolatáról. *Napló* (Veszprém) 2007. július 18.
2008 Mecénásnapok. Körmendi-Csák gyűjtemény. Budapest, Múcsarnok. (Katalógus)
2008 Knox: Konstrukciók és kontrareliefek. Ézsiás István kiállítása közös rendezésében. *Ferencváros* 2008. március 7.
2008 Békási Ildikó: Láthatóvá tenni a nyelvet. *Napló* (Veszprém) 2008. április 9.
2009 Bodonyi Emőke: Káprázat helyett valóság. A tatabányai fémszobrásztelep első éveí. *Art Limes* 2009(5)17-25.
2012 Salamon Nándor: *Kisalföldi művészeti lexikon*. Festők, szobrászok, építészek, műgyűjtők, művészeti írók, művészeti csoportok, egyesületek, galériák. XVI–XXI. század. Vasszilvágy, Magyar Nyugat Könyvkiadó. 89.
2013 Bartuc Gabriella: Isten éltesse a szobrást! Ézsiás István 70 címmel nyílt gyűjteményes kiállítás a Dubniczay-palotában. *Napló* (Veszprém) 2013. július 10.
2014 Salamon Nándor: Kiállítási jegyzetek. *Atelier* 2014(1)39-40.
2014 Szakolczay Lajos: Egy művész hazaérkezett. A vinári Ézsiás István Képtár-Galéria fölvatására. *Magyar Fórum* 2014. július 17.
2015 Szakolczay Lajos: *Nagybányától Picassóig*. Válogatott művészeti írások. Budapest, Cédrus Művészeti Alapítvány – Napkút Kiadó. 409-412.
2016 Gömör Béla: *Mesélő műtárgyak*. Válogatás a gyűjteményemből. Budapest, GMR. 200-201.
2016 Szobrászművész köszöntése. Falumúzeumot és közösségi házat szeretnének létrehozni. *Napló* (Veszprém) 2016. augusztus 19.
2017 Szoborparkkal gazdagodtak. *Napló* (Veszprém) 2017. június 24.
2017 Csordás Lajos: Ízlés alapon kiutálták. Ézsiás István szoborparkjai. *Új Művészet* 2017(9). eznem kunszt-melléklet. Köztér 32–35.
2018 Lóska Lajos: *Tárlatról tárlatra*. Válogatás az elmúlt másfél évtized képzőművészeti írásaiból. Budapest, Kalota Művészeti Alapítvány–Napkút Kiadó. 95, 100.
2018 Wehner Tibor: Tapló 2. Kíméletlen Művészeti Napló 2007–2016. Budapest, Cédrus Művészeti Alapítvány–Napkút Kiadó. 79, 121, 123, 173, 244, 511, 611, 658.
2018 Novotny Tihamér: Két Duna-parti tárlatról. *Kortárs* 2018(2)50-52.
2018 NA: Városi kitüntetést kapott az alkotó. *Napló* (Veszprém) 2018. szeptember 27.
2018 PT: Időseket köszöntöttek és diszpolgárt avattak. *Napló* (Veszprém) 2018. november 7.
2019 Wehner Tibor: Cizellőr. Dolgozatok a „magyar szobrászatról” 2000–2016. Budapest, Kalota Művészeti Alapítvány–Napkút Kiadó. 66, 165, 166, 300, 481-483.

2019 Részvétel a „Szín-Tézis” katalógusban.
2021 Szakolczay Lajos: Konstruktív létélmény – lemezvarázslat. Ézsiás István retrospektív tárlata a Csepel Galéria Művészetek Házban. In. *A táj lélekarca*. Budapest, Kalota Művészeti Alapítvány – Napkút Kiadó. 746-750.
2021 Szakolczay Lajos: Magyar művész nemzetközi kontextusban. Ézsiás István kiállítása a ráckevei Keve Galériában. In. *A táj lélekarca*. Budapest, Kalota Művészeti Alapítvány – Napkút Kiadó. 844-847.
2021 Szakolczay Lajos: Fakatonák parádéja. A. Tóth Sándor és tanítványai (Hencze Tamás, Ézsiás István). In. *A táj lélekarca*. Budapest, Kalota Művészeti Alapítvány – Napkút Kiadó. 848-854.
2021 Wehner Tibor: *A turul diszkrét váza*. Újabb dolgozatok a „magyar szobrászat”-ról. Budapest, Kalota Művészeti Alapítvány – Napkút Kiadó. 303.
2023 Megjelenés az *Art Limes* Művészeti folyóiratban, egyéni életműelemzés.

Publikációk | Publications | Veröffentlichungen
1974 Bakonyvidéki keresztszemes hírmzés. *Múzeumi Műtárgyvédelem* 1974.
1976 XVIII. századi céhláda restaurálása. *Múzeumi Műtárgyvédelem* 1976.
1977 XVIII. századi céhládazár restaurálása. *Múzeumi Műtárgyvédelem* 1977.
1995 Modern térplasztikák. *Kisalföld* 1995. szeptember 5.
1998 Bevezető. Galgóczy György. Győr. (Katalógus)
2003 Indíttatások és kontextusok, geometrikus struktúrák. VI. Renée. Budapest, Renée Művészeti Társaság. 72-73.
2015 Nyílt levél Almási Tibor barátomhoz. Közös sorsunk-ról, együtt végzett munkálkodásunkról. In. Pápai Emese (szerk.): Kép-író. Almási Tibor és Belovitz Ferenc több évtizedes múzeumi munkássága tiszteletére. Győr, Rómer Flóris Művészeti és Történeti Múzeum. 23-29.
2018 Indíttatások és kontextusok. A geometrikus struktúrák. In. Benedek József: *Symposia 1996–2018 Szimpóziumok*. Budapest, B. L. Terem. 312-313.

Schéner Mihály *„Tihanyi költő szíve”* című 1979-es kiállításának installálását lelkesen és nagy örömmel készítettem.

Örömmel emlékszem az *„Aki szereti Kossuthot vagy Rákóczit, kóstonlja meg!”* vásári kiállításra a Mátyás templom mellett, melynek egyik szervezője voltam.

Köszönetnyilvánítás

Tartalom

Ezúton szeretnék köszönetet mondani:

a művészeknek, akik kitüntettek bizalmukkal, beengedtek lakásukba, műtermükbe, és megengedték, hogy életművükkel foglalkozzunk. Lehetővé tették, sokszor önzetlenül, hogy fontos műveket szerezzünk meg gyűjteményünk számára;

a művészettörténészeknek, akik szakértelmükkel segítették munkámat;
a megnyitó személyeknek, a kül- és belföldi múzeumok, képtárak, művelődési intézmények munkatársainak a kiállítások megrendezésében nyújtott segítségükért;

az NKA-nak a benyújtott pályázatokra kapott támogatásokért;

feleségemnek, Muha Máriának munkásságom összegzésében kifejtett több évtizedes magas színvonalú munkájáért; családom tagjainak támogatásukért.

Polgármestereknek:

Horváth Csaba, Sipos Gabriella, Vinár;
Áldozó Tamás, Unger Tamás, Grőber Attila, Pápa;
Kolozsváry Ernő, dr. Balogh József, Győr;
Porga Gyula, Veszprém;
Fekete Gyula, Kerekes Attila és Varga Béla, Olaszliszka;
dr. László Imre, Budapest XI. kerület.

Kultúrházigazgatónak:

Megyeri Sándor, Olaszliszka

Valamint barátainknak, ismerőseinknek, gyűjtőknek, többek között dr. Bendzsel Miklósnak, Alasztics Bélának, dr. Horváth Sándornak, dr. Simon Pálnak, dr. Oláh Istvánnak.
Kerpel Péternek, dr. Körmendi Annának, Hegyeshalmi Lászlónak szellemi partnerségükért, támogatásukért.

Négy karrier egy életben	5
A gyűjtemény nemzetközi művészei	17
A gyűjtemény magyar művészei	111
Ézsiás: Hommage à...	127
Four Careers in One Life	137
Vier Karrieren in einem Leben	145
Ézsiás István életrajza	152
Biography of István Ézsiás	153
István Ézsiás – Biografie	154
Appendix	155
Köszönetnyilvánítás	158

Szerkesztői megjegyzés
Ez a könyv azért jött létre, hogy egy nagyszerű szobrászművész nemzetközi és magyar gyűjteményét tárja a nagyközönség elé. Nem feladata sem Ézsiás István életének, munkásságának, sem a nemzetközi és a hazai MADI-művészet teljességének feldolgozása, bemutatása – ez további alapos művészettörténeti kutatást igényel, amit majd Ézsiás István életműkönyvében szeretnénk kifejteni. Mégis fontosnak tartottuk, hogy itt felvillantsuk, hogyan sikerült Ézsiás Istvánnak és feleségének, Muha Máriának, valamint Dárdai Zsuzsannának és férjének, Saxon-Szász Jánosnak áldozatos munkájával egy kiemelkedő magyar művészekből álló kört nemzetközi művészeti irányzatban ismertté tenni, műveiket nemzetközi és magyar gyűjteményekbe eljuttatni. Ez a XX. század második felében és a XXI. század első negyedében ritka és egyedülálló eredmény a magyar kultúrában.

Editor’s Note
This book was created to present the international and Hungarian collection of a remarkable sculptor to the wider public. It is not intended to provide a comprehensive account of István Ézsiás’s life and work, nor of the entirety of international and Hungarian MADI art—this would require further thorough art historical research, which we hope to undertake in a future monograph on István Ézsiás’s complete oeuvre. Nevertheless, we considered it important to highlight how István Ézsiás and his wife Mária Muha, together with Zsuzsanna Dárdai and her husband János Saxon-Szász, through their dedicated efforts, succeeded in bringing an outstanding circle of Hungarian artists to international recognition within an international art movement, and in placing their works in international and Hungarian collections. This is a rare and unique achievement in Hungarian culture in the second half of the 20th century and the first quarter of the 21st.

Anmerkung des Herausgebers
Dieses Buch entstand, um die internationale und ungarische Sammlung eines herausragenden Bildhauers der breiten Öffentlichkeit zu präsentieren. Es erhebt nicht den Anspruch, das Leben und Werk von István Ézsiás oder die Gesamtheit der internationalen und ungarischen MADI-Kunst umfassend darzustellen—dies erfordert weitere gründliche kunsthistorische Forschung, die wir in einer zukünftigen Monografie über das vollständige Lebenswerk von István Ézsiás ausführen möchten. Dennoch hielten wir es für wichtig, hier aufzuzeigen, wie es István Ézsiás und seiner Frau Mária Muha sowie Zsuzsanna Dárdai und ihrem Mann János Saxon-Szász durch ihre aufopferungsvolle Arbeit gelungen ist, einen herausragenden Kreis ungarischer Künstler innerhalb einer internationalen Kunstbewegung bekannt zu machen und ihre Werke in internationale und ungarische Sammlungen zu bringen. Dies ist ein seltenes und einzigartiges Ergebnis in der ungarischen Kultur in der zweiten Hälfte des 20. Jahrhunderts und im ersten Viertel des 21. Jahrhunderts.

